

РЕЙМЪНД ФИЙСТ НОКЪТ НА СРЕБЪРНИЯ ЯСТРЕБ

Част 1 от „Конклав на сенки“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2008

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

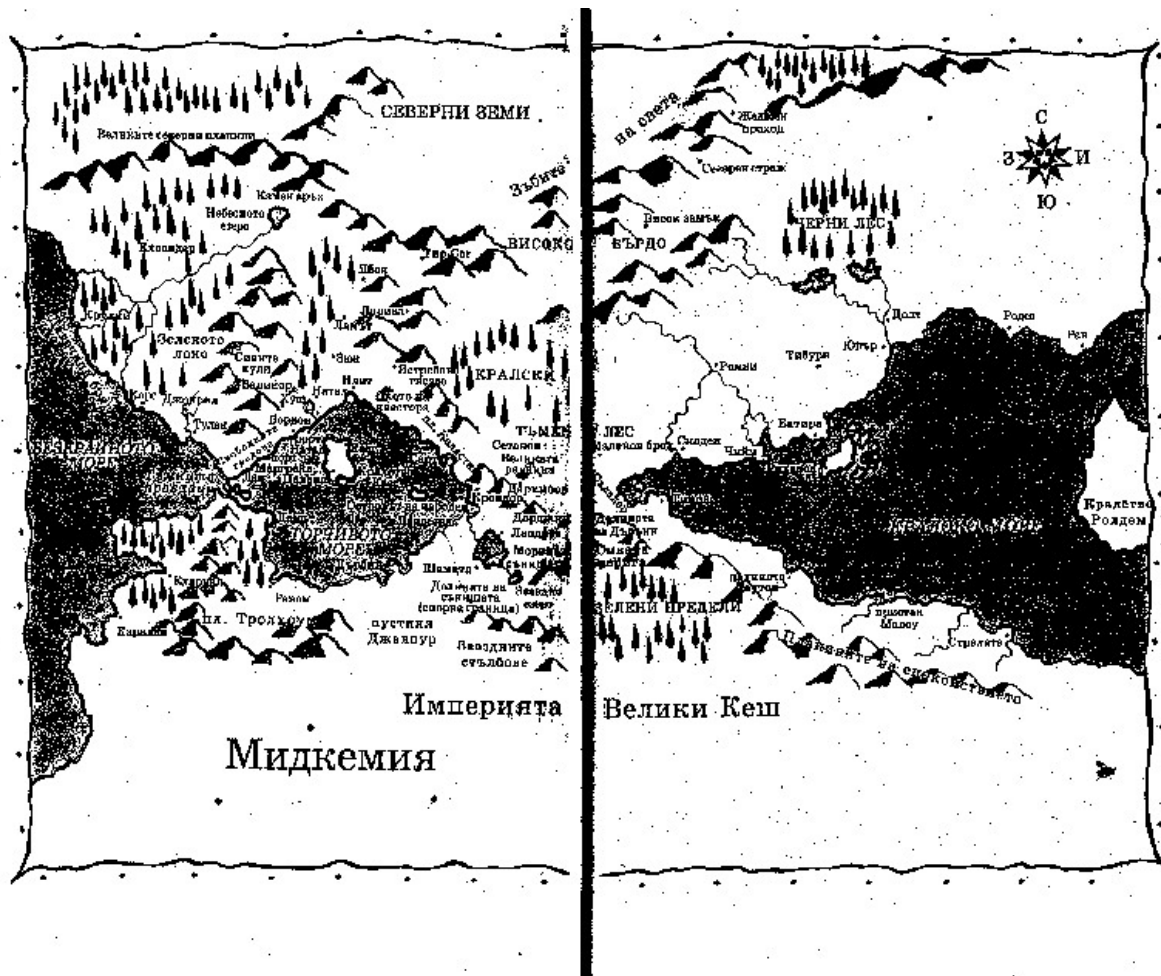
От много години започвам благодарностите си с „Майките и бащите на Мидкемия“ и този път не е по-различно. Всеки път, когато се хвана да играя в света, който изградихте вие, съм благословен.

Отново към онези, които ми помогнаха да преживея една голяма промяна в живота си през последните две години със своята близост: Енди, Рич, Рей и Ким, Джим и Карън, Рик и Одри, Джим и Джени, Майра, Лейла, Роусана и Ребека, на всички вас — благодаря. Вашето приятелство ми помогна да опазя разсъдъка си и направи живота ми по-богат.

Бих искал да благодаря на своите съавтори Джани Вурц, Уилям Форсчън, Джоел Розенберг и Стив Стърлинг за това, че толкова хубаво си поиграха с моите играчки и ги оставиха по-хубави, отколкото ги завариха. Всеки път това беше поучителен опит за мен и съм по-добър писател, след като приех уроците ви.

И специални благодарности на двамата ми издатели, Джейн и Дженифър, които по добре известни причини трябваше да гледат как изгарям свещта от двата края, докато довърша това, и които ме опазиха прав и продължаващ напред.

*На Фейми Ан,
За това, че ме научи на неща,
за които не знаех, че имам нужда да науча*

ПЪРВА ЧАСТ

СИРАК

*Смъртта стои над мен и шепне тихо не
знам какво в ухото ми...*

Уолтър Савидж
Ландор

ГЛАВА 1

ПРЕХОД

Момчето чакаше.

Беше се присвило и трепереше до гаснещата жарава на жалкия си огън, светлосините му очи бяха хлътнали и помръкнали от безсъние. Устата му се движеше бавно, докато то повтаряше песенната молитва, на която го бе научил баща му. Устните му се бяха напукали и гърлото му бе надрано от монотонното мълвене на свещените думи. Почти черната му коса бе зацапана с кал от спането върху голата земя; въпреки решимостта му да остане буден, докато чака да го споходи видението му, изтощението вече на три пъти го бе надвило. Стройната му фигура бе измършавяла. Момчето носеше само набедрената препаска на търсач на видение. Още след първата нощ ужасно му липсваха кожената туника и панталони, дебелите ботуши и тъмнозеленото наметало.

Нощното небе отстъпваше на предутринната сивина и звездите започваха да гаснат. Самият въздух сякаш беше замрял, сякаш изчакваше първото поемане на дъх, пробуждането на новия ден. Тази затаеност бе необичайна, едновременно изнервяща и омайваща, и момчето за миг затаи дъх в съзвучие със света около него. А после го докосна съвсем лек полъх, най-тихата нощна въздишка, и то отново задиша.

Когато небето на изток изсветля, момчето се пресегна, вдигна кратунката и отпи глътка вода, бавно и с наслада, защото само тя му беше позволена, докато не преживее видението и не стигне до ручей, пресичащ пътеката на една миля надолу на път към дома.

Два дни беше седял под върха Шатана Хиго, мястото, където те спхожда мъжеството, в очакване на своето видение. Преди това беше постил — пиеше само билков чай и вода; след това изяде традиционната храна на воина — сушено месо, корав хляб и вода с горчиви билки — и половин ден се катери по източната страна на свещената планина до малката падина на десетина разтега под върха. Голата полянка едва можеше да побере шестима души, ала сега, на

третия ден от церемонията, му изглеждаше огромна и пуста. Детството, преживяно в голяма къща с много роднини, не го беше подготвило за такава самота. За първи път в живота си се бе оказал без спътници и близки за повече от няколко часа.

Според обичая на оросините момчето бе започнало ритуала на мъжеството на третия ден преди празника Средилетие, който обитателите на низините наричаха Банапис. Щеше да посрещне новата година и края на своя живот като дете в размисъл над древното познание на своето семейство и клан, на своето племе и народ, и в търсене на мъдростта на своите предци. Беше време за дълбоко вгълбяване и съзерцание, докато се стреми да проумее своето място в реда на вселената, ролята, предопределена му от боговете. И на този ден от него се очакваше да се сдобие с мъжкото си име. Ако всичко минеше както трябва, щеше да се върне при своето семейство и клан навреме за вечерното празненство на Средилетие.

Като дете го наричаха Киели, умалително от Киелинапуна, на името на червената катерица, умния и пъргав обитател на родните лесове. Катериците бяха много плашливи и човек трудно можеше да види някоя, но пък зърнеш ли някоя, значи ще имаш късмет. И Киели го смятаха за дете с късмет.

Момчето потръпна почти неудържимо, тъй като жалките му запаси телесна тлъстина едва го опазваха от нощния студ. Дори в средата на лятото върховете на планините на оросините бяха студени, след като слънцето залезеше.

Киели чакаше своето видение. Видя как небето просветна, бавен, неумолим настъп от сиво към бледо сиво-синьо, после, с приближаването на слънцето, към розов оттенък. Видя слънчевия блясък на билото на далечната планина, белезникаво-златния кръг, който му носеше пореден ден в самота. Извърна очи, та златният диск да не го заслепи и да не му избяга зорът. Треперенето му понамаля, когато слънцето най-сетне се издигна достатъчно, за да прогони студа. Момчето зачака отново, търпеливо отначало, а след това — с породената от дълбока умора безнадеждност.

Всяко момче минаваше през този ритуал в деня на Средилетие малко преди своята годишнина в някое от многобройните свещени места, пръснати из земята на оросините. От неизброими години

момчетата се изкачваха до тези наблюдателни пунктове и се връщаха мъже.

За един кратък миг изпита завист, щом си помисли, че момичетата на неговата възраст сега са си в кръглите къщи с жените, бърбят си и ядат, пеят или се молят. Момичетата, кой знае как, намираха женските си имена без усамотяването и трудностите, които трябваше да изтърпят момчетата. Киели остави мига да отmine: заниманието с нещо, което не ти е във властта, беше напразно, както щеше да каже дядо му.

Помисли си за дядо си, Смях в очите му, който му беше говорил последен, преди да тръгне по самотната пътека от Долината, обитавана от народа му. Старецът се беше усмихнал както винаги — Киели почти не можеше да си спомни момент, когато да не е виждал усмивка на лицето му. Лицето на дядо му бе като кафява кожа от близо осемдесетте години живот сред планините, клановите му татуировки на лявата буза все още бяха черни въпреки толкова години на слънцето. Острите очи на стареца и волевите черти бяха обкръжени от стоманеносива коса, падаща до раменете му. Киели приличаше повече на дядо си, отколкото на баща си — и двамата имаха кожа с маслинен тен, която ставаше ореховокафява лете и никога не изгаряше, а в своята младост дядо му също бе имал коса с цвета на гарваново крило. Други отбелязваха, че някой чужденец трябва да се е включил в семейството им преди поколения, защото оросините бяха русокоса раса и дори кафявата коса бе рядкост.

Дядото му му прошепна:

— Когато се опразни кратунката, в деня на Средителието, помни едно: ако боговете не са ти дали вече име, това означава, че можеш сам да си избереш каквото ти харесва. — А после старият вожд почти го задуши в закачливата си, но все още силна прегръдка, бутна го и Киели залитна напред по пътеката. Другите мъже от село Кулаам гледаха, усмихваха се или се смееха, защото скоро щеше да дойде празникът и времето на назоваващо видение бе време за радост.

Киели си спомни дядовите си думи и се зачуди дали изобщо някое момче някога наистина е получавало името си дарено му от боговете. Огледа кратунката и прецени, че докъм пладне водата ще свърши. Знаеше, че ще намери вода в ручея по средата на пътя до

селото, но знаеше също така, че това означава, че ще трябва да напусне скалната издатина щом слънцето стигне зенита.

Поседя малко мълчаливо, мислите за селото танцуваха в ума му като белите пръски пяна в ручея зад дългия дом. Навярно ако освободеше ума си, ако престанеше да се мъчи така упорито да намери видението си, то само щеше да го споходи. Искаше му се да се върне скоро, защото семейството му му липсваше. Баща му, Зов на лос призори, бе всичко, което момчето се надяваше да стане — силен, дружелюбен, мил, решителен, неустрашим в битка и нежен с децата си. Липсваше му майка му, Шепот на нощния вятър, и малката му сестра Милиана, а най-вече му липсваше по-големият му брат, Ръка на слънцето, който се беше върнал от своето видение едва преди две години — кожата му бе изгоряла до червено от слънцето, освен светлия отпечатък на ръката му, където я беше оставил да лежи на гърдите му. Дядо му се бе пошегувал, че Ръка не е първото момче, стигнало до видението си насън. Ръка винаги се държеше добре с помалките си брат и сестра, грижеше се за тях и ги наглеждаше, когато майка им излезеше да плеви нивата, показваше им най-хубавите места, където да намерят горски плодове. Устата му се напълни при спомена за тези плодове, смачкани с мед и намазани върху горещия хляб.

Празненството щеше да е весело и при мисълта за храната, която щеше да го чака долу, стомахът на Киели се сви от глад. Щяха да му разрешат да седи в дългата къща с мъжете вместо в кръглата с майка му и другите жени и деца. При тази мисъл го жегна болка от загубата, тъй като пеенето на жените, докато се занимаваха всеки ден с домашната шетня, смехът им и веселото бърборене, клюките и шегите им бяха част от ежедневието му живот, откакто се помнеше. Но също тъй с гордост очакваше мига, в който ще го допуснат да седи с мъжете на клана.

Тялото му за миг потръпна неудържимо, а после Киели въздъхна и се отпусна. Слънцето вече го стопляше, но съвсем малко. Той коленичи и се захвана с огъня. Сложи няколко клонки върху тлеещите въглени, задуха и след няколко минути те се разпалиха. Щеше да остави пламъците да замрат, щом планинският въздух се стоплеше, но засега беше благодарен за топлината им.

Седна, опрял гръб на камъните, които се стопляха от слънчевата светлина въпреки задържания се във въздуха хлад, и отново отпи

глътка вода. Въздъхна тежко и погледна небето. Защо нямаше никакво видение? Защо не бе получил никакво послание от боговете, дори мъжкото си име?

Името му щеше да е ключът към неговото на ха тах, тайната природа на неговото същество, онова, което щяха да знаят само той и боговете. Други хора щяха да знаят името му, защото щеше да го огласи с гордост, но никой нямаше да знае характера на видението му и какво казва името му за неговото място във вселената, за мисията, възложена му от боговете, за неговото предопределение. Дядо му веднъж бе казал, че малко мъже наистина разбират своето на ха тах, дори и да си мислят, че го разбират. Видението бе само първият намек от боговете за плановете им за мъжа. Понякога, каза дядо му, планът е простиച്ък — да си добър съпруг и баща, да носиш благополучие за селото и за народа си, пример, на който другите да подражават, защото може да се окаже, че ролята ти е да станеш баща на някой избран, специален, някой на риф, и този план може да се разгърне чак много след смъртта ти.

Киели знаеше какво щеше да каже дядо му за този момент: че прекалено се е тревожил и че е трябвало просто да забрави притесненията и да остави на боговете да му донесат волята си. Знаеше, че и баща му щеше да каже същото; и щеше да добави, че за да можеш да ловуваш и да даваш добър съвет в дългата къща, или да бъдеш добър съпруг, първо трябва да се научиш да бъдеш търпелив и да слушаш.

Затвори очи и се вслуша в планинския вятър. Той му говореше с шумоленето на кедрите и боровите иглици. Вятърът понякога можеше да е жесток спътник, да реже и през най-дебелите кожи със смразяващо острие. В други моменти носеше блажено облекчение, разхлаждаше най-горещите летни дни. Баща му го бе научил да разпознава гласовете му и също така го бе поучавал, че за да научиш езика на вятъра, трябва да станеш едно с него, като ястребите и орлите, които градят гнездата си сред нащърбените скални върхове.

Рязък писък разцепи утринния въздух и Киели извърна рязко глава. Един сребърен ястреб връхлиташе над едно зайче няма и на десетина разтега от него. Сребърните ястреби бяха най-редкият вид по високите планини. Перата им всъщност бяха сиви, с черни петна около главата и раменете, но мазният гланц по тях им придаваше блясък със

сребрист оттенък в ясното небе. Ястребът сграбчи здраво в ноктите си борещото се зайче, изпляска с криле и се издигна във въздуха. Като котенце, понесено от майка му, заекът провисна отпуснат в птичите нокти, примирил се сякаш със съдбата си. Киели знаеше, че животинчето е изпаднало в шок — милост на природата, с която болката и мисълта се притъпяват. Веднъж бе видял елен, лежащ неподвижен на земята в очакване ловецът да му дари сетна милост с ножа, след като бе поразен от стрела, която не го беше убила.

В далечината видя други птици, кръжаха лениво в утринния въздух, улавяха издигащите се от бързо нагриваните скали топли течения, за да се реят високо в търсене на храна. Пуйкови лешояди. Широкият размах на крилето им позволяваше да се носят без усилие във въздуха, докато оглеждат за мъртви и умиращи твари долу. Тромави и грозни на земята, когато подскачаха към леша на някое паднало животно, в полет те изглеждаха величествено.

По на юг видя черноопашата каня: крепеше се във въздуха с насочена надолу опашка. Крилето ѝ удариха бързо два-три пъти, после спряха, за да може леко да пропадне надолу, отново удариха, за да задържат канята над набеязаната ѝ жертва. След това със зашеметяваща бързина тя се спусна надолу, изпълнала нокти, и с точност, граниеща със свръхестественото, удари земята и се извиси отново без нито миг колебание, стиснала в ноктите си писукаща жално полевка.

Горските звуци го достигнаха от далечината. Ритмите на деня и нощта бяха различни и присъствието на дневните обитатели на лесовете вече се усещаше, докато нощните им съседи си търсеха подслони, в които да спят. Кълвач затърси усърдно насекоми в кората на едно близко дърво. По ритъма на звука Киели разбра, че е голям пъстър кълвач: почукването му беше бавно, гръмко и настойчиво, за разлика от по-изтънченото стакато на по-малкия му синекрил братовчед.

Слънцето се издигна в утринното небе, огънят загасна, вече ненужен, след като дневният зной се върна на скалите. Киели устоя на изкушението да довърши последните си глътки вода — знаеше, че трябва да ги запази, докато не стане готов да се спусне по пътеката. Можеше да се напие до насита долу при поточето, но първо трябваше

да стигне дотам, а ако изпиеше водата сега, нямаше гаранция, че жаждата няма да го измъчва още повече.

Рядкост беше момче да загине тук в планините, но се беше случвало. Племето подготвяше всяко момче колкото може по-пълно, но неуспелите в тежкото изпитание с получаването на име ги смятаха за осъдени от боговете като недостойни и скръбта на семейството им се превръщаше в горчив контрапункт на веселието по Средилетие.

Горещината се усили, въздухът стана сух и Киели изведнъж осъзна, че връхлита сатата. Вятърът от север духаше студен през цялата година, но летният западен вятър понякога ставаше горещ и сух за броени минути. Момчето бе виждало трева да покафенява и да става трошлива за по-малко от три дни и плодът да изсъхва на клона от този вятър. Мъжете ставаха неспокойни, а жените раздразнителни, когато сатата се задържеше повече от няколко дни; кожата започваше да те сърби. Киели и брат му ходеха да плуват в езерата и реките в такива дни, но докато се върнат в селото, ставаха отново сухи, все едно изобщо не са почувствали хладния допир на водата.

Киели също така знаеше, че вече е в опасност, защото сатата можеше да изсмуче влагата от тялото му, ако се задържеше. Погледна небето и разбра, че до обед му остават още само два часа. Погледна към слънцето, вече на по-малко от половината си път до средата на небето, и примига, щом в очите му се сбраха сълзи.

Остави ума си да се зарее няколко мига, зачуден на коя ли ще разрешат да седне до него. Защото докато Киели се бавеше тук горе в очакване боговете да му пратят видение, баща му щеше да се срещне с бащата на някое от младите момичета в околните села. В собственото му село имаше три възможни за бъдеща съпруга момичета: Рапануана, дъщерята на Дим в гората; Джанатуа, дъщеря на Много скършени копия, и Око на синекрил примкар, дъщеря на Пеещ на вятъра.

Око на синекрил примкар беше с година по-голяма от него и си беше спечелила женското име предната година, но в околните села нямаше момче на подходяща възраст, което да ѝ се вриче. Тази година имаше шест, включително Киели. Тя притежаваше странно чувство за хумор, което го караше да се чуди какво толкова намира за смешно. Често пъти като че ли ѝ ставаше смешно от него и той се чувстваше неловко. Но Рапануана беше дебела и зла, а Джанатуа беше с пълпчиво лице и срамежлива дотам, че онемяваше в присъствието на момчета.

Око на синекрил примкар имаше стегнато високо тяло и пламенни меденоцветни очи, които се присвиваха, щом се засмееше. Кожата ѝ беше по-светла, отколкото на другите момичета, и напръскана с лунички, а сърцевидното ѝ лице бе обкръжено от буйна гривеста коса с цвят на лятно жито. Киели се молеше на боговете баща му да се е срещнал с нейния баща в нощта преди Средилетие, а не с някой от бащите на другите момичета. После, в изблик на паника, осъзна, че баща му може да се е срещнал с бащата на някое от момичетата от близките села, бавно схващащата Пиалуа или пък хубавичката, но винаги мрънкаща Нандия!

Въздъхна. Не зависеше от него. Разказваха за мъже и жени, които копнеели един за друг, саги, редени от разказвачи край огъня, много от които заети от певци от низините, когато минаваха през планинските земи на оросините. Но все пак според обичая на неговия народ бащата трябваше да избере невяста за своя син или съпруг за дъщеря си. Случваше се някое момче — не, мъж, поправи се той — да се върне от божието си видение и да открие, че не го очаква невяста, която да седне до него на празника на мъжеството му, и трябваше да чака още година, за да му намерят жена. А макар и рядко, някой мъж откриваше, че никой баща не е пожелал дъщеря му да се омъжи за него, и трябваше да напусне селото, за да си намери съпруга или да се примири да живее сам. Беше чул как някаква вдовица — баща ѝ умрял преди съпруга ѝ — взела в колибата си такъв мъж, но това никой не го приемаше за правилна женитба.

Въздъхна отново. Копнееше всичко това най-после да свърши. Искаше да хапне и да отпочине в постелята си и искаше Око на синекрил примкар — нищо, че го караше да се чувства неловко.

Вятърът донесе до ушите му рев и той веднага разбра, че е мечка с мечета. Прозвуча тревожно и Киели бе готов да се закълне, че малките ѝ вече се катерят тромаво по някое дърво, предупредени от рева ѝ. Огледа се. Какво можеше да разтревожи една кафява мечка толкова близо до върха? Голяма котка би могла, ако наоколо дебнеше леопард или пума. Твърде високо бяха за големите пещерни лъвове. А може би някой виверн беше излязъл на лов? Изведнъж се почувства мъничък и уязвим.

Малък братовчед на дракона, вивернът можеше да удържи срещу половин дузина или повече воители, тъй че едно момче само с

церемониална кама и кратунка за вода щеше да се окаже доста задоволителна закуска за такъв звяр.

Глутници също можеше да подплашат кафявата мечка; дивите псета и вълците обикновено отбягваха мечки, но едно мече можеше да се окаже нелоша храна, стига да успееш да отвлечат мечката от малките ѝ.

Или можеше да са хора.

В далечината кръгът от лешояди се увеличи. Киели стана, за да може да види по-добре, и изведнъж се замая — беше седял много дълго. Подпря се с ръка на скалите и се взря в далечината. Слънцето вече се бе издигнало достатъчно високо, за да разсее утринната мъгла, и той можа ясно да види кръжащите далеко лешояди и канята. Зрението му бе станало легендарно в селото: малцина можеха да виждат толкова далече като него и никой в спомените на клана не бе могъл да вижда по-добре. Дядо му се шегуваше, че каквото и друго да му липсва, поне има ястребови очи.

Дълго време очите на Киели виждаха, без той да може да проумее, после изведнъж осъзна, че птиците кръжат над село Капома! Тревогата го прониза като нажежен шиш и той без колебание забърза надолу по пътеката. Капома беше селото най-близо до неговото.

Имаше само едно възможно обяснение за толкова лешояди над Капома: битка. Обзе го паника. Нещо повече, мъртвите бяха останали на бойното поле. Ако из долините се бяха развилнели мародери, Кулаам щеше да е следващото село за набега им!

При мисълта, че семейството му се бие без него, му се зави свят. На два пъти като малко момче беше стоял в кръглата къща с жените, докато мъжете бранеха селото от щурм. Единия път беше кланова битка с мъжете от село Каханама, втория път група развилнели се таласъми се бяха опитали да отмъкнат деца за нечестивите си жертвоприношения, но здравето укрепление се оказа достатъчно, за да отблъсне нашествениците. Кой можеше да е, чудеше се той, докато залиташе по тясната пътека към дърветата долу.

Моределите — онези, които обитателите на низините наричаха Братството на тъмния път — не бяха идвали насам от детството на дядо му, а тролите обикновено се държаха настрана от селата на оросините. В днешно време нямаше кръвни кланови вражди. Хората,

живеещи при Високи предели на североизток, сега бяха мирни, а херцогство Фаринда на юг нямаше търкания с оросините.

Разбойници значи. Търговци на роби от град Инаска или от Стражеви връх долу в Мискалон навлизаха понякога в планините. Високите силни червенокоси и русокоси оросини се ценяха високо на робските тържища долу, в империята Велики Кеш. Страх обзе Киели, умът му се смрази.

Допи водата, върза кратунката на кръста си, направи десетина отмалели стъпки надолу по пътеката и залитна. Опита да се задържи, падна и се удари силно. Прониза го болка в лявата ръка. Не изглеждаше счупена, но от рамото до лакътя му бе избила голяма червена ивица и ръката скоро щеше да отече. Когато я раздвижи, го заболя. Опита се да се изправи, догади му се от болката, седна на земята и повърна.

Зави му се свят, всичко стана яркожълто. Той падна по гръб на пътеката. Небето стана съвсем бяло, горещината сякаш опърли лицето му, очите му постепенно изгубиха фокус. Земята под него се завъртя и той пропадна в тунел от непрогледен мрак.

Събуди го болка и той отвори очи. Присви ги от светлината, отново ги отвори... И го видя.

На ръката му се беше отпуснал птичи крак. Киели не извърна глава, само очи. Само на педя от носа му на ръката му бе кацнал сребърен ястреб. Ноктите се бяха впили в кожата, но не я пронизваха. Все едно се опитваше да събуди замаяния младеж, ястребът сви нокти отново, стисна по-силно.

Киели се усети, че се е взрял в черните очи на птицата. Ноктите отново се стегнаха и болката прониза ръката му. Очите на Киели се впиха в птичите и думите дойдоха: „Вдигни се, малък братко! Вдигни се и бъди Нокът за своя народ! Както усещаш ноктите ми на ръката си, помни, че можеш да държиш и да браниш, или можеш да разкъсваш и да мъстиш“. Чу думите в ума си. Изправи се на крака и птицата поразпери криле, за да се задържи.

За миг болката беше забравена. Киели стоеше и се взираше в птицата. Ястребът го гледаше втренчено; след това тръсна рязко глава, като в съгласие. Очите им се сплетоха още веднъж, а после птицата с

писък скочи нагоре, плесна с криле и профуча покрай ухото на младежа. Отново го жегна болка и той посегна и докосна дясното си рамо. Очите му се спряха на дирите, останали дълбоко в ръката му от птичите нокти.

„Това ли беше видението ми?“ — зачуди се. Никой ястреб никога не беше правил това в историята на народа му. После, все още леко замаян, си спомни защо се беше забързал от планинския връх.

Дневният зной все още къпеше скалите. Киели бе изтощен, лявата му ръка пулсираше, но умът му вече бе ясен и той знаеше, че ще стигне до ручея. Тръгна предпазливо между скалите, стъпваше внимателно, за да не падне и да се нарани още. Ако към близките му долу се приближаваха врагове, ранен или не, той вече бе мъж и щеше да застане редом до баща си, до чичовците и до дядо си, за да брани своя дом.

Залиташе по прашната пътека, лявата ръка току го жегваше непоносимо в рамото. Припомни си монотонното заклинание, затъпяващите ума думи, които трябваше да намалят болката, и тихо запя. Болката скоро понамаля, въпреки че заклинанието не подейства толкова добре, колкото му беше казвал дядо му. Ръката все още го наболяваше, но поне не му се завиваше свят.

Стигна до ручея и без да се замисли, клекна и се подпря на ръце да лочи като куче. Ръката го жегна непоносимо. Той изохка, изплю водата и се закашля. Наведе се по-внимателно и почна да пие. Накрая напълни кратунката, върза я отново на кръста си и продължи по пътя.

Беше прегладнял, но водата поуспокои мисленето му. До селото имаше два часа път. Ако тичаше, без да спира, щеше да стигне за една трета от това време. Но с ударената ръка и както беше изнемощял, нямаше да издържи да тича. Прегази ручея, навлезе в гъстия лес и усети как дневната горещина намаля. Продължи с бързи крачки, подтичваше по откритите участъци на пътеката. Движеше се колкото може по-безшумно, съсредоточил ума си върху предстоящата битка.

Киели чу звуците на битката отдалече. Лъхна го миризмата на пушек. Женски писък разкъса сърцето му все едно го прониза нож. Дали не беше майка му? Която и да беше, беше я познавал през целия си живот.

Извади церемониалната кама и я стисна с дясната си ръка. Съжаляваше, че си няма две здрави ръце и меч или копие. В дневната горещина не бе изпитал нужда от дрехи, макар там горе да му липсваха наметалото и туниката нощем, но сега се чувстваше особено уязвим. Въпреки всичко продължи бързешком, предчувствието за боя донякъде притъпи болката в ръката му и потисна умората.

Задушаващи облаци пушек, съпроводени от пращането на пламъци, го подготвиха за опустошението, което щеше да види. Стигна до мястото, където пътеката излизаше от гората и продължаваше през овощните градини към заграждението от колове. Портата беше широко отворена, като в мирни времена. Никой враг досега не беше нападал в Деня на Средиление, зачитан почти навсякъде като ден на примирие дори при война. Състоянието на дървената стена и насипа под нея подсказа на момчето, че врагът е нахлул през портата, преди да се вдигне тревога. Повечето селяни сигурно се бяха събрали на централния площад да се подготвят за празника.

Навсякъде се виждаха пламъци и дим. Сред пушеците се мяркаха фигури, много от тях на коне, виждаха се и нападали по земята тела. Киели спря. Затичаше ли направо по пътеката, щяха да го убият или да го пленят. По-добре беше да заобиколи през гората до мястото най-близо до селото, зад дома на Много хубави коне.

Тръгна надясно и усети, че димът се отвява встрани. Вече можеше по-ясно да види касапницата в селото. Трудно му беше да осъзнае ужасната гледка.

Из селото препускаха конници във всевъзможни пъстри облекла, някои носеха факли и палеха къщите. Наемници или търговци на роби, разбра Киели. После видя пехотинци с табардите на херцог Оласко, владетеля на могъщото херцогство на югоизток. Но защо помагаха на разбойници в планините на оросините?

Стигна зад къщата на Много хубави коне и се запромъква крадешком напред. Видя един оласки войник, проснат неподвижен при ъгъла на къщата, и реши да притича за меча му. Ако никой не го забележеше, щеше да се опита да смъкне и кръглия щит от лявата му ръка. Вярно, че неговата беше ударена и щеше да боли, но все пак щитът можеше да го спаси от сигурна смърт.

Шумът на боя идваше от другия край на селото и Киели си помисли, че може би никой няма да го забележи. Запромъква се напред

да грабне щита и меча.

Викове на ярост и болка достигаха до ушите му — хората му все още се бореха да отблъснат нападателите.

Очите го засмъдяха от лютивия пушек. Той примига да махне сълзите и посегна към падналия войник. Обърна го да вземе меча, но щом ръката му сграбчи дръжката, очите на войника изведнъж се отвориха. Киели замръзна, дръпна рязко меча, но войникът замахна с щита си и го удари в лицето.

Киели залитна, светът се завъртя и земята сякаш се килна под стъпалата му. Спаси го само вродената му бързина. Щом войникът се надигна с извадена кама и замахна, Киели Успя да се дръпне.

За секунда си помисли, че е успял да избегне острието, а после болката изригна в гърдите му и той усети закапалата кръв. Беше плитка рана, но дълга, тръгваше малко под лявата ключица и стигаше до най-долното ребро отдясно.

Киели на свой ред посече с меча и ръката му изтръпна чак до рамото, когато войникът ловко отби удара с щита си.

Нова атака и момчето разбра, че ще го надвият, защото едва успя да избегне политналата към корема му кама. Страхът заплашваше да се надигне и да го надвие, но мисълта, че близките му се бият за живота си едва на няколко разтега зад пелената от дим, го потисна.

Войникът забеляза колебанието на момчето, ухили се злобно и настъпи. Киели разбираше, че единственото му предимство е дължината на меча, затова откри вече ранените си гърди и тронаво вдигна меча с двете ръце, уж за да нанесе съкрушителен удар по главата на войника. Точно както се надяваше, врагът му автоматично вдигна щита нагоре, за да поеме удара, и издърпа назад ръката с камата за убийствен замах.

Киели обаче се смъкна на колене, извъртя се и посече крака на войника. Той с крясък залитна и падна, под коляното му швирна кръв. Киели скочи на крака, настъпи ръката му с камата и заби рязко върха на меча право в гърлото, за да сложи край на агонията му.

Понечи да избърше дясната си ръка, за да държи меча по-здраво, но откри, че целите му гърди са в кръв, и разбра, че скоро ще изгуби сили, ако не се превърже.

Въпреки това забърза към шума на битката. Силен полъх на вятъра за миг разчисти гледката и очите му успяха ясно да различат

ставащото на централния площад. Масите, натоварени тежко с храна и ейл, бяха преобърнати, земята около тях бе осеяна с пира за днешното празненство. Цветните гирлянди лежаха смачкани в окървавена кал. Киели се поколеба, ужасът го стисна за гърлото. Примига да махне сълзите — не знаеше от дима ли са, или от гнева. Зърна телата на три деца, посечени в гръб, докато са тичали да се скрият. По-нататък няколко мъже от селото даваха отпор на нападателите пред една от кръглите къщи. Киели знаеше, че вътре са оцелелите жени и деца, жените въоръжени с ножове и ками, за да защитят децата, ако мъжете паднат.

Загиваха мъже, които бе познавал през целия си живот: биеха се отчаяно, за да защитят семействата си. Войниците бяха стегнали стена от щитове и настъпваха с насочени напред копия, конниците зад тях спокойно зареждаха арбалетите и стреляха по селяните.

Стрелците с лъкове на оросините отвръщаха, но изходът на битката бе очевиден дори за момче като Киели. Разбираше, че няма да преживее този ден, но не можеше да стои зад нашествениците и да не се опита да направи поне каквото му е по силите.

Тръгна напред, едва се държеше на крака. За цел си избра един мъж на черен кон, явно водача на тези убийци. До него имаше друг конник, облечен в черна туника и панталони. Косата му беше тъмна като облеклото, стегната зад ушите. Падаше до раменете му.

Мъжът някак усети, че зад него става нещо, и се обърна тъкмо когато Киели се канеше да затича. Момчето ясно видя лицето му: тъмна брада, подрязана късо около челюстта, дълъг нос, който му придаваше суров вид, и присвити устни, сякаш се бе замислил дълбоко, преди да чуе нападащия Киели зад гърба си. Очите на ездача леко се разшириха, като видя въоръженото и плувнало в кръв момче, после той спокойно каза нещо на другия, който се извърна. Мъжът в черно бавно вдигна ръката си. Държеше малък арбалет. Прицели се хладнокръвно.

Киели знаеше, че трябва да нанесе удар, преди пръстът на мъжа да е натиснал спусъка. Но на две крачки от конника коленете му поддадоха. Мечът, с който току-що се беше сдобил, стана непосилно тежък и ръката на Киели отказа да се подчини на командата на ума му да нанесе убийствен удар.

Облеченият в черно стреля и металната стрела порази Киели в гърдите, високо в мускула под първата рана.

Ударът на стрелата го завъртя; бликналата от раната кръв оплиска двамата мъже. Мечът изхвърча от пръстите, които вече не можеха да го държат. Киели падна по гръб.

Крецяха гласове, но той не можеше да разбере какво казват. Ала за кратък миг видя нещо: високо в небето над него кръжеше сребърен ястреб и на Киели му се стори, че гледа право в него. Отново чу онзи глас в ума си: „Оцелей, малки братко, защото времето ти още не е дошло. Бъди моят нокът и отмъсти на нашите врагове“.

Последната му мисъл беше за птицата.

ГЛАВА 2

ПРИ КЕНДРИК

Болката прониза мрака.

Не можеше да накара очите си да се отворят, но знаеше, че е жив. Усети нечий ръце, сякаш от много далече, и чу как нечий глас каза:

— Този е още жив.

Друг глас отвърна:

— Да го отнесем във фургона. Загубил е много кръв.

С частица от ума си Киели осъзна, че чува думи на езика на търговците, тъй наречената Обща реч, а не на езика на оросините.

Когато го вдигнаха, изстена и отново изпадна в безсъзнание.

Болката пронизваше цялото му тяло. Този път с усилие отвори очи и се опита да вдигне ръка. Това доведе до нова вълна от агония и стомахът му се обърна, но в него нямаше нищо, което да повърне. Разкъсващата болка го накара да изохка.

Очите му не можеха да се фокусират, така че не успя да види чии са двете грижливи ръце, които го надигнаха да приседне, чу само думите:

— Лежи спокойно, момко. Дишай бавно.

Киели видя неясни фигури: скрити в сянка глави, мълнии в небето над тях. Примига.

— Пий — каза друг глас над него и някой опря до устните му кратуна с вода.

— Пий бавно — каза първият глас. — Загубил си много кръв. Не мислехме, че ще се справиш.

Първата глътка върна спазмите в стомаха му и той я повърна.

— По-полека — каза гласът. — По мъничко.

Киели го послуша и този път глътката се задържа. Изведнъж се почувства неопишуемо жаден. Понечи да глътне отново, но дръпнаха кратунката от устните му. Опита се да вдигне ръка да я хване, но ръката не му се подчини.

— По мъничко, казах — срязва го гласът. Долепиха отново кратуната до устните му, той отпи едва-едва и студената вода потече в гърлото му.

Киели съсредоточи жалките си остатъци от сила, за да задържи водата в стомаха си. После вдигна очи и се опита да различи чертите на непознатия си благодетел. Видя само грубо очертание на лице и сив покрив над него. След това отново потъна в мрак.

По едно време спряха за няколко дни в някаква постройка — плевник или сайвант, Киели не можа да разбере какво точно. Знаеше само, че от доста време вали, защото въздухът бе натежал от миризмата на мокра пръст, мъх и дърво.

След това образите идваха и бягаха. Намираще се в някакъв фургон и за кратък миг един следобед усети, че са в гора, но не като горите в родния му край. Не знаеше как го е разбрал — мярнаха му се бяха дървета, които не приличаха на високите кедри и трепетликите в горите у дома. Имаше дъбове, брястове и дървета, които му бяха непознати. Скоро отново потъна в неспокоен сън.

Помнеше, че му пъхаха в устата късчета храна и как ги гълташе, със стегнато гърло и пламнали гърди. Помнеше трескави сънища и няколко пъти се събуди подгизнал от пот, с разтуптяно сърце. Помнеше, че бе викал името на баща си.

Една нощ сънува, че е на топло, у дома в кръглата къща с майка си и другите жени. Чувстваше се окъпан от обичта им. След това се събуди на коравата земя, с миризмата на мокра пръст в ноздрите, на дима от наскоро напален огън; двама мъже спяха от двете му страни. Отпусна се отново, зачуден как е попаднал тук. Паметта му се върна и си спомни нападението над селото. Сълзите бликнаха неволно и той усети как всякаква надежда и радост умират в гърдите му.

Не можеше да отброява дните. Знаеше, че двамата мъже се грижат за него, но не можеше да си спомни дали са му казали имената си. Знаеше, че му бяха задавали въпроси и той им беше отговарял, но не можеше да си спомни за какво бяха.

А след това, една сутрин, яснотата се върна.

Киели отвори очи и въпреки слабостта си откри, че може да вижда ясно и да разбира. Намираще се в голяма конюшня с врати от

двете страни. Чуваше хрупането на коне в яслите наблизо. Лежеше върху постелята от слама, покрита с двойно одеяло, завит с други две. Въздухът бе станал мъглив от дима от малката лагерна печка, куб от ковано желязо, нажежен от горящите вътре въглени. По-безопасно в пълна със сено конюшня, отколкото открит огън. Киели се надигна на лакът и огледа наоколо. Пушекът щипеше леко очите му, но повечето излизаше през една отворена врата към плевника. Беше тихо и той прецени, че вече не вали.

Тялото го болеше и беше схванат, но лекото движение не причини нови вълни от болка като преди.

На дървено столче седеше някакъв мъж и го гледаше с тъмните си очи. Повечето му коса бе посивяла, но тук-таме бяха останали черни косми. Дългите му мустаци висяха от двете страни на устата, стисната, сякаш мъжът мислеше съсредоточено. Тежък кичур скриваше повечето му чело, а косата му висеше до раменете.

Киели примига да махне спеклата се мръсотия в ъгълчетата на очите си и попита тихо:

— Къде съм?

Мъжът го погледна с любопитство.

— Е, върна се значи при нас? — попита риторично, след което помълча замислено. — Робърт! — подвижна през рамо към вратите за плевника.

След миг те се разтвориха широко и друг мъж влезе и коленичи до Киели.

Този беше още по-стар, с посивяла и изгубила всякакъв цвят коса. Очите му се впиха в очите на момчето.

— Е, Нокът, как се чувстваш?

— Нокът ли?

— Каза ни, че името ти е Нокът на сребърния ястреб — подхвърли другият мъж.

Момъкът примига и се помъчи да събере мислите си, да разбере защо ли е могъл да каже такава неща. След това си спомни за съня и осъзна, че наистина е било неговото назоваващо видение. Далечен глас отекна в ума му: „Вдигни се и бъди нокът за своя народ“.

— Какво си спомняш?

— Спомням си битката... — Тъмна яма се отвори в стомаха му и той усети как сълзите напират. Избута с усилие скръбта от ума си и

каза: — Всички те са мъртви, нали?

— Да — отвърна Робърт. — Какво помниш след битката?

— Фургон... — Киели, който трябваше да свикне вече да мисли за себе си като за Нокът, затвори очи за малко и продължи: — И как ме вдигнахте и ме карахте.

— Да — съгласи се Робърт. — Не ни даде сърце да те оставим да умреш от раните си. — И добави тихо: — Освен това има някои неща, които трябва да узнаем за теб и за битката.

— Какви? — попита Нокът.

— Може да почакаш за по-късно.

— Къде съм? — повтори Нокът.

— В една конюшня в чифлика на Кендрик.

Нокът се опита да си спомни. Чувал беше за това място, но не помнеше подробности.

— Защо съм тук?

Мъжът с провисналите мустаци се засмя.

— Защото като спасихме жалкия ти лещ, се бяхме запътили за насам.

— Освен това тук е много добро място за почивка и изцеряване — добави Робърт. Стана и се отдръпна наведен, за да не чукне главата си в ниския таван. — Това е заслон за горски работници, не е използван от години. Кендрик ни позволява да използваме плевника му без заплащане. В хана му има по-топли стаи, по-чисти постели и по-добра храна...

— Но и твърде много очи и уши — подхвърли първият мъж.

Робърт го погледна през рамо и бавно поклати глава. Първият рече:

— Носиш мъжко име, но не виждам татуировки по лицето ти.

— Битката беше в деня на именуването ми — немощно отвърна Нокът.

Първият, Робърт, погледна за миг приятеля си, след което отново насочи вниманието си към момчето.

— Битката беше преди две седмици, момко. Пътуваш с нас, откакто Паско те намери в селото ти.

— Някой друг оцелял ли е? — попита Нокът със задавен от скръб глас.

Робърт се върна при него, коленичи, прегърна го през раменете и отвърна:

— Не.

— Много старателни са били кучите му синове, признавам им го — каза Паско.

— Кои са те? — попита Нокът.

Ръката на Робърт леко го избута на постелята.

— Отдъхни. Паско ще ти даде топла супа. Беше на прага на смъртта. Не мислехме, че ще оцелееш, честно. Гледахме те как повръщаш водата и супата. Време е да посъбереш малко сила. — Замълча за миг. — Много неща имаме да обсъдим, но пък имаме време. Много време имаме, Нокът на сребърния ястреб.

Нокът не искаше да почива: искаше отговори, но изтощеното тяло му измени, той се отпусна и усети, че сънят го обгръща отново.

Птича песен го поздрави, когато се събуди прегладнял. Паско му донесе голяма глинена купа горещ бульон и му каза да сърба бавно и внимателно. Другия, Робърт, го нямаше никакъв.

Бульонът пареше, но Нокът го изпи и попита тихо:

— Що за място е това?

— „При Кендрик“ ли? Ами... хан в горите на Латагор.

— Защо?

— Защо какво? Защо сме тук или защо си жив?

— И двете всъщност — каза Нокът.

— Най-напред второто — отвърна Паско, седна на трикракото столче и надигна своята купа с бульон. — Намерихме те сред такава касапница, каквато не бях виждал от младини, когато бях войник на служба на херцога на Дънгарън, във Фар Лорън. Щяхме да те оставим за храна на враните с другите, но те чухме, че изстена... е, то не беше и стон като хората, по-скоро силна въздишка. Оцеля само благодарение на съдбата. Толкова кръв ти беше изтекла и толкова лоша рана имаше на гърдите, че и двамата те взехме за умрял отначало. Все едно, дишаше и господарят каза да те прибера. Добросърдечен е много, вярвай ми.

— Трябва да му благодаря — отвърна Нокът, макар да се чувстваше толкова окаяно, че е жив, докато всички от семейството му

са загинали, че изобщо не му беше до благодарности.

— Подозирам, че ще измисли начин да му се отплатиш — рече Паско и стана. — Какво ще кажеш да се поразтърпим малко?

Нокът кимна. Понечи да се надигне, но главата му се замая. Нямахше сили.

— Леко, момчето ми — каза Паско и побърза да му подаде ръка. — По-слаб си от едnodневно коте. Трябва ти повече почивка и храна, докато що-годе се пооправиш, но точно сега трябва малко да се пораздвижиш.

Паско му помогна да се добере до вратата и излязоха навън. Утрото беше прохладно и свежо и Нокът разбра, че са в долина в низините. Въздухът миришеше някак по-различно, отколкото по високопланинските ливади в родния му край. Краката му трепереха и се наложи да пристъпва бавно и ситно. Паско спря и го остави да се огледа.

Намираха се в голям двор за конски впрягове, ограден с висока стена от зидани камъни. Момчето веднага разбра, че по замисъл това е отбранително съоръжение, защото близо до голямата сграда, за която реши, че трябва да е самият хан, на няколко места към горницата на стената водеха стъпала. По стената се виждаха зъбци и бойници, и пасаж, достатъчно широк, за да могат да се разминат двама души, докато охраняват.

Ханът беше най-голямата сграда, която Нокът бе виждал, кръглата и дългата къща в селото му изглеждаше нищожно дребни в сравнение с него. Издигаше се на цели три етажа, а покривът бе покрит с каменни плочи вместо със слама или дърво. Ханът беше бял, дървените каси на вратите и прозорците, кепенците и самите врати бяха във весело зелено. Няколко комина бълваха към небето сив дим.

До плевника се бе долепил един фургон и Нокът реши, че трябва да е онзи, с който го бяха докарали. Зад стената видя върхове на дървета, но доста далече, и предложи, че сигурно са изсекли гората около хана.

— Какво виждаш? — неочаквано го попита Паско.

Нокът се обърна през рамо. Мъжът го гледаше изпитателно. Младежът понечи да му отвърне, но си спомни съвета на дядо си винаги да се опитва да вижда отвъд очевидното, тъй че си замълча и само махна с ръка на Паско да му помогне до най-близките стъпала.

Изкачи се бавно по тях, стъпи на върха на стената и огледа всичко по-добре.

Ханът бе разположен в центъра на поляна, но пъновете по краищата ѝ показваха, че преди години е била разширявана. Бяха обрасли с треви и тръни, но пътят между тях беше чист.

— Какво виждаш? — повтори Паско.

Нокът пак не отвърна, а погледна към хана. Планът на сградата и околността се разгърна в ума му. Поколеба се. Владееше Общата реч най-добре от всички момчета в селото, но рядко я говореше, освен когато идваха търговци... При мисълта за селото хладната безнадеждност се върна в душата му. Той потисна болката и внимателно премисли думите, които му трябваха. Накрая каза:

— Това е крепост, не хан.

Паско се ухили.

— И двете всъщност. Кендрик има някои доста неприятни съседи.

Нокът кимна. Стените бяха дебели, а гората от всички страни беше разчистена достатъчно, за да даде на стрелците по стената добра видимост. Пътят излизаше от гората, завиваше рязко на средата на поляната пред хана и въртеше покрай стената до предполагаемата порта от другата му страна. Никакъв таран или горящ фургон не можеше да бъде подкаран лесно, за да разбие портата.

Огледа разположението на сградата. Стрелци по горните прозорци щяха да осигурят втора линия защитници за поддръжка на бранителите по стената. Погледът му се върна на портите. Бяха тежки, обковани с желязо. Много здрави мъже с тежки брадви щяха да трябва, за да ги разбият. Вдигна очи нагоре и видя отворите над всяка врата. Горещо масло или вряла вода, или стрели можеха да отблъснат всеки озовал се пред вратата.

Накрая каза:

— Да, личи, че са неприятни.

Паско се изсмя.

— И още как.

От хана излезе младо момиче, носеше ведро. Видя ги, махна и извика:

— Здравей, Паско!

— Здравей, Лела!

— Кой е този хубавец? — попита момичето закачливо. Беше поне с две-три години по-голяма от Нокът, но за разлика от момичетата на оросините, беше мургава. Кожата ѝ беше смугла, с леко маслинов цвят, а косата ѝ бе черна като нощ. Големите ѝ кафяви очи заискриха, щом се засмя.

— Намерихме го по пътя. Не го закачай. Достатъчно обожатели си имаш вече.

— Никога не са достатъчно! — подвикна тя игриво, люшна празното ведро, врътна се и си продължи по пътя. — Не бих отказала малко помощ в носенето на вода — подхвърли със закачлива усмивка.

— Ти си съвсем здрава, моме, а момчето е ранено. — Паско помълча, после попита: — Къде са Ларс и Гибс?

— Кендрик ги прати навън — отвърна Лела и се скри зад конюшните.

Нокът помълча, после попита:

— Какво да правя сега?

Изпитваше пълна безнадеждност, липса на желание и воля, каквито не бе познавал в младия си живот. Без семейството му... При спомена за селото сълзите отново напълниха очите му. Оросините бяха чувствителни хора — и на шумните празненства във време за радост, и при скръб. Но пред чужди обикновено бяха сдържани. Всичко това сега изглеждаше ненужно и Нокът остави сълзите да потекат по лицето му.

Без да им обръща внимание, Паско каза:

— Ще трябва да питаш Робърт, като се върне. Просто направи каквото ти заръча. Дължиш му живота си и този дълг трябва да се уреди. Хайде, да те поразходя още малко, а после ще те прибера да си починеш.

Нокът искаше да проучи този голям хан, да влезе в него и да разгледа чудесата му, защото в толкова голям хан чудесата трябваше да са много, нали? Но Паско го поведе към конюшните и когато най-сетне стигнаха до сламената му постеля, Нокът беше благодарен, защото бе наистина изтощен. Раните го боляха и щипеха и той знаеше, че дори това малко усилие е разкъсало полуздравялата тъкан и че ще ѝ трябва време, докато зарасте. Помнеше когато Мечока който стои го промуши един глиган. Куца половин година, преди кракът му да си върне подвижността.

Отпусна се върху сламата и затвори очи. Паско се суетеше с разни неща, които бе донесъл от фургона. Макар да се бе почувствал бодър, когато се събуди само преди половин час, Нокът отново потъна в дълбок сън.

Търпелив по природа, Нокът остави дните да се нижат един след друг, без да досажда на Паско с въпроси. Бе очевидно, че слугата по нрав е мълчалив, а по държане — не особено вежлив и дори грубоват. Нокът разбра, че каквото открие, ще е със собствената му способност да наблюдава.

Болката, причинена от избиването на близките му, така и не изоставяше мислите му. Нокът ля сълзи нощем цяла седмица, но дните течаха и той се отвърна от скръбта и започна да трупа гняв. Знаеше, че там някъде отвън са хората, виновни за избиването на близките му. Рано или късно щеше да ги намери и да отмъсти — такъв беше обичаят на оросините.

Но също така беше в достатъчна степен реалист, за да разбере, че един младеж, при това съвсем сам, има много малка възможност да отмъсти както подобава. Щеше да му се наложи да натрупа сила, мощ, познания за оръжията, много неща. Знаеше, че предците му ще го напътстват. Сребърният ястреб беше знамение: момчето, известно доскоро като Киелинапуна, щеше да се превърне в нокът за своя народ.

Дните течаха еднообразно. Всяка сутрин се събуждаше и хапваше. След това малко се разхождаха с Паско: отначало само из двора около грамадния хан, после — и в околната гора. Силата му се връщаше и той започна да помага на Паско — носеше вода, цепеше дърва, кърпеше конски такъми. Беше умен младеж и трябваше само да му се покаже веднъж-дваж, за да схване кое как се прави. Притежаваше пламенна страст за съвършенство.

От време на време зърваше за малко Робърт, забързан около хана, често пъти в компанията на някой от трима непознати. Не попита Паско за имената им, но ги запомни. За първия предполагаше, че е Кендрик. Висок мъж с побеляла коса и буйна брада, движеше се все едно, че е собственикът. Носеше туника от фин плат и пръстен с някакъв тъмен камък в златен обков, но като се изключеше това — прости работни панталони и груби ботуши. Често се спираше, за да даде указания на слугите — момичето Лела и двамата младежи Ларс и

Гибс. Ларс и Гибс идваха често в конюшната, защото се грижеха за конете.

За втория мъж Нокът мислеше като за Снежната шапка, защото косата му беше бяла като сняг, но при все това изглеждаше на не повече от трийсетина години. Не беше толкова висок като Кендрик или Робърт, но някак ги гледаше отвисоко. Държеше се като вожд или шаман, излъчваше сила и власт. Очите му бяха светлосини, а лицето — обжарено от слънцето. Носеше тъмносив халат със сложна шарка по ръкавите и пешовете, достатъчно къс, за да се видят отдолу много майсторски направените му ботуши. Понякога носеше дървена тояга, а друг път си слагаше шапка с широка периферия, същия цвят като халата.

Последният мъж малко приличаше на втория, все едно че бяха родственици, но косата му беше тъмнокафява, почти със същия цвят като на Нокът. Очите му също бяха тъмнокафяви, а жестовете и държането му наемкваха за воин или ловец. Нокът го наричаше в ума си Острието, защото лявата му ръка като че ли никога не се отлепяше от дръжката на меча — меч с тънко острие, съвсем различен от оръжията, които Нокът бе виждал. Носеше син брич с крачоли, затъкнати във високи до коленете ботуши, и тъмносива риза, над която обличаше кожен елек с връзки. Също тъй винаги беше с шапка, близък на онази с широката периферия на Снежната шапка, макар тази да беше черна. Веднъж Нокът го видя да излиза от хана по изгрев-слънце, понесъл дълъг лък, а вечерта се върна с изкормена сърна, метната на раменете. За миг младият мъж изпита възхищение: ловуването се смяташе за голямо умение сред оросините.

Всички се отнасяха с Робърт, Паско и Нокът все едно са част от обкръжението. Само Лела от време на време се спираше, колкото да ги поздрави, да кимне или да им махне с ръка. Ларс, плещест момък с буйна рижа коса, и Гибс, по-слаб и по-голям, от време на време ги молеха да им заемат такъми или за помощ, да подържат някой кон, докато го тимарят например. Но и двамата отбягваха да се въвличат в разговори. През повечето време Нокът имаше чувството, че двамата с Паско просто не съществуват в умовете на хората в хана.

След като изтече цял месец, една сутрин Нокът се събуди и видя Робърт и Паско увлечени в разговор. Младежът стана тихо, облече се и отиде при тях.

— А, младият Нокът — усмихна му се Робърт. — Паско разправя, че се възстановяваш добре.

Нокът кимна.

— Раните ми заздравяха и вече не съм толкова изтръпнал и скован.

— Хубаво. Здрав ли си достатъчно за лов?

— Да — отвърна младежът без колебание.

— Добре. Ела с мен.

И излезе от конюшната. Нокът тръгна подир него. Щом влязоха в хана, Нокът каза:

— Господине, аз съм ви в дълг, нали?

— Спор няма — отвърна Робърт.

— Как да изплатя дълга си?

Робърт спря.

— Аз ти спасих живота, нали?

— Да — отвърна момчето.

— Доколкото разбирам обичаите на вашия народ, имаш жизнен дълг към мен, така ли е?

— Да — отвърна кротко Нокът.

„Жизнен дълг“ беше сложно понятие и включваше дълги години служба, пряко или непряко. Когато един оросин спасеше живота на друг, се смяташе, че спасеният е длъжен винаги да се отзове на повика на спасителя си. Все едно ставаше член на неговото семейство, но без привилегията на членството. Ставаше обвързан с честта си да осигурява например храната на семейството на спасителя си, та дори собственото му семейство да гладува. Длъжен беше да помогне на спасителя си да прибере реколтата, преди да почне да прибира своята. Във всяко отношение спасеният беше в дълг към другия. Това, което Робърт казваше на Нокът, бе, че сега младежът трябва да го смята за свой господар, докато той не реши да го освободи от службата.

— Този дълг е тежък, нали?

— Да — отвърна спокойно Нокът.

Вятърът шумолеше в листата на далечните дървета. Робърт мълчеше, сякаш премисляше нещо. После каза:

— Ще те изпитам, млади ми Нокът. Ще оценя характера ти и ще видя дали ще си годен.

— Годен за какво, господине?

— За много неща. И няма да ти кажа и половината от тях в близките години. Ако се окаже, че ти липсват качества, ще те обвържа на служба при Кендрик за няколко години, докато не се научиш да се грижиш за себе си в свят различен от високите планини на оросините, защото този живот вече ти е отнет завинаги.

Като чу тези думи, Нокът се почувства все едно, че са го ударили в сърцето, но лицето му остана спокойно. Казаното от Робърт беше истина. Освен ако още някои не бяха преживели нападението и не се криеха в планините, сега той беше последният от оросините, а никой не можеше да живее сам високо в планините.

Най-сетне Нокът промълви:

— А ако не ми липсват?

— Тогава ще видиш и ще научиш неща, които никой от оросините не е могъл и да си въобрази, млади ми приятелю. — Обърна се, понеже чу стъпки. Беше Острието, метнал беше през рамо дългия лък и носеше друг в ръка, с колчан стрели на бедрото. — А, ето го и него. — Робърт се обърна към Нокът. — Сигурен съм, че си виждал този мъж, защото се справяш добре с наблюдаването: това вече го забелязах. Нокът, това е Калев. Той и брат му Магнус са мои съдружници.

Нокът кимна на мъжа, който го изглежда мълчаливо. Отблизо реши, че Калев е по-млад, отколкото си бе мислил отначало — навярно не повече от десет години по-голям от него, но стоеше с увереността на доказан воин.

Калев му подаде лъка и колчана. Нокът стегна колчана на кръста си и огледа лъка. Беше по-дълъг от тези, с които се беше учил. Докато изпробваше как е изпъната тетивата, усети, че очите на Калев следят всяко негово движение. Единият край на жилата се беше поизтъркал, но младежът прецени, че не е толкова похабена, за да е проблем засега. Все пак попита:

— А резервна?

Калев само кимна. Нокът намести лъка през рамо и каза:

— Да тръгваме тогава.

Калев се обърна и поведе. Скоро двамата вече тичаха леко по пътеката през гората.

Движеха се безшумно сред дърветата. Калевб — все още не беше казал и дума — поведе Нокът извън пътеката, по дирите на дивеча. Младежът се оглеждаше за знаци, които да запомни и по които да се върне на пътя, ако се наложи.

Калевб тичаше неуморно, скорост, която нямаше да е проблем за Нокът, ако беше съвсем здрав. Но раните бяха отнели силите му и след час бягане той усети, че му е трудно да поддържа темпото. И тъкмо да помоли за почивка, Калевб спря, откачи меха с вода от лявото си бедро, където обикновено висеше мечът му, и го подаде на Нокът. Нокът кимна и отпи пестеливо, само колкото да си накваси гърлото. Посъживен, подаде меха на Калевб. Мълчаливият мъж му махна с ръка, все едно го канеше да отпие още глътка, но Нокът поклати глава. В тази гъста гора не можеше да са далече от водоизточници — поточета, езерца и извори, но пък той беше от високите планини, където вода се намираще трудно, и пестеливото пиене по време на лов му беше станало навик.

Продължиха, но този път Калевб поведе ходом вместо бежешком, оглеждаше земята за следи от дивеч. След няколко минути излязоха на една поляна и Нокът спря. Тревата беше висока почти до кръста, светложълто-зелена от лятното слънце и честите дъждове.

Нокът бързо смъкна лъка си и потупа с него Калевб по рамото. Посочи му с лявата ръка и Калевб извърна очи. Нещо беше минало през тревата съвсем наскоро. Личеше си по отгпканата тук-там трева. Нокът клекна и огледа за дири. Намери една в малка падина в мократа пръст и каза тихо:

— Мечка. — Опипа прекършените стръкове. Все още бяха влажни. — Близо е.

Калевб кимна и каза тихо:

— Добри очи.

Тръгнаха по мечата диря. На средата на поляната Калевб вдигна ръка и спряха. Нокът се вслуша и чу мечо сумтене и тъпо почукване по дърво.

Запромъкваша се напред и скоро стигнаха малък ручей. От другата страна стоеше изправен голям кафяв мечок, тръскаше усърдно едно изсъхнало дърво и ровеше настървено с нокти да открие дупката на кошера диви пчели, които кръжаха безпомощно около него. Накрая мечокът разцепи дървото и измъкна сладките пити. Пчелите напразно

го жилеха по дебелината на козината, от време на време някоя успяваше да намери единствената уязвима за жилата им част от животното, муцуната. Тогава мечокът изреваваше гневно, но след малко отново се връщаше на задачата с яденето на меда.

Нокът потупа Калев по рамото и посочи мечока, но ловецът поклати глава и му махна да тръгват обратно.

Измъкнаха се безшумно назад. След малко Калев пак затича.

По мръкване се завърнаха в хана с една сърна на раменете на Калев и две пуйки, вързани за краката — тях ги носеше Нокът.

Робърт чакаше на портата. Щом стигнаха, се появи Гибс и взе пуйките от Нокът. Робърт погледна Калев, който каза само:

— Момчето може да ловува.

Нокът погледна Робърт и видя как по лицето му пробяга задоволство. Не знаеше за какво точно става дума, но беше сигурен, че е свързано с нещо много повече от лов на дивеч из гората.

Калев тръгна с Гибс към кухнята, а Робърт сложи ръка на рамото на Нокът и каза:

— Е, почваме.

ГЛАВА 3

СЛУГА

Нокът изпъшка.

Вървеше след Лела нагоре по склона над потока. Носеше огромен кош с капещо мокро пране. За предната седмица го бяха оставили под нейно разпореждане, най-вече да ѝ помага в мъкненето на пране и вода.

Единствената особеност бе в това, че Робърт настоя Лела да му говори само на езика на Ролдем и да му отвърща само когато задава въпросите си правилно. Някои от думите в този език се използваша и в Общата реч, но Общата беше най-вече смесица от Долен кешийски и Кралската реч, развила се през многото години на търговия по границите на тези две големи държави.

При все това Нокът скоро откри, че има усет за езика и бързо започна да трупа думи и изрази, усвояваше ги от вечно усмихнатото момиче.

Лела беше с пет години по-голяма от него и бе дошла в хана на Кендрик по много заобиколен път, ако можеше да се вярва на разказа ѝ. Твърдеше, че била лично слугинче на една принцеса на Ролдем, тръгнала на път за държавно уговорен брак с благородник в двора на принца на Аранор. Доколкото Нокът можеше да разбира езика ѝ и в зависимост от честотата, с която се променяше историята ѝ, тя или била отвлечена от пирати или разбойници и продадена в робство, от което или я беше спасил някакъв благодетел, или сама беше успяла да избяга. Тъй или иначе, момичето от далечния островен народ отвъд Кралско море се беше озовало тук, в хана на Кендрик, и от две години се препитаваше като слугинче.

Беше винаги весела, шеговита — и много хубава. Нокът бързо започваше да се увлича по нея.

Все пак душата го заболя при мисълта за Око на синекрил примкар, която лежеше мъртва някъде с другите от семейството ѝ. Останала непогребана, плячка за лешоядите. Изтласка този образ от

ума си и отново се съсредоточи върху огромния плетен кош, който носеше на гърба си.

Лела явно беше решила, че след като са го зачислили към нея, няма нужда да прави няколко разходки до потока, за да изпере дрехите. Затова беше намерила този кош, четири стъпки висок, и го беше овързала с ремъци, та да може да ѝ го носи нагоре по хълма на гръб. Смъкването на прането до потока беше лесната част от заранта; носенето на мокрите дрехи нагоре беше трудната.

— Калев казва, че си добър ловец.

Нокът се поколеба за миг. Трябваше да премисли думите, преди да отвърне.

— През живота си съм ловувал целия.

Тя поправи подредбата на думите и той ги повтори:

— Ловувал съм през целия си живот.

Тя продължи да бърбори. Половината от думите ѝ му се губеха, колкото и да се напругаше да слуша, а другата половина бяха главно клюки от кухните, за хора, които само беше зървал.

Наистина беше объркан. Все още спеше в плевника на конюшнията, макар че сега беше сам, понеже Паско бе заминал по някаква работа за Робърт. Самия Робърт виждаше много рядко. Зърваше го понякога през някой прозорец на хана или когато излезеше от задната врата да отиде до нужника. Понякога човекът, който беше спасил живота му, се спираше да размени учтиво дума-две с него, като говореше или на Общата реч, или на ролдемски. Заговореше ли го Нокът, той също не отвръщаше, ако момчето не говори на ролдемски.

Все още не го пускаха да излиза извън хана. Нокът не смяташе, че това е странно — чужденец не можеше да очаква да го допуснат в обиталище на оросините, а тези тук не бяха оросини. След като беше слуга, прие, че спането в плевника е съдбата на един слуга. Толкова много неща за тези хора не можеше да разбере.

Чувстваше се ужасно уморен. Не разбираше защо. Беше млад, енергичен и весел обикновено, но откакто бе дошъл в хана на Кендрик, усещаше, че често му се налага да се бори с мрачни настроения и почти смазваща тъга. Пратеха ли го по някоя задача Робърт или Паско, или докато беше с Калев или Лела, това поне го отвличаше от мрачните мисли, на които ставаше плячка, когато бе сам. Липсваше му ужасно дядовата му мъдрост за тези неща, но мисленето за близките го

тласкаше още по-надълбоко в болезнените спомени, натикваше го в черна яма, от която като че ли нямаше измъкване.

Помежду си оросините бяха открити хора, с лекота говореха за мислите и чувствата си дори с онези, които не бяха от най-близките, но пред външни изглеждаха безстрастни и дори мълчаливи. Необщителен дори според мерките на собственото си племе, сега Нокът изглеждаше почти ням за околните. Чак душата го болеше за онази свобода на изразяване, така позната му от детството, и макар краят на това детство да беше само на няколко седмици от настоящето в живота му, той имаше чувството, че са минали векове.

Паско и Лела бяха достатъчно разговорливи, но ако им зададеше някой въпрос, Лела обикновено му отговаряше с увъртания и подвеждане, а Паско пренебрегваше въпроса под претекст, че няма никакво отношение към текущата им работа. Безсилието, което изпитваше Нокът в резултат на това, само усилваше бездруго мрачното му настроение. Единственото убежище, което можеше да намери от тази съкрушителна тъмнина, беше ловуването с Калеп. Младият мъж беше дори по-мълчалив и от Нокът и често ловният ден минаваше с по-малко от десетина изречени думи. Стигнаха до двора и Лела каза:

— О, имаме си гости.

Карета, украсена с позлата по черното лакирано дърво — всички метални части бяха лъснати до сребрист блясък, — бе спряла до плевника. Гибс и Ларс бързо разпрягаха най-великолепните черни коне, които Нокът бе виждал. Конете не бяха толкова важни за планинците оросини, колкото за други култури в района, но той все пак можеше да оцени един добър кон. Кочияшът надзираваше двамата слуги, за да е сигурен, че се отнасят по подобаващ начин с впряга на господаря му.

— Изглежда, граф Дебарже ни е навестил отново — каза Лела.

Нокът се зачуди кой ли може да е този граф, но си замълча.

— Остави коша при вратата — нареди Лела и го поведе към задния вход.

Той я последва и тръшна коша на площадката. Лела му се усмихна мило и изчезна към кухнята.

Нокът изчака за миг, не знаеше какво да прави, после се обърна и тръгна към конюшната. Вътре завари Паско, заловил се с един от многобройните и постоянни ремонти по стария фургон: тананикаше си

някаква безсмислена песничка. Вдигна очи към него за миг, след което отново насочи вниманието си към работата. След няколко мига мълчание рече:

— Подай ми онова шило там, момче.

Нокът му го подаде и загледа как ловките му ръце работят с парче кожа.

— Когато живееш в голям град, момче — заговори Паско, — можеш да си намериш много занаятчийци, които да ти го направят това, но докато си на път, на мили от където и да било, и сбруята се скъса, трябва да знаеш как да си я оправиш сам. — Помълча малко, след което му подаде шилото. — Я да видя ще можеш ли да пробиеш няколко дупки.

Момчето беше наблюдавало работата му по новата сбруя от няколко дни и вече имаше добра представа какво трябва да прави. Започна да работи по ремъците там, където знаеше, че ще трябва да влезе езикът на катарамата. Почувстваше ли се несигурен, вдигаше глава към Паско, който или кимваше одобрително, или поклащаше глава в знак, че е грешка.

Най-сетне ремъкът беше довършен и Паско попита:

— Шил ли си кожа някога?

— Помагал съм на майка ми в шиенето на дрехи... — И млъкна. Всяко споменаване на семейството му го връщаше в дълбокото отчаяние.

— Добре — рече Паско и му подаде дълга ивица щавена кожа с вече пробити дупки. — Вземи тази катарамата и я заший за края на ремъка.

Нокът огледа за миг ремъка и видя, че е направен от две парчета кожа, съшити заедно за повече здравина. Забеляза, че едната страна е по-плоска. Вдигна катарамата и я пхна в дългия ремък, металния държач намести срещу езика откъм плоската страна. Вдигна очи.

Паско кимна и леко се усмихна. Нокът взе дебелата кожарска игла и започна да зашива катарамата на мястото ѝ. Когато приключи, Паско каза:

— Много добре, момче, но направи една грешка.

Нокът се ококори.

— Погледни онзи ей там — каза Паско и посочи един довършен ремък. Нокът го взе и видя, че е направил клупа, където беше зашил

краищата, много къс; другият ремък имаше троен шев под катарамата за повече здравина.

Нокът кимна, взе един тежък нож и започна да реже шевовете. Издърпа ги, като внимаваше да не повреди кожата, след което намести ремъка така, че дупките на едната страна да са там, където ще се зашие първият ред, а дупките на другото парче да съвпаднат с третия. Грижливо заши двата реда, после добави трети шев по средата.

— Точно така — каза Паско, след като Нокът приключи. — Ако трябва да направиш нещо за първи път и имаш подръка пример как да се направи, не бързай, а огледай работата. Така ще допускаш по-малко грешки, а грешките може да струват живота на човек.

Нокът кимна, макар забележката да му се стори странна. След малко каза:

— Може ли да поговоря с тебе?

— За какво?

— За моя живот.

— А, това ще трябва да го уредиш с Робърт — отвърна слугата. — Той ще ти казва какво очаква от теб в хода на нещата, сигурен съм.

— При моя народ, когато един младеж стане мъж, друг мъж винаги е готов да го напътства, да му казва как да прави разумен избор. — Нокът замълча и погледът му се зарея за миг във въображаемата далечина, после се върна към работата по кожената сбруя. След като изтече още малко време, каза: — Мен щяха да ме оженят. Щяха да ме включат при мъжете в дългата къща и щях да участвам в лова, в събирането на урожая, щях да създавам деца. Знам за какво бях роден, Паско. — Замълча и погледна слугата. — Някой мъж щеше да ме наставлява в тези неща. Но всички тези неща вече са без значение. Аз съм тук, в тази конюшня, с теб, и не знам каква е съдбата ми. Какво ще стане от мен?

Паско въздъхна и остави кожата, над която работеше. Погледна Нокът в очите и сложи ръка на рамото на момчето.

— Нещата се променят за един миг, момко. Нищо не е вечно. Запомни това. По някаква причина боговете са те пощадили, единствен от цялото ти племе. Има причина да са ти подарили живота. Не се осмелявам да мисля, че знам коя е причината. — Замълча, сякаш се замисли какво още да каже, след което добави: — Възможно е първата ти задача да е да научиш коя е тази причина. Мисля, че тази вечер

трябва да поговориш с Робърт. — Остави такъмите и тръгна към вратата на плевника. Подхвърли през рамо: — Ще го попитам дали ще е склонен да говори с теб.

Нокът остана сам в плевника. Погледна работата пред себе си и си спомни нещо, което дядо му му беше казал веднъж: „Гледай си работата, която вършиш сега, и не му мисли за работата, която ти предстои“. Ето защо отново насочи вниманието си към кожата и се захвана да направи шевове толкова здрави, колкото изобщо бе възможно.

Минаха още седмици и лятото започна да прелива в есен. Нокът усещаше промяната във въздуха така, както щеше да я усети всяко диво същество, живяло цял живот високо по планините. Ливадите в низините около хана на Кендрик бяха в много отношения различни от високопланинските поляни в родния му край, но имаше все пак и достатъчно прилики, та Нокът да влезе в ритъма на сезонната промяна.

Докато ловуваше с Калев, забеляза, че козината на зайците и на други горски същества става по-гъста в очакване на приближаващата зима. Много от дърветата вече губеха листата си. Скоро дошлият внезапно хладен вятър щеше да направи останалите червени, златисти и бледожълти.

Птиците отлитаха на юг, а дивите зверове, които се съсещаха на есен, се бяха разгонили.

Един следобед чу гневния рев на виверн — мъжкарят заплашваше всеки самец, който дръзне да наруши района му.

Със скъсяването на дните тъгата отново се върна в душата на Нокът. Есента означаваше жътва, прибиране на осолено месо и риба за зимата, събиране на орехи и диви плодове, кърпене на дрехи и завивки, подготвяне за суровата зима, която щеше да я последва.

Зимата щеше да му донесе още по-силно усещане за загубата, защото макар суровите планински снегове да можеха да изолират напълно едно село чак до късна пролет, тя беше време, през което селяните се държаха близо един до друг, сгъшени в дългата къща или в кръглата, и си разказваха истории. Семействата често се събираха заедно, по две, три, че и по четири в една къща, близостта и

приказките ги утешаваха; преразказваха си стари истории и ги слушаха с радост, колкото и познати да им бяха.

Спомни си песните на жените, докато решат дъщерите си или приготвят храната, миризмата на сготвеното, мъжките гласове, редящи тихо мъжките си шеги. Нокът съзнаваше, че тази зима ще е най-суровата за него досега.

Един ден, като се върнаха от лов, Нокът пак видя каретата на граф Рамон Дебарже в двора. Калев взе връзката тлъсти зайци, които бяха хванали с капан, докато Нокът оставяше убитата сърна до вратата на кухнята, и каза:

— Добър лов, Нокът.

Нокът кимна мълчаливо. Както обикновено, почти не си бяха говорили през деня, разчитаха на ръчни сигнали и на общия си усет за дивеча. Калев беше наистина невероятен ловец... макар че в селото бе имало поне десетина мъже, които не му бяха отстъпвали по нищо.

— Отнеси сърната в кухнята — добави Калев.

Нокът се поколеба. Кракът му досега не беше стъпвал в хана и той не беше сигурен дали е редно да влезе. Но Калев нямаше да му нареди да направи нещо забранено, тъй че той вдигна сърната на раменете си и се изкачи по широките стъпала към задната врата. Вратата беше от здрав дъб с железни пулове, по-скоро врата, каквато човек може да очаква на укрепление, отколкото на жилищна постройка. Нокът не беше сигурен дали Кендрик я е направил толкова за удобство, колкото за защита.

Нокът хвана тежката желязна дръжка, бутна навътре и вратата се отвори. Той мина под свода, влезе в кухнята и откри там свят, какъвто очите му не бяха виждали никога.

Оросините готвеха на открити огнища или в големи общи пещи, но никога в жилищата. Първото му усещане беше за хаос и той за миг спря стъписано.

Лела вдигна очи и го видя, поздрави го с бърза усмивка, след което отново се съсредоточи върху големия котел, окачен над едно от трите огромни огнища. Една дебела жена забеляза погледа на Лела и го проследи към кокалестото момче, донесло убитата сърна.

— Изкормена ли е? — попита го троснато. Нокът кимна. После помисли и добави: — Но не е одрана.

Тя му посочи една кука за месо в ъгъла, над голяма метална тава: Нокът реши, че я използват да събира кръвта и карантите. Той окачи сърната за каишката, стегнала двата ѝ задни крака, обърна се и зачака.

След няколко минути жената погледна през рамо, видя го, че стои неподвижен, и подметна:

— Знаеш ли как се дере сърна, момче?

Той кимна.

— Ами почвай!

Нокът не се поколеба и почна да дере сърната вещо и с опит. Освен това нито за миг не си помисли коя е тази жена и защо ще му нарежда какво да прави; в неговото племе жените ръководеха всички приготовления на храна, а мъжете вършеха каквото им кажат край огнищата, ямите за огън и пещите.

Приключи бързо, а когато се обърна да потърси парцал, за да изтрие ловния си нож, някой му подхвърли. Той го улови във въздуха. Ухиленият Гибс стоеше пред голям дървен плот, отрупан със зеленчуци, и ги режеше с широк нож.

Зад Гибс Нокът видя още слуги: печаха месо на едно от огнищата, други наглеждаха печация се хляб в пещите. Изведнъж се почувства замаян от кухненските ухания и изпита свиреп глад. За миг топлиите миризми го върнаха към спомените за майка му и другите жени и как приготвяха храната.

Но тъкмо когато очите му се канеха да плувнат в сълзи, една врата се люшна настрана и през прага пристъпи някакъв мъж. Беше на средна възраст, едър, с голям корем, който се издуваше над колана му — колан, който приличаше повече на конска сбруя. Бричовете на мъжа бяха затъкнати в ботуши до средата на прасците. Носеше широка бяла риза, покрита с петна от храна и вино. Лицето му беше почти съвсем кръгло, косата му черна, със сиви кичури тук-там и вързана на конска опашка. Дългите му бакенбарди стигаха почти до върха на брадичката. Той огледа кухнята с критично око и явно не намери нищо нередно, докато погледът му не се спря на Нокът.

— Ей, момче — посочи го обвинително мъжът, макар очите му да гледаха весело и на устните му да имаше усмивка. — Какво правиш тука?

— Одрах тази сърна, господине — отвърна Нокът колебливо, тъй като мъжът говореше ролдемски. Въпросът обаче го измъкна от тъгата.

Мъжът тръгна тежко към него.

— Това е нещо, което вече си направил — каза му преднамерено високо. — Питам какво правиш сега?

Нокът помълча, после отвърна:

— Чакам някой да ми каже какво да правя.

Лицето на мъжа разцъфна в широка усмивка.

— Добре казано, момко. Ти си момчето от плевника — Нокът — така ли беше?

— Да, господине.

— Аз съм Лео, а това е кралството ми — каза мъжът и разпери ръце в широк жест. — Служил съм на благородници, както и на простолудие, от Ролдем до Крондор, и никой жив човек не може да се оплаче от готвенето ми.

Някой в кухнята измърмори:

— Защото са умрели, преди да имат тая възможност. — Това предизвика смехове и Лео се завъртя с неочаквана бързина, навъсил мрачно лице.

— Ей ти там, Гибс! Знам я тая твоя нахакана уста. Погрижи се за помята.

Гибс замръзна.

— Но това е за новото момче, Лео. Аз съм за масата за сервиране.

— Не и тази вечер, речовити ми Гибс. Момчето ще стои при масата, а ти се погрижи за прасетата!

След като посърналият Гибс излезе, Лео смигна на Нокът и каза:

— Това ще го вкара в пътя. — Изглежда намръщено грубоватата му външност. — Ела с мен.

И без да чака да види дали ще го последват, Лео се обърна и бутна голямата врата, през която беше влязъл. Нокът тръгна на стъпка след него.

Помещението явно служеше за сервиране, с друга врата на отсрещната стена. Покрай лявата и дясната стени бяха подредени широки маси. На една бяха строени многобройни блюда, купи, стакани и прибори.

— Тук си държим съдовете — каза Лео, изтъквайки очевидното. — Ако имаме повод, ще ти покажем как се подрежда масата за гости.

— Посочи другата маса, която засега беше празна. — На онази ще се слагат горещите блюда за вечерята. Лела и Меги ще сервираат.

Бутна втората врата и Нокът го последва в средата на дълъг коридор. Стената срещу тях беше покрита с рафтове, по които стояха всевъзможни предмети: светилници, свещници, халби, бокали, цял инвентар от вещи за обслужване на оживен хан.

— Тук Кендрик държи джунджуриите, които ни трябват — поясни Лео. Посочи към вратата в левия край на коридора. — Онова там е гостната. Ако се отбие керван или патрул от някой от местните замъци, тук става пълно с шумни пияни глупаци. — Посочи вратата в десния край на коридора и рече: — Онова е трапезарията, където ядат благородниците и гости с висок сан. Тази вечер ти ще сервираш там. — Замълча и зарови по рафтовете, извади една дълга бяла туника. — Облечи това.

Нокът го послуша. Дрехата му стигаше до средата на бедрата. На маншетите на бухналите ръкави имаше връзки и той ги завърза.

— Дай да ти видя ръцете, момче — нареди Лео. Нокът му ги протегна.

— Не съм такъв фанатик по миенето като някои, но не можеш да сервираш на благородници с кръв от дрането под ноктите — каза Лео и посочи към кухнята. — Върни се и се измий. Почисти кръвта с четката.

Нокът се върна през стаята за сервиране в кухнята и намери голямо ведро със сапунена вода, с която чистеха котлите и блюдата. Лела — стоеше до дървената маса и привършваше със зеленчуците, го погледна през рамо и се усмихна.

— Ще сервираш тази вечер?

— Май да — отвърна Нокът и почна да си мие ръцете. — Не ми бяха казали.

— Облякъл си туника за сервитьор — поясни му тя. — Значи ще сервираш.

— Какво трябва да правя? — попита Нокът, мъчеше се да потисне нервността, стегнала изведнъж стомаха му.

— Лео ще ти каже — отвърна Лела с широка усмивка. — Лесно е.

Нокът огледа ръцете си и видя, че кръвта се е махнала от ноктите му. Върна се в коридора. Лео го чакаше.

— Много се забави — каза готвачът и вдигна вежда. Нокът започваше да си мисли, че този готвач много прилича на дядо му: закачлив, когато те гълчи, без никога нито дума да казва на сериозно.

— Хайде с мен — подкани го Лео.

Нокът го последва в трапезарията. Беше дълго помещение с огромна маса, най-голямата, което момчето бе виждало. В двата ѝ края бяха поставени по два стола с широки гърбове, и още по осем от двете страни. Дървото беше стар дъб, излъскан от много години търкане, масло и парцали, и блестеше като тъмно злато; петна от хиляди разлети бокали вино и халби ейл прошарваха дървото от единия край до другия. Забелязал изражението му, Лео каза:

— Масата на Кендрик. Легендарна е. Издялана е от ствола на дъвен дъб, от едно парче. Двайсет души и две мулета са били нужни, за да я домъкнат тук. — Огледа се и махна с ръка. — Кендрик е изградил тази стая около нея. — Усмихна се. — Не знам какво ще прави, ако му се наложи да я смени. Тази бихме могли да я насечем с брадви за огрев, но как ще вкара друга?

Нокът прокара длан по повърхността и откри, че е невероятно гладка.

— Хиляда парцала в ръцете на стотици момчета като теб са ѝ придали този блясък. И твой ред ще дойде за това. — Лео огледа помещението. — Значи виж сега какво ще правиш. — Посочи една дълга странична маса. — Скоро тук ще донесат кани бира и гарафи с вино, след което започва твоята работа. Виждаш ли онези бокали? — Посочи вече подредените на масата.

Нокът кимна.

— Някои от тях ще се напълнят с ейл. Други ще се напълнят с вино. Правиш ли разлика?

На Нокът изведнъж му се дощя да се усмихне. Запази физиономията си сериозна и отвърна:

— Опитвал съм и двете.

Лео се намръщи престорено.

— Пред гостите ще ме наричаш „майстор готвач“, ясно ли е?

— Да, майстор готвач.

— Добре, та докъде бях стигнал? — За миг изглеждаше леко объркан. — А, да. Твоята задача е да стоиш от тази страна на масата. Само от тази страна, ясно ли е?

Нокът кимна.

— Наблюдаваш гостите пред тебе. Ще са шестима от тази страна, седем от другата и двама гости ще седят ей там. — Посочи двата стола в края на масата, отдясно на Нокът. — Никой няма да стои в другия край.

— Шестима от тази страна, майстор готвач — повтори Нокът.

— Ти ще отговаряш бокалите винаги да са пълни. Ако се наложи на някой гост да помоли за още ейл или вино, честта на Кендрик ще бъде опетнена, а аз ще го приема като лично оскърбление. И най-вероятно ще помоля Робърт де Лийс да накара Паско да те набие.

— Да, майстор готвач.

— И гледай да наливаш ейл в бокалите, в които има ейл, а вино само в онези, в които има вино. Чувал съм, че някои варвари в Кеш всъщност ги смесват, но ми е трудно да го повярвам. Все едно, смесиш ли ги, ще помоля Робърт де Лийс да накара Паско да те набие.

— Да, майстор готвач.

Майсторът го плесна леко по тила.

— Мога да помоля Робърт де Лийс да накара Паско да те набие само защото си момче, а момчетата са досадни. Стой тук.

След което майстор готвачът напусна трапезарията и остави Нокът сам.

Очите му зашариха бавно. Над ниския бюфет зад него висяха гоблени, а в десния ъгъл на голямата стая срещу масата имаше малка камина. Друга беше вградена в левия ъгъл срещу него. Двете щяха да осигурят достатъчно топлина в дългата трапезария, освен може би в най-студените ноци.

До другата стена имаше още една празна странична маса. След няколко мига влезе Ларс, носеше огромно плато с купчина сочно овнешко с подправки върху него. Скоро след това Меги, Лела и още неколцина други, които беше видял в кухнята, но чиито имена още не знаеше, влязоха забързано със сдържана припряност, понесли плата с димящи зеленчуци, горещи самуни хляб, гърненца с подправки и мед, купи прясно бито масло и подноси с печени патици, зайци и пилешко. Притичваха напред и назад и носеха нови и нови блюда, докато страничната маса не се отрупа с храна: готвени ястия и разни други неща, каквито Нокът не беше виждал никога. Плодове със странни

цветове и форма бяха подредени до познатите му ябълки, круши и сливи.

След това донесоха ейла и виното, а Ларс застана срещу Нокът от другата страна на масата. Меги пък отиде в левия край на отсрещната маса, а Лела застана в десния край на страничната маса, зад Нокът.

Последва като че ли съвсем кратка пауза, само колкото всеки от тях да си поеме дъх, след което вратите се отвориха широко и започна да се реди върволица от хубаво облечени мъже и жени. Всеки заемаше мястото си на масата според някакъв ранг, предположи Нокът, тъй като зад столовете в края на масата стояха мъж и жена и всеки, който влезеше след тях, заемаше посоченото му място. На Нокът му се стори, че много прилича на реда, по който на трапезата се разполагаха мъжете в дългата къща в селото му. Най-старшият главатар седна на високия стол, вторият по важност главатар вдясно от него, третият отляво и така нататък, докато всеки мъж в селото не заемеше мястото си. Промяна в реда ставаше само когато някой умре, така че всеки мъж в селото можеше да очаква, че ще седи на едно и също място години наред.

Последен през прага прекрачи Кендрик, облечен точно както първия път, когато Нокът го беше видял. Косата и брадата му изглеждаха току-що измити и сресани, но туниката му бе със съвсем същия цвят, а панталоните и ботушите му пак така протрити, като в обикновен работен ден. Той пристъпи до стола пред мъжа в челото на масата и го издърпа.

Нокът видя как Ларс пристъпи до стола най-близо до челото на масата и го хвана за облегалката. Самият той се поколеба само за миг, след което отиде до стола вдясно, най-близо до челото на масата, и като подражаваше на останалите, го издърпа със съвсем леко обръщане, за да позволи на госта на вечерята — възхитителна жена на средна възраст с красива огърлица от смарагди — да пристъпи към масата, след което лекичко избута стола навътре и дамата седна. Нокът беше само на секунда след Ларс, но успя да се справи със задачата без грешка.

Като все така наблюдаваше Ларс, отиде до следващия стол и повтори същата процедура. Гостите бързо се настаниха. Докато се

връщаше на поста си, Нокът видя, че Кендрик го наблюдава. Ларс се върна и застана до страничната маса. Нокът също зае мястото си.

Момичетата започнаха да поднасят храната. Ларс взе кана ейл и гарафа вино и отиде при челото на масата. Нокът се поколеба и погледна Кендрик. Кендрик му посочи с очи страничната маса.

Нокът повтори действията на Ларс. Пристъпи малко встрани от мъжа в челото на масата и му предложи избор на вино или ейл. Мъжът говореше с тежък акцент, но думите бяха родемски и беше ясно, че сред многото словоохотливо остроумие всъщност го подканя да му налее вино. Нокът го направи, като се стараеше да не накапе масата или госта.

След това тръгна по редицата с останалите гости и бързо започна да пълни бокалите според указанията им.

След като и това се свърши, останалата част от вечерта мина без произшествия. В хода на цялата вечеря Нокът допълваше бокал след бокал, а когато каните и гарафите му почти се опразниха, едно от момичетата ги отнесе в кухнята да ги напълни.

От гледна точка на неопитния Нокът, нещата като че ли вървяха съвсем гладко. Към края на вечерята понечи да допълни бокала на мъжа в челото на масата, но той му показа, че не желае повече, като за миг постави ръката си върху него. Нокът нямаше представа какво трябва да каже, затова само се поклони и отстъпи назад.

Кендрик дискретно наблюдаваше персонала си и следеше да не би някое искане на гостите да остане неудовлетворено.

Когато вечерята привърши, Нокът бързо започна да помага на гостите да станат: следваше точно действията на Кендрик и Ларс.

Гостите напуснаха, Кендрик ги последва. Щом вратата за гостната се затвори, тази откъм стаята за сервиране се отвори широко и Лео влезе с широки крачки и изрева:

— Хайде де! Какво се мотае? Бързо оправяйте тази бъркотия!

Меги, Лела и Ларс започнаха да прибират припряно плата и блюда от масите. Нокът последва примера им.

Нокът бързо долови ритъма в тази работа, точната задача за всеки, и откри, че му е лесно да предвиди какво следва. Към края на нощната работа вече се чувстваше съвсем свойски със задачите, които му възлагаха, и знаеше, че ще се справи още по-добре с изпълнението им следващия път, когато го повикат.

Готвачите вече започваха да подготвят закуската; двама месеха тесто. Лела дойде при Нокът и каза:

— Кендрик иска да те види, преди да отидеш да спиш. Той се огледа.

— Къде?

— В гостната.

Кендрик седеше на една от дългите маси заедно с Робърт де Лийс. И двамата отпиваха блажено от халбите ейл.

— Момче, името ти е Нокът, нали? — попита Кендрик.

— Да, господине — отвърна почитателно Нокът.

— Нокът на сребърния ястреб — добави Робърт.

— Оросинско име — рече Кендрик.

— Да, господине.

— Виждал съм от вашите хора от време на време, но рядко. Вие предпочитате да си стоите горе в планините.

Нокът само кимна, не знаеше какъв точно отговор се очаква от него.

Кендрик го изгледа мълчаливо, след което каза:

— Сдържан си с езика. Това е добро качество. — Надигна се, пристъпи и застана пред Нокът, сякаш искаше да види нещо на лицето му отблизо, нещо, което не е могъл да разгадае от разстояние. След кратък оглед го попита: — Какво ти каза да правиш Лео?

— Да доливам вино в бокалите с вино и ейл в бокалите с ейл.

— И само това?

— Да, господине.

Кендрик се усмихна.

— Лео смята, че е забавно да се хвърли в сервиране едно момче без никаква подготовка. Ще трябва пак да си поговоря с него. Ти се справи съвсем добре и никой от гостите не разбра, че си неопитен. — Обърна се към Робърт. — Ще го оставя на тебе. Лека нощ.

Робърт му махна за довиждане, след което даде знак на Нокът да се приближи и да седне.

Нокът се подчини. Робърт го огледа замислено. Накрая рече:

— Знаеш ли името на мъжа, който седеше в челото на масата?

Нокът отвърна:

— Да.

— Кой е той?

— Граф Рамон Дебарже.

— Как го разбра?

— Видях го последния път, когато посети хана. Лела ми каза името му.

— Колко пръстена носеше на лявата си ръка?

Нокът се изненада от въпроса, но не каза нищо, а се опита да си спомни и след като върна в ума си образа на графа, вдигнал бокала си да му наляят още вино, отвърна:

— Три. Голям червен камък в сребърен обков на най-малкия пръст. Златен пръстен на следващия пръст и още един златен с два зелени камъка на показалеца.

— Добре — каза Робърт. — Зелените камъни са смарагди. Червеният е рубин.

Нокът се чудеше каква е целта на тези въпроси, но си замълча.

— Колко смарагда имаше в огърлицата, носена от дамата вляво от графа?

Нокът помълча, после отвърна:

— Седем, мисля.

— Мислиш или знаеш?

— Мисля — отвърна Нокът след кратко колебание.

— Девет. — Робърт загледа лицето на младежа в очакване той да каже нещо, но Нокът мълчеше. След дълга пауза мъжът го попита: — Помниш ли какво си говореха графът и мъжът на две места вдясно от него, когато ти сервираше ейл на дамата между тях?

Нокът помълча около минута, сякаш ровеше в паметта си.

— Нещо за кучета, мисля.

— Мислиш или знаеш?

— Знам — каза Нокът. — Говореха за кучета.

— Какво за кучета?

— Нещо за ловни кучета. — Помълча и добави: — Все още не говоря добре ролдемски, Робърт.

Де Лийс го изгледа, после кимна.

— Така си е.

След което се впусна в низ от въпроси, вариращи от кой какво е ял, какво се е обсъждало в различни моменти, що за тоалети и накити са носили дамите и колко чаши е изпил всеки от мъжете. Накрая на Нокът започна да му се струва, че ще остане тук цялата нощ.

Изведнъж Робърт заяви:

— Това е всичко. Върни се в плевника и поспи, докато не те повикат. След това ще се преместиш тук, при слугите. Ще делиш стая с Гибс и Ларс.

— Значи ли това, че ще съм слуга в домакинството на Кендрик?

Робърт се усмихна.

— За известно време, млади ми Нокът. За известно време.

Нокът стана и тръгна към кухнята. Тестото вече бе на самуни и довтасваше. Осъзнал едва сега, че не е ял от часове, той взе една ябълка от голямата купа и я ухапа. Сигурно щяха да правят с тях пай, но загубата на една едва ли щеше да оцети Лео чак толкова.

Излезе навън и видя, че небето на изток вече изсветлява. Скоро щеше да дойде часът преди разсъмване, който съплеменниците му наричаха Вълчатата опашка, онова сиво-сиво време, в което човек може да си спечели малко преднина в лова или в началото на дълго пътуване, преди да изгрее зората.

Влезе в плевника и се просна на постелята си, смазан от умора. Недоизядената ябълка падна от ръката му. И още докато се чудеше каква ли съдба го очаква и какво точно се крие зад многото привидно безсмислени въпроси на Робърт, бързо потъна в така жадувания сън.

ГЛАВА 4

ИГРИ

Нокът се намръщи.

Взираше се в подредените на масата карти и се мъчеше да открие някакъв избор, който да предложи решение. След като огледа замислено четирите карти, които току-що беше обърнал, разбра, че не съществува никакъв възможен начин да продължи играта.

Въздъхна, къде от безсилие, къде от досада, събра картите и започна да ги размесва. Устоя на изкушението да се обърне и да види дали двамата мъже го наблюдават и дали въобще показват някаква реакция.

Белокосият, за когото бе мислил като за Снежната шапка, но чието име всъщност бе Магнус, стоеше до Робърт, който пък седеше на малко столче, донесено в трапезарията от гостната. Робърт беше запознал Нокът преди седмица с правилата с картите.

Колодата се състоеше от петдесет и две карти в четири групи: чаши, жезли, мечове и диаманти, всяка с различен цвят — чашите бяха сини, жезлите зелени, мечовете черни, а диамантите жълти. Използваха се основно за игри като ликел, пашава и покер, или по-кир, както го наричаха в Кеш. Робърт беше показал няколко игри и бе накарал Нокът да изиграе по две ръце от всяка, за да свикне с подреждането на групите, от картата, наричана „асо“, което според обяснението му идваше от батирската дума за „единица“, до „господаря“. По-ниските карти бяха номерирани от две до десет, но Нокът не виждаше никаква логика в това защо единицата, или поне както той мислеше за нея, е най-високата карта, повече от господаря, господарката или капитана.

Нокът се усмихна. Не разбираше защо този дребен факт — това, че единицата е най-ценната карта, — го дразни. Все пак се справяше достатъчно добре с игрите, на които го бе научил Робърт. След това Робърт го запозна с идеята за самостоятелна игра, в използването на колодата за забавление, когато липсват противници. Игрите бяха, грубо казано, вариация на една тема, различни „подреждания“, както ги

наричаше Робърт, с различни правила, по които картите се изтеглят от колодата. Някои игри изискваха играчът да трупа картите в редици според ранга им, като редува цветовете от светъл в тъмен, или да ги подрежда по стойност, или в комбинация.

Предния ден Робърт го взе от кухнята — нямаше никакви гости, тъй че дежурството беше леко, — заведе го в трапезарията и го запозна с играта „четиримата господари“.

Играта беше объркваща. Четиримата господари се поставяха отдясно наляво и се обръщаха четири карти. Целта на играта бе да се поставят картите по групи до господарите, като единствената забрана бе картите да се поставят до карти със същия номер или група. Следващата цел беше да се правят „пакети“ от четири карти с еднакви номера, в каре. Това продължаваше, докато не се съберат четирите аса, в който момент те излизаха от играта. След това двойките и така нататък, докато не останат само господарите.

Нокът бързо разбра, че играта е много трудна за спечелване, прекалено много трябваше да се разчита на случайния късмет, а не на умението. Но беше нужно и известно умение, за да можеш да предвидиш ситуации, в които някои карти ще се окажат изолирани от други със същата стойност.

Половин ден Нокът я игра въодушевено, решен на всяка цена да я усвои до майсторство. После осъзна колко много случаен късмет е необходим и играта започна да му става безинтересна. Въпреки това Робърт настояваше да играе, седеше мълчаливо до него и го наблюдаваше.

Докато редеше картите за следващата игра, Нокът не за първи път се зачуди защо и с каква цел Робърт го учи на тези неща.

— Робърт, защо го правиш това? — прошепна Магнус. Робърт отвърна също така шепнешком:

— Съплеменниците на момчето прилагат в ежедневието си твърде малко абстрактна логика. Те са ловци, селяни, поети и воители, но математиката им е елементарна и всякакви дисциплини, основани на напреднала логика, са им чужди. Имат строители, да, но не и инженери, и много по-малко практикуващи магия от който и да е друг

народ, за който знам, може би не повече от един-двама из цялата земя на оросините.

Говореха на Кралската реч, езика на Островното кралство, за да не може Нокът да ги разбере.

— И игрите трябва да го научат на логика?

Робърт кимна.

— Те са начало. Това е много основно упражнение в решаване на задачи.

Светлосините очи на Магнус се бяха приковали в картите на масата.

— Играл съм четиримата господари, Робърт. Ти ме научи на нея, помниш ли? Играта е трудна. Няма да спечели много.

Робърт се усмихна.

— Не става въпрос за печеленето. Става въпрос за разпознаването на непечеливша ситуация. Виж, той разбра, че тези четири карти гарантират, че няма да я спечели. — Загледаха мълчаливо как Нокът събира отново картите, като остави господарите на мястото им, и започна нова игра. — Отначало минаваше през цялата колода, докато стигне момента, в който да разбере, че няма шанс да спечели. Сега, след по-малко от два дни, вече разбира много по-сложни комбинации, които показват, че не може да спечели.

— Добре. Значи има потенциал, талант дори. Това обаче все още не отговаря на въпроса какво точно се каниш да правиш с него.

— Търпение, припрени ми приятелю. — Изглежда накриво Магнус, който бе приковал поглед в играта на Нокът. — Колко по-добре щеше да бъде, ако беше наследил бащиния си характер, вместо майчиния си нрав.

Белокосият мъж не извърна очи, но се усмихна.

— Чувал съм това от тебе неведнъж, стари приятелю. — После погледна Робърт. — Знаеш, че ставам все по-добър в обуздаването на нрава си.

— Не си унищожавал град вече от няколко седмици, нали?

Магнус се ухили.

— Не, доколкото съм забелязал. — После строгото му изражение се върна. — Дразнят ме тези игри в игрите.

— Да... — отвърна Робърт. — Ето пак: син на майка си. Баща ти ме учеше още откакто пораснах достатъчно, че можем да се справим с

враговете си само тогава, когато те се разкрийт. През последните тридесет години преживяхме толкова много различни атаки срещу спокойния ни живот, че надвишават всякакво въображение. И остава само една константа.

— Която е? — Магнус отново насочи вниманието си към играта на Нокът.

— Че няма два замисъла на врага ни, които да съвпадат. Слугите на Безименния са умни и се учат от грешките си. Грубата сила се провали и сега те постигат целите си с коварство. Трябва да им отговорим подобаващо.

— Но това момче...

— Съдбата неслучайно го е пощадила, убеден съм — каза Робърт. — Или най-малкото, опитвам се да се възползвам от тази неочаквана възможност. Той... в него има нещо. Мисля, че ако тази трагедия не беше сполетяла народа му, щеше да израсте просто като поредния млад оросинец, съпруг и баща, воин, когато възникне нужда, селянин, ловец и рибар. Щеше да учи синовете си на обичаите на своите предци и да умре на сто години, доволен от участието си. Но вземи същото това момче и го изкови в суровата пещ на страданието и скръбта, и кой знае какво ще се получи? Като нажеженото желязо, ще стане ли трошлив и крехък, или може да се превърне в стомана?

Нокът започваше следващата игра.

— Една кама, колкото и добре да е изкована, е двуостра, Робърт. Може да реже и в двете посоки.

— Не учи дядо си как се смучат яйца, Магнус.

Магнус се ухили.

— Баща ми така и не познаваше майка си, тъй че единствената баба, която съм познавал, свърши добра работа, като завладя половината свят. Изобщо не мога да си представя, че ще я уча на каквото и да било.

— И имаш гадното чувство за хумор на майка си при това. — Превключи от Кралската реч на родемски и добави: — Нокът, достатъчно. Време е да се връщаш в кухнята. Лео ще ти каже какво да правиш.

Нокът прибра картите в малката кутийка, подаде я на Робърт и забърза към кухнята.

— Още не ми е ясно какво според теб ще допринесе това момче за каузата ни — каза Магнус.

Робърт сви рамене.

— Баща ти ми показва много неща, докато бях млад, но най-важният урок беше обликът на вашия дом. Вашият остров предлагаше убежище и школа за всякакви същества, каквито можех да си представя в повечето си младежки сънища. — Посочи към кухнята. — Това момче може да не се окаже нищо повече от добър слуга или, да речем, добре подготвен инструмент. — Очите му се присвиха. — Но също така би могло да се окаже нещо много по-важно: независим ум, верен на нашата кауза.

Магнус помълча дълго, замислено. Накрая каза:

— Съмнявам се.

Робърт се усмихна топло.

— Имахме съмнения и за теб, когато беше по-млад. Помня една случка, когато трябваше да те затворят в стаята ти за... колко беше? Седмица?

Магнус отвърна с усмивка:

— Не беше моя вината, забрави ли?

Робърт кимна снизходително.

— Изобщо не беше.

Магнус погледна към кухнята.

— Но момчето?

— То има да научи много неща — каза Робърт. — Логиката е само началото. Трябва първо да разбере, че на най-важните проблеми в живота често може да се гледа като на игри, с чувство за риска и за печалбата, и как да ги пресмята. Трябва да се научи кога да се отдръпва от конфликт и кога да заложи твърдо на късмета си. Много неща от характера му, от онова, на което е учен като дете сред своя народ, трябва да бъдат отстранени. Трябва да се научи на играта на мъже и жени — знаеш ли, че бъдещата му жена е била уговорена за него, докато е чакал на един планински връх да го споходи мъжкото му видение?

— Малко знам за обичаите на оросините — призна Магнус.

— А той нищо не знае за най-обикновените неща в големия град. Не притежава усет за двуличие и измама, така че няма почти никакъв

инстинкт, когато някой го лъже. Но в същото време има усет за дивата природа, усет, който не отстъпва на един наталски горянин.

— Калев каза, че като ловец бил по-добър и от най-добрите в града — съгласи се Магнус.

— Брат ти прекара много години с елфите, така че би трябвало да знае най-добре.

— Прав си.

— Нашият млад приятел Нокът е възможност. Уникален е, може би. И е достатъчно млад, за да можем да го обучим така, че да се превърне в нещо, което могат да бъдат малцина от нас.

— И какво е то? — попита Магнус заинтригувано.

— Той не е ограничен от нашето наследство. Все още е способен да се учи, докато повечето от нас на неговата възраст вече са убедени, че знаят всичко.

— Наистина изглежда готов за ученик — отстъпи Магнус.

— И освен това има чувство за чест, а това би послужило добре на някой ламътски капитан от цуранско потекло.

Магнус повдигна вежда. Онези с цуранското потекло бяха толкова педантични, станеше ли въпрос за чест, че нямаха равни. Готови бяха да умрат, за да изплатят дълг на честта. Изчака за миг да види дали Робърт не преувеличава и разбра, че е искрен.

— Честта е полезно нещо. Понякога.

— Той вече си има мисия, въпреки че все още не е изплувала на повърхността на ума му.

— Мисия ли?

— Той е оросин. Трябва да излови и да избие мъжете, виновни за унищожаването на племето му.

Магнус въздъхна тежко.

— Гарвана и неговата банда главорези. Няма да е никак лесно това изпитание.

— Момчето вече е ловец. Когато стане готов, ще ги издири. Бих предпочел да го направи с по-добри оръжия от голите си ръце и вродения си бърз ум. Тъй че има да го учим още на много, и двамата.

— Не притежава умения в магията, предполагам, иначе щеше да го пратиш при баща ми или да доведеш него тук.

— Така е. Но човек разполага и с други умения освен магията, Магнус. Не се шегувам. Момчето има пъргав ум и съществуват много

по-сложни задачи, които да дисциплинират мисълта му, от игрите с карти. Ако ще ни служи, ще трябва да е с толкова корав дух и ум, колкото е корав телом. Може и да няма никакви умения в магията, но ще се изправи срещу нея и ще се изправи срещу умове много по пригодни за удари в гърба, за двойни игри и коварство, отколкото изобщо би могъл да си представи сега.

— Ако се притесняваш от двойните игри, би трябвало да доведеш Накор да го научи.

— Бих могъл, но още не. Освен това баща ти е пратил Накор в Кеш по някаква работа.

Магнус се изправи.

— Аха, значи перспективата за война между Островното кралство и Велики Кеш вече е уредена. Чудесно.

Робърт се засмя.

— Накор не сее безредици навсякъде, където гостува.

— Само на повечето места. Е, щом смяташ, че можеш да подготвиш момчето да подгони Гарвана и да го убие, желая ти късмет.

— О, не ме притесняват толкова Гарвана и неговите убийци. Унищожаването им е само част от обучението на Нокът, само проверката му като калфа. Ако се провали, ще се лиши от истинското изпитание на уменията си.

— Заинтригува ме. Какво следва?

— Нокът ще отмъсти за своите хора, като избие всички виновни за унищожаването на оросините. Което означава, че няма да си даде отдих, докато не се изправи срещу и не унищожи човека, който стои зад това.

Светлосините очи на Магнус се присвиха и станаха ледени.

— Каниш се да го превърнеш в оръжие?

Робърт кимна.

— Ще трябва да убие най-опасния мъж сред живите днес.

Магнус отново седна и скръсти ръце. Погледна към кухнята все едно се опитваше да види през стените.

— Изпращаш мишка да дръпне брадата на дракон.

— Може би. Ако е така, да се погрижим мишката да има зъби.

Магнус поклати замислено глава и не отвърна нищо.

Нокът мъкнеше вода нагоре по склона. Вдигна глава и видя, че Меги го чака и се мръщи. Меги беше пълна противоположност на Лела: кльоцава, колкото Лела беше закръглена, руса, та чак бледа, докато Лела беше тъмнокоса и смугла, простовата и пряма, докато Лела беше закачлива, кисела, докато Лела беше винаги весела. Накратко, без да е навършила още и двайсет, приличаше повече на свадлива жена на средна възраст.

— Много се забави — смъмри го тя.

— Не разбрах, че чак толкова припирате — отвърна Нокът, свикнал вече с ролдемските изрази, на които го учеха всички.

— Винаги припираме — сопна му се тя. Нокът тръгна след нея.

— Защо си дошла да ме посрещаш?

— Кендрик каза да те намеря и да ти кажа, че тази вечер пак ще сервираш в трапезарията. — Носеше шал в бозавозелено, беше го стегнала плътно около раменете си. Дните ставаха студени, а нощите — още по-студени; есента обръщаше на зима и скоро щеше да дойде снегът. — Има един керван от Ородон за Фаринда, ще остане да пренощува и изглежда, с тях пътува някаква важна особа. Тъй че двете с Лела сме назначени в гостната с Ларс, а ти и Гибс в трапезарията.

— Можеше да изчакаш, докато се върна, за да ми го кажеш — подхвърли Нокът.

— Когато ми кажат да направя нещо, го правя веднага — сопна се тя.

И забърза напред. Нокът се загледа в стегнатия ѝ гръб. Нещо странно го порази за миг, а после осъзна какво е: харесваше му как се полюшват бедрата ѝ, докато се изкачваше по хълма. Изпита същото онова непривично вълнение в стомаха си, което изпитваше често, когато оставаше насаме с Лела. Не че харесваше особено Меги, но изведнъж се улови, че си мисли как ѝ е извито леко нагоре нослето и как в онези много редки случаи, когато се усмихнеше за нещо, до очите ѝ се събираха тънки резчици — бръчици, както ги наричаше Лела.

Знаеше, че е имало нещо между Меги и Ларс за известно време, но по някаква си причина сега те почти не си говореха, докато всички говореха с Лела. Избута от ума си тази неудобна мисъл. Знаеше какво става между мъжете и жените — народът му беше достатъчно открит по въпросите на половия живот и той беше виждал много жени голи в

езерото за къпане, докато все още беше дете — въпреки че самият факт да се озове близо до млади жени му причиняваше голямо неудобство. А и тези хора не бяха оросини — бяха чужденци... макар че, от друга страна, май той самият сега беше чужденец сред тях. Не познаваше обичаите им, но изглежда, бяха свободни с телата си, преди да се врекат в брачен съюз. После осъзна, че дори не знае дали се вричат. Навярно изобщо нямаха и сватби както оросините.

Кендрик например нямаше жена, поне доколкото знаеше Нокът. Лей беше женен за една едра жена, Марта, която надзираваше печенето на хляба, но те бяха от някакво далечно място, наречено Илит. Навярно тук, в Лангадор, мъжете и жените живееха отделно и само при... Поклати глава и спря пред портата на хана. Не знаеше какво да мисли. Реши да поговори с Робърт за това при първа възможност.

Меги се беше обърнала и го чакаше.

— Напълни буретата — нареди му.

— Зная какво да правя — тихо отвърна той.

— О, нима? — попита тя многозначително.

Тя задържа вратата отворена и той мина покрай нея. Меги затвори, а той остави двете големи ведра на земята и каза:

— Меги?

— Какво? — сопна се тя и го погледна намръщено.

— Защо не ме харесваш?

Искреността на въпроса я изненада. Тя онемя за миг, после се шмугна покрай него и каза тихо:

— Кой ти е казал, че не те харесвам?

И преди да успее да й отвърне, вече се беше шмугнала в кухнята. Той вдигна ведрата и ги отнесе при буретата. Наистина не ги разбираше тези хора.

След вечерята Нокът потърси Робърт, който се беше настанил в една стая в дъното на хана, на първия етаж. Знаеше, че има жизнен дълг към този човек. Знаеше, че ако не го освободят от този дълг, ще служи на Робърт де Лийс до края на живота си или дотогава, докато самият той не спаси живота на Робърт. Но не му беше ясно какви планове има Робърт за него. Беше изтръпнал от скръб и смазан от промените в живота си от Средилетие насам, но сега, покрай бързо

приближаващата се зима, беше започнал да мисли повече за бъдещето и да се чуди каква ще е съдбата му, когато дойде пролетта и следващото лято.

Поколеба се пред вратата; никога досега не беше се натрапвал на Робърт и дори не знаеше дали това е позволено. Пое си дълбоко дъх и леко почука.

— Влез.

Той бавно отвори вратата и надникна вътре.

— Може ли да поговоря с вас?

В стаята на Робърт имаше само легло, ракла за дрехите му, малка маса и столче без облегалка. Той седеше на столчето пред масата и разглеждаше някакъв голям предмет, който според Нокът представляваше много листове пергамент, съшити наедно. До него беше поставена свещ, единственото осветление в стаята. Леген и кана с вода разкриваха другото предназначение на масичката, когато Робърт не я използваше за работата си.

— Влез и затвори.

Нокът се подчини и застана непохватно пред Робърт.

— Разрешено ли е? — попита накрая.

— Какво да е разрешено?

— Разрешено ли ми е да ви задам въпрос.

Робърт се усмихна.

— Най-последно. Не само че е разрешено, желателно е. Какво тревожи ума ти?

— Много неща, господарю.

Робърт повдигна вежди.

— Господарю?

— Не зная как иначе да ви наричам, а всички казват, че вие сте моят господар.

Робърт махна към леглото.

— Седни.

Нокът седна все така непохватно.

— Най-напред, подходящо е да ме наричаш „господарю“ пред хората, но когато сме насаме или с Паско, можеш да ми казваш просто Робърт. Разбрано?

— Да. Не разбирам обаче защо.

Робърт се усмихна.

— Имаш толкова остър ум, колкото е и окото ти, Нокът на сребърния ястреб. Е, за какво искаш да се видим?

Нокът уталожил мислите си, помълчал малко, докато претегли подходящите думи. После попита:

— Какви са плановете ви за мене?

— Това те безпокои?

Нокът наведе очи за миг, после си спомни думите на баща си, че трябва винаги да среща погледа на другия човек и да поставя проблема си прямо.

— Безпокои ме.

— И все пак изчака няколко месеца, преди да попиташ.

Нокът отново замълча. После отвърна:

— Трябваше да премисля много. Аз съм без свои хора. Всичко, което ми беше познато, вече го няма. Не знам вече кой съм.

Робърт се отпусна в стола си и забарабани с пръсти по масата. След малко каза:

— Знаеш ли какво е това? — Потупа подвързаната купчина пергамент.

— Някакво писмо, мисля.

— Това се нарича книга. В нея има знание. Съществуват много книги с различни видове знания в тях, също както всеки от нас е различен човек.

— Някои хора, Нокът — продължи той, — живеят своя живот, без да им се налага да взимат много решения. Родени са някъде, отрасват там, оженват се и раждат деца, остаряват и умират на същото място. Точно така щеше да стане и с теб, нали?

Нокът кимна.

— Други съдбата може да ги отнесе незнайно къде и трябва сами да избират своя живот. Така е и с тебе сега.

— Но аз съм ви в дълг.

— И ще си изплатиш този дълг. А след това?

— Не знам.

— В такъв случай имаме обща цел, защото като открием как най-добре би могъл да ми послужиш, ще открием също така какво е предопределението ти.

— Не разбирам. Робърт се усмихна.

— Това не е необходимо, поне все още. С времето ще разбереш. Дай сега да ти кажа някои неща, които би трябвало да знаеш... Следващата седмица ще прекараш тук, в хана на Кендрик. Ще вършиш много неща, ще работиш в кухнята, както досега, и в конюшните, и по други задачи, каквито Кендрик сметне за добре. Също така от време на време ще служиш на Калев или на Магнус, ако им потрябваш, докато сме тук. И от време навреме ще пътуваш с мен. — Той се обърна и сложи отново ръка върху книгата. — А утре ще започнем с урок по четене.

— Да чета ли, Робърт?

— Ти имаш остър ум, Нокът на сребърния ястреб, но не е обучен. Бил си възпитан по обичая на своя народ да бъдеш добър и истински оросин. Сега трябва да се образоваш в нещата по широкия свят.

— Все още не разбирам, Робърт.

Робърт му махна с ръка да стане и след като младежът се изправи, му каза:

— Сега си иди и лягай да спиш. С времето ще разбереш. Долавям в теб потенциал за величие, Нокът. Може и да греша, но ако не успееш да развиеш този потенциал, няма да е поради липса на усилие.

Нокът не знаеше какво да отвърне, така че само кимна, обърна се и излезе. Спря обаче пред вратата на Робърт и си помисли: „Потенциал за какво?“.

Нокът зачака, стиснал меча в готовност. Магнус стоеше малко встрани и наблюдаваше. Момчето вече беше подгизнало от пот, имаше и няколко червени отока по раменете и по гърба от ударите, които бе понесло.

Кендрик — стоеше пред Нокът с дървен учебен меч в ръка — го подкани да атакува. Позволил беше Нокът да използва истинско оръжие с твърдението, че ако младежът успее да го пореже, ще е заслужил да загуби малко кръв, и досега доказваше способността си да избягва всякакъв допир на стоманата. Но Нокът беше бърз и се учеше бързо, и все повече се доближаваше до възможността да поразии Кендрик.

Магнус не беше казал нищо по време на тренировката, но наблюдаваше внимателно всяко движение.

Нокът атакува, като този път задържа оръжието си назад, все едно се готви за посичане надолу. Изведнъж се завъртя от дясната страна на Кендрик — страната на меча му — и посече надолу и странично с острието, коварен замах към незащитената лява страна на Кендрик. Кендрик усети хода чак в последния миг и едва успя да изнесе меча си за блокада, но Нокът изведнъж се извърна и посече косо към дясната страна на Кендрик, останала вече незащитена, след като се бе изпънал твърде много за блокадата.

Плоското на меча му плесна ханджията по гърба и Кендрик изпъшка от болка и извика:

— Спри!

Нокът отпусна меча. Гърдите му се занадигаха бързо, мъчеше се да си поеме дъх. Ханджията го изгледа озадачено.

— Кой те научи на този номер, момче?

— Никой, господине. Просто... Току-що си го помислих.

Ханджията се потърка по гърба.

— Хитър ход, извън въображението на повечето майстори на меча, да не говорим за уменията им. А на теб току-що ти е хрумнал, така ли?

Нокът не знаеше какво да отвърне. Не беше сигурен хвалба ли беше, или не. Вече владееше ролдемски почти съвършено, но някои нюанси и изрази още му се губеха.

Кендрик му подаде тренировъчния си меч и каза:

— За днес приключихме. Сега ги прибери и виж каква работа има за теб Лео в кухнята.

Нокът отри чело с ръкава на туниката си, после забърза към кухнята. Когато се отдалечи достатъчно, Магнус каза:

— Е, какво мислиш?

— Като котка е — отвърна Кендрик. — Готов бях да заложа торба злато, че няма да може да ме докосне поне след още два урока. Отначало можех да си го пердаша, когато си поискам. После започна да предвижда ударите ми. Първо защита — инстинктивно разбира, че преди победата е оцеляването. И е умен при това, не само бърз.

— Колко добър може да стане?

Кендрик сви рамене.

— Ако ти трябва касапин, мога да го подготвя за щурмуване на стена за един месец. Ако искаш да го направиш майстор на меча, ще му трябват по-добри учители от мен.

— И къде мога да намеря такива?

— Остави ми го за година и ще е готов за Двора на майсторите в Ролдем. Една-две години там и ще стане един от най-добрите, които съм виждал.

— Толкова добър?

— Даже повече. Може да стане най-добрият, ако междуременно нещо не го съсипе.

Магнус се подпря на тежката си обкована с желязо тояга и се загледа натам, където Нокът се виждаше все още допреди малко, все едно задържаше в ума си образа на уморения младеж, плувнал в пот, с влажната полепнала по главата му коса, забързан към кухнята.

— Какво да го съсипе?

— Пиене. Опиати. Комар. Жени. Обичайното. — Кендрик го погледна малко накриво. — Или каквито там коварства и интриги е заложил баща ти на пътя му.

— Баща ми е оставил съдбата на момчето в ръцете на Робърт. Нокът не е част от плановете ни... все още, но баща ми чу доклада на Робърт за него и го смята за добра, непредвидена възможност.

— Непредвидена за кого? О, стига вече! Трябва да се окъпя. Този момък ме умори повече, отколкото очаквах.

— Ако Робърт и Паско не го бяха намерили, Нокът щеше да е мъртъв с останалите от племето му. Преценката на Робърт е, че всяка минута от онзи момент е заето време. Момчето е получило втори шанс.

— Хм, но кой ще се възползва от този шанс? — попита Кендрик. — Това е въпросът, нали?

— Всички ни използват, по един или друг начин — отвърна Магнус. — Помислял ли си поне за миг, че моят живот можеше да е по-различен?

— Не. Твоята съдба е предопределена от това кои са родителите ти. Само това. Брат ти обаче имаше избор.

— Не чак толкова голям всъщност — каза Магнус. — Калей няма дарба за магия, но можеше да стане нещо повече от войник.

— Твоят брат е повече от войник. Обучен е от елфи за ловец, владее повече езици, отколкото знам, че съществуват, и е един от най-

добрите живи познавачи на човешкия нрав. Жалко, че не беше до мен, когато потушихме въстанието в Стегата на Бердак. Опитът да се измъкнат сведения от пленниците в Залива на предателя не беше пролетна веселба, да ти кажа. Калев може да разбере кога някой лъже, само като го погледне. — Кендрик поклати глава. — А бе, бива си го вашето семейство. И мисля, че същото е и с това момче. Мисля, че от него може да излязат много неща. — Плесна Магнус по рамото. — Само не го съсипвай, докато се опитваш да направиш от него прекалено много неща, приятелю.

Магнус не отвърна нищо. Кендрик си тръгна, а той погледна към небето, все едно се опитваше да прочете нещо във въздуха. Вслуша се в звуците на гористите земи, а после отпрати сетивата си навън. Всичко беше така, както трябваше да е. Обърна се и погледна назад. Какво го беше обезпокоило за миг? Навярно предупреждението на Кендрик за момчето. Все пак един меч си остава неизкован, докато металът не се нажежи, а ако в стоманата има недостатък, точно тогава го открива човек, в изпитанието. А всеки меч щеше да е нужен за предстоящата война, ако планът на баща му се окажеше неуспешен.

Нокът надигна последния чувал брашно върху камарата, която беше натрупал. Цял фургон с провизии беше пристигнал от Латагор и цял следобед той го беше разтоварвал, мъкнеше товара надолу по стъпалата в мазето под кухнята. Освен достатъчно брашно за зимата имаше кошове със зеленчуци и плодове, внесени от други земи и съхранени с помощта на някакво чудато изкуство, което Нокът не разбираше, макар да беше подслушал достатъчно в кухнята, за да разбере, че такова вълшебено съхраняване струва много скъпо и е по възможностите само на благородници и богаташи.

Лео и Марта веднага бяха награбили всевъзможни малки кутии, пълни с подправки, билки и разни други добавки, които готвачът смяташе за по-ценни от теглото им в злато. Всичките им провизии за зимата, с онова, което бяха отгледали в градината и събрали през есента, и каквото Нокът и Калев можеха да наловят, означаваше добра зимна храна, много повече от всичко, с което момчето беше свикнало.

— Нокът! — чу се гласът на Лела отгоре и той забърза по широките дървени стъпала. Лела стоеше до фургона и гледаше

унесено нагоре. — Виж! — Посочи му небето.

Валеше сняг, малки снежинки, понесени от лекия, но настойчив ветрец; повечето се стапяха, преди да стигнат до земята.

— Какво толкова? — сви рамене Нокът. — Сняг.

Лела го погледна нацупено, едно от многото ѝ изражения, които го караха да изпитва онова странно усещане в стомаха си. Всъщност дори малко под него.

— Възхитително е — каза тя. — Не е ли красиво?

Нокът погледа падащите снежинки и отвърна:

— Никога не съм мислил за това. В моето село снегът означава месеци вътре в къщите или лов из преспи, високи до гърдите ти. — Кой знае защо, само при споменаването на думата „гърди“ очите му се изместиха към бюста на Лела, но той побърза да отклони поглед. — Пръстите на краката винаги ме болят след лов.

— О — отвърна тя с насмешливо неодобрение. — Никакъв усет нямаш за красота. Аз съм от земя, която никога не вижда сняг. Чудесен е!

Нокът се усмихна.

— Щом казваш. — Погледна към фургона. — Трябва да кажа на коларя, че съм разтоварил всичко. — Затвори големите дървени врати към мазето, после се обърна и тръгна към вратата на кухнята. Щом влезе, осъзна колко студен е станал въздухът навън; кухнята изведнъж му се стори топла и уютна.

Коларят и помощникът му седяха на една маса в ъгъла на кухнята и ядяха гозбата, която им беше поднесла Марта. Вдигнаха очи, щом Нокът се приближи.

— Фургонът е разтоварен — каза той. Помощникът, дългнест мъж с клонест като човка на ястреб мишелов нос, се ухили. Липсваха му два предни зъба.

— Добро момче си, ще ни разпрегнеш конете, нали? Още не сме се наяли, а няма да е добре да ги оставим да треперят на студа. Ще останем тука за през нощта, тръгваме си на север на съмване.

Нокът кимна и тръгна към вратата. Ларс го пресрещна и каза:

— Не си длъжен да се грижиш за впряга му. Това е негова работа.

Нокът сви рамене.

— Нямам нищо против. Няма гости, които да обслужваме, все едно е дали ще разпрегна конете, или ще търкам котлите тука.

— Както искаш — отвърна Ларс и се върна към работата си.

Нокът излезе. Няколкото мига в кухнята бяха превърнали въздуха навън от свеж в неприятен. Той забърза към фургона, разпрегна конете и ги поведе към конюшната. Беше станал доста умел в оправянето с капризните животни и макар няколкото му опита в ездата да бяха завършили неприятно, конярската работа му се струваше лесна и общо взето забавна. Вкара четирите коня в различни ясли и се захвана да ги изтърка с четката — все пак бяха стояли неподвижно поне половин час, докато разтоварваше, и то потни от дългия път до хана.

Докато им даваше вода и овес, усети, че времето се обръща сериозно. Излезе на двора и погледна небето. Слънцето вече залязваше. Облаците ставаха по-тъмни и се сгъстяваха, а снегът валеше по-упорито. Нокът си помисли, че коларят и помощникът му ще трябва да побързат по пътя до Латагор — иначе щяха да затънат в снега до главините през следващите няколко дни. И то ако имаха късмет. Ако излезеше голяма виелица, можеше да се окажат затворени от снега за цялата зима в хана на Кендрик.

Вечерта мина без произшествия. След като почистиха кухнята и замесиха хляба, Нокът тръгна към стаята, която делеше с Ларс и Гибс. Лела обаче го спря и му каза шепнешком:

— Изчакай.

Отпусна длан на ръката му и го поведе към килера между гостната и трапезарията. Бутна леко вратата към гостната и я откряна.

Гибс седеше кротко пред камината и гледаше гаснещата жарава. Пред него имаше халба ейл. Лела затвори вратата, усмихна се лукаво и каза:

— На Ларс му трябва стаята за малко.

— За какво? — попита Нокът. Тя се изкикоти.

— За какво ли? Не знаеш ли за какво?

Той се намръщи.

— Ако знаех, щях ли да питам?

Тя закачливо го тупна по корема.

— Меги му е на гости.

— Защо? — учуди се Нокът. И после, преди тя да успее да му отговори, се сети и попита: — Трябва да са сами ли?

— Разбира се, глупчо такъв! — отвърна му тя игриво.

— При моето племе е различно — обясни той. — Ние живеем в общи сгради през зимата и често мъж и жена си лягат заедно под мечите кожи. Всички други се преструват, че не забелязват.

— Е, тука забелязваме — каза тя. После го погледна с блясък в очите и добави: — Изглеждаш ми притеснен. Какво има?

Умът на Нокът се върна към кривнатата усмивка на Меги и вирнатото ѝ носле, и как тънкото ѝ тяло се полюшваше, когато върви. Накрая отвърна:

— Не знам.

Очите на Лела изведнъж се разшириха.

— Ти ревнуваш!

— Не я знам тази дума — каза Нокът.

— Искаш Меги за себе си! — Тя се засмя весело.

Той се изчерви. Прииска му се да е навсякъде другаде, но не и тук.

— Не разбирам какво имаш предвид — изломоти той. Лела го изгледа преценяващо, после каза:

— Ти ставаш много чаровен млад мъж, Нокът. — Сложи ръка на кръста му и доближи лицето си до неговото. — Я ми кажи: лягал ли си с жена?

Нокът не можеше да намери думи. Поклати глава. Лела се засмя и се отдръпна.

— Такова момче си!

Нокът се ядоса. Кой знае защо, подмятането ѝ го жегна и той почти извика:

— Не, аз съм мъж! Оросин! Отидох в планината на своето изпитание за мъжкото си име и... — Замълча. — Щях да имам мъжки татуировки по лицето, ако цялото ми село не беше избито.

Лицето на Лела омекна.

— Извинявай. Забравих.

Гневът бързо го остави, щом тя се притисна в него и го целуна. Меките ѝ топли устни пробудиха у него вълнение, заплашващо да го покори изцяло. Той я стисна здраво, придърпа я към себе си и тя изписка от болка. Отблъсна го с длани и прошепна:

— По-нежно.

Нокът примигна смутено, обзет от чувства, на които не можеше да даде име; жадуваше да я върне в прегръдката си.

Тя се усмихна.

— Нищо не знаеш за играта на мъже и жени.

— Игра?

Тя го хвана за ръката.

— Видях игрите, на които те учат Робърт и Магнус. Мисля, че е време да те науча на най-хубавата игра на света.

Леко уплашен и изчервен, Нокът се вкопчи в ръката ѝ, щом тя го поведе към стаята, която деляха с Меги.

Гибс, който ги бе гледал какво правят, се ухили и надигна халбата си за поздрав. А когато се качиха нагоре по стълбите, каза на глас:

— Май ще трябва да си намеря друго момиче. Дотук беше.

И понеже нямаше с какво друго да се утеши, реши да опита с още една халба ейл, преди да си намери място за спане.

ГЛАВА 5

ПЪТУВАНЕ

Нокът се разкиха.

— Прекалил си с пипера — каза Лео.

Младежът изтри сълзите от очите си с престилката и кимна. Работеше в кухнята вече от година и през последните няколко месеца беше започнал да се чувства като у дома си. Все още сервираше от време на време по нареждане на Кендрик, но повечето време прекарваше с готвача.

Преди четири месеца Лео го повика да му покаже как се подготвят тавите за печене на пайове със свинска мас и пшеничено брашно. Оттам го премести на миене на зеленчуци и плодове. След това Нокът се издигна до приготвяне на прости блюда. През последните няколко седмици научи основите на печенето на хляб и меса, а вече го обучаваха и как да прави сосове.

Нокът се подсмихна.

— Какво толкова му е смешното, младок? — попита Лео.

— Просто си помислих колко много повече има в приготвянето на храна от онова, което бях научил като момче. Баща ми и другите мъже от селото обикновено седяха около голям шиш, на който се въртеше сърна, говореха за лова или за нивите, или чий син е най-бързият бегач, а жените печеха хляб и готвеха яхния или супа. Майка ми щеше да зяпне от почуда, ако види подправките в бюфета ти, Лео.

— Простото ядене също може да е превъзходно, Нокът. Парчето телешко трябва леко да се оваля, в сол и пипер в подходящия момент, после да го удостоиш, да речем, с целувчица чесън, малко преди представянето.

Нокът се ухили.

— Майка ми така и нямаше да го разбере представянето.

— Почти нищо не си видял още, момче — каза Лео. — Това, което правим тук, се разхищава най-вече за хора от простолюдието, а дори благородните господа и дами, които се отбиват тук, смятат нашата кухня за селска в сравнение с трапезите, на които се хранят в

големите градове. Масите на благородниците в Риланон и Ролдем всяка вечер са отрупани с резултатите от усилията на десетки готвачи и стотици кухненски ратайчета като тебе. Всяко плато е украсено с мъничка порция от това блюдо, мъничко от онзи деликатес. Изкуство има в това, момче!

— Щом казваш. Макар да не ми е ясно какво имаш предвид под „изкуство“. В моя език нямаме такава дума.

Лео спря да разбърква соса и попита:

— Нямате ли?

Нокът вече боравеше свободно с ролдемския и сега само го поправяха за произношението и от време на време — заради увлечението му към ругатните, което, изглежда, забавляваше Лео, дразнеше Робърт и ядосваше Марта. Оросините не изпитваха никакви притеснения да говорят за половото общуване и други телесни функции и на Нокът му беше странно и смешно, че описанието на ходене по голяма нужда или на секса се смята за „лошо“ в ролдемското общество.

— Нямаме — отвърна той. — Най-близкото в речта на оросините, за което се сещам, е „хубаво“ или „красиво“, но идеята да се прави нещо просто за да го направиш красиво не е... нещо, с което съм израснал. — През тази година Нокът се бе примирил с мисълта за унищоженото си село и то вече се бе превърнало само в тъмен спомен. Отчаяната скръб си бе отишла. Причината за това бе отчасти в ученето на нови неща. А Лела беше останалото.

— Какво пък — каза Лео. — Всеки ден научаваш нещо ново.

Нокът се съгласи.

— Всъщност имаме... — И бързо се поправи: — Имахме изкуство в някои от нещата, които правеха жените. Баба ми правеше едни одеяла на шарки, всички в селото ги ценяха високо. Шаманът и послушниците му пък правеха молитва... вие нямате подходяща дума за това... кръгове от шарки с разноцветен пясък. Пееха и се молеха, докато работеха, понякога дни наред, в специална шатра, вдигат я и ги правят вътре. Като свършеха, цялото село се събираше да види работата им, и всички пееха, та вятърът да отнесе молитвата до боговете. Някои кръгове бяха наистина красиви. — Нокът замълча. — Онези рисунки, дето Кендрик ги е окачил в трапезарията...

— Да? — подкани го Лео.

— Да можеше бабините одеяла или пясъчните молитвени кръгове да се запомнят така, окачени на някоя стена да ги гледат хората. Красиви бяха.

— Да имаш око за красотата е дарба — каза Лео.

Точно в този момент влезе Лела.

— И като стана дума за красота... — измърмори Лео и се ухили.

Нокът се обърна към Лела и се усмихна. Съплеменниците му можеха да прикриват чувствата си край чужди хора, но той вече чувстваше кухненския персонал като свое семейство, а и всички знаеха за връзката му с Лела. Беше спал в леглото ѝ почти всяка нощ през по-голямата част от изминалата година. Вече бе почти шестнайсетгодишен, пълнолетен мъж според мерките на оросините. Щеше да е женен и баща, ако селото му беше оцеляло.

Лела също му се усмихна.

— На какво дължим това удоволствие? — попита Лео. — Приключи ли с прането?

— Да — отвърна игриво Лела. — Меги и Марта сгъват последните чаршафи, а аз наминах да видя какво има да се прави тук.

— Разбира се, че за какво друго — изкиска се готвачът, отмести Нокът настрана, гребна лъжица от соса и го опита. Зарей замислен поглед в пространството, после каза: — Простичко, но... безвкусно. — Пръстите му заиграха по бурканчетата с подправки, вадеха по щипка от това, две от онова и ги добавяха в соса. — Това е за пилета, момче, и за бавно печено пилешко. Месото е безвкусно, няма го пълния аромат на чудесните фазани и диви пуйки, които носиш след лов. На тях им трябва простичък сос, за да открои вкуса на птицата. Този сос трябва да придаде вкус на птицата. Ето! — Вдигна лъжицата към устата на Нокът. — Опитай!

Нокът опита и кимна. Беше точно сосът, който се мъчеше да постигне.

— Значи трябва да използвам повече подправки, така ли, Лео?

— Двойно повече, момче, двойно! — Готвачът остави лъжицата и избърса ръцете си в престилката. — Сега бъди добро момче и помогни на Лела да измие зеленчуците.

Нокът кимна и отиде при големия дървен умивалник, закрепен към задната стена на кухнята. Имаше отводнител, който хитроумно излизаше през стената и се оттичаше в малък улей, а оттам минаваше

по глинена тръба под земята и стигаше в отходната яма, която Кендрик беше изкопал оттатък външната стена. Нокът вдигна едно ведро със студена вода и започна бавно да я излива, докато Лела миеше пресните зеленчуци. Бяха първите от пролетната реколта и при мисълта за пресни моркови, репички и гулии устата на Нокът се наля със слюнка.

— Защо е сосът? — попита Лела. — Тази вечер нямаме никакви гости.

— Точно затова — отвърна Нокът. — Лео реши, че след като нямаме кой да се оплаче от соса, може да ми даде да опитам.

— Изглежда, напредваш — отбеляза Лела. — Щом Лео не го изхвърли...

— Вярно — отвърна Нокът. — Вие сте странни хора понякога.

— Ние ли сме странни? — Тя го пръсна с вода. — Според онова, което си ми казвал за вашите хора, вие сте странните.

Лицето на Нокът помръкна.

— Вече няма значение. Аз съм единственият, който остана.

— О, нараних чувствата ти! — Тя го целуна закачливо по бузата. — Ще трябва да го компенсирам.

Настроението му изведнъж се оправи.

— А как?

Тя се врътна настрани от него.

— Почисти мивката вместо мен и ако дойдеш тази нощ в стаята ми, ще ти покажа.

Ларс влезе в кухнята, носеше голям телешки бут.

— Това е последното от зимния запас — обяви той. — Студената стая е празна.

Студената стая представляваше малък подземен склад, построен от Кендрик. Беше замръзнала здраво като всичко останало през зимата и всички провизии, които се оставяха там, също замръзваха. Но през пролетта се размразяваше бавно и опазваше всичко почти чак до лятото.

— Ще трябва да планираме едно пътуване до Латагор — каза Лео. — Трябва да закупим добитък и провизии.

— Може ли да дойда и аз? — попита Нокът. Лео се почеса по брадичката.

— Не знам, момче. Това ще трябва да го прецени Робърт. Ще се радвам за компанията, но обикновено ходя с Кендрик или с някой от

младежите.

Лео окачи телешкото на куката, взе нож и започна да го реже.

— Защо искаш да отидеш, Нокът?

— Никога не съм бил в град — отвърна той. — Искам да видя град.

— Ами, добре — каза Лео. — Ще питам Робърт.

Докато привършваше с почистването на мивката, Нокът се замисли кое буди у него повече нетърпение: гостуването при Лела след вечеря или предстоящото посещение на град.

Нокът зяпна езерото, появило се като по магия, след като преваляха билото. Бяха се спуснали от високите предели на просторния Латагорски лес, известен и като Великия лес, към заоблените ниски хълмове и малките долини, докато не стигнаха до една дълбока клисура, прорязана от бърза река. Пейзажът вляво от тях се скриваше от погледа им от стръмно възвишение от скали и корава пръст, от която израстваха упорити, вкопчили се с цената на всичко трънливи храсталаци. Вдясно теренът рязко се спускаше и в далечината се виждаше смътно синьо петно, което със сигурност трябваше да е Голямото езеро на Латагор.

Нокът беше очарован от всичко, което виждаше, и омаяно мълчеше. Кое то беше добре, тъй като Кендрик бе наредил да тръгнат с Калев — по причини, които не обясниха на младежа.

Нокът беше живял вече достатъчно в хана на Кендрик, за да разгадае някои неща за странните отношения между хората, които работеха в хана, и онези, които отсядаха там. Кендрик беше собственикът и ръководеше хана, в това нямаше никакво съмнение. Робърт имаше някакво положение на власт спрямо Кендрик, но Нокът не беше много наясно в какво точно се изразява то. Робърт и Паско често напускаха хана за по няколко седмици, веднъж — за два месеца, след което се връщаха и отново отсядаха за известно време. В момента тръгнаха на поредното си пътуване.

Нокът дълго се беше опитвал да разбере отношенията и връзките в хана с понятията на своя народ. После реши, че това е само пречка за истинското разбиране на нещата. Знаеше, че Кендрик има син някъде — споменаваха за това, макар и рядко. Знаеше, че Лео и Марта са мъж

и жена, но без свои деца. Знаеше също, че Ларс и Меги са любовници от време на време, въпреки че като че ли често преживяваха периоди, в които рядко си говореха. Освен това, макар да знаеше, че всички останали го смятат за мъж на Лела, не беше сигурен какво точно мисли по въпроса самата Лела. Разгадал беше други отношения между слугите в хана — тези, които живееха или в самия хан, или в някое от околните стопанства, които Кендрик притежаваше, за да снабдява хана със зеленчуци. Но повечето все още му оставаше чуждо; макар да изпитваше почти родствена близост с персонала в хана на Кендрик, той все още се чувстваше изолиран, лишен от традиционните връзки на семейство и клан.

Оттласна мислите си от това: занимаването с изгубеното минало водеше само до отчаяние, а той знаеше, че трябва да постигне най-доброто от това, което му предлага животът. Гледаше как езерото се разраства пред тях, докато приближаваха; след това, щом прехвърлиха следващия хълм, се появи и град Латагор.

Обедното слънце придаваше на града рязък контраст: ръбове и линии, форми и контури. Очите на Нокът почти отказваха да предложат някакво определение на хаотичната гледка. Скоро след това обаче редът започна да се откроява. Ханът на Кендрик бе най-голямата строена от човешки ръце сграда, която Нокът беше виждал досега, и самият мащаб на града почти съкруши възприятията му. Беше разположен по брега на тесен залив, на цели мили, което му придаваше вид, все едно е подреден от нечия гигантска ръка в извивката на езерото.

Калев се обърна и видя, че Нокът е зяпнал.

— Какво виждаш?

Нокът знаеше този въпрос. Робърт му го задаваше непрекъснато, а и Магнус, когато го наставляваше. Не беше за впечатления и чувства, а по-скоро за детайлите, които различава: фактите, както ги наричаше Робърт.

Нокът мигом започна да разсъждава на глас, аналитично:

— Градът има стена, която стига до водата... Според мен дори на сто разтега или повече във водата. — Присви очи. — Има една голяма сграда в средата на града, която се издига толкова високо, че от нея може да се вижда на мили околоръст. Не знам как се нарича.

— Нарича се цитадела. Някога е била замък, да защитава брега. Градът се е разраснал около нея.

— Има пет големи... неща, които се протягат навътре във водата.

— Кейове.

Нокът не вярваше на очите си: размерите на езерото го смаяха. Това определено не можеше да е просто езеро. Трябваше да е цяло море.

Гласът на Калеб го измъкна от унеса му.

— Какво още?

Нокът започна да изброява детайлите, които изникваха в почти свръхестественото му зрение. Всеки път, щом се натъкнеше на нещо невиждано досега, го описваше с усилие. Калеб му подхвърляше подходяща дума и той продължаваше.

Щом заслизаха надолу към равнината, Нокът загуби изгледа и се принуди да разчита на паметта си. Когато стигнаха до една малка горичка, която съвсем скри гледката към града, Калеб каза:

— Добре се справи. Пропусна някои неща, но си нов в тази работа с обръщането на внимание.

— Обръщане внимание на какво? — попита Нокът. Калеб се усмихна — нещо рядко за него — и отвърна:

— Ами на всичко. Обръщаш внимание на всичко.

— Защо?

Продължиха през дърветата и покрай една ливада. Нокът очакваше отговор. Най-сетне Калеб каза:

— Когато ловуваш, на какво обръщаш внимание?

— На всичко — отвърна младежът. — На посоката на вятъра, на миризмите във въздуха, на звуците, на всичко, което е оставило следи.

Калеб кимна.

— Винаги мисли за себе си все едно, че си на лов.

— Винаги ли? — попита Нокът.

— Винаги.

— Защо?

— Защото това ще те опази жив — каза Калеб.

Продължиха мълчаливо още около час, преди да стигнат до един кръстопът, където имаше хан. Беше час подир обед и Калеб каза:

— Тук ще оставим конете да отпочинат и ще ядем. А за вечеря ще сме в града.

Нокът нямаше възражения. Бяха прекарали два дни в път и макар спането под фургона да не беше проблем, идеята за топла храна му хареса.

Ханът беше малък, крайпътна спирка за малцината пътници, които или се оказваха малко позакъснели, за да стигнат до Латагор до края на деня, или като Калев и Нокът се отбиваха да обядват. На табелата над вратата беше нарисован мъж с вилица в едната ръка и голяма халба в другата. Боята на табелата беше поизбеляла, но Нокът забеляза, че лицето на мъжа изразява върховно блаженство.

— Кое е това място? — попита той тихо Калев, щом фургонът спря.

— Казва се „Ханът на щастливия селяк“.

Чуло трополенето на фургона, едно момче се появи от задния двор и изслуша нарежданията на Калев как да се погрижи за конете. Тъй като фургонът беше празен, животните бяха в добра форма и им трябваше само малко вода и сено. Щяха да се нуждаят от повече почивка и зоб обратно нагоре по хълмовете, когато и фургонът щеше да е натоварен.

Калев поведе Нокът в хана и избра една празна маса в ъгъла. Смъкна черната си шапка с широка периферия и намести меча си тъй, че да може да се настани удобно, след което посочи на младежа да седне срещу него.

Жена на средна възраст, добродушна и учтива, се приближи и ги попита какво ще желаят. Калев поръча храна и ейл за двамата, след това се отпусна на стола си и заоглежда другите посетители.

Гостилницата беше тиха, само още четирима други мъже бяха отбили за обяд. Двама от тях явно бяха някакви търговци, солидни мъже с добре скроени пътни облекла. Другите двама седяха на съседната маса, говореха си тихо, почти допрели глави. Приличаха на мъже, препитаващи се с воюване. И двамата бяха облечени простовато — туники, панталони и кожени елечи отгоре, но никакви скъпоценности по тях, доколкото забеляза Нокът. Ботушите и оръжията им обаче изглеждаха добре поддържани, което го накара да си помисли, че прекарват много време в ходене и бой.

Донесоха им яденето и двамата с Калев започнаха да се хранят мълчаливо. Яденето не беше толкова добро, колкото го предлагаха в

хана на Кендрик, но засищаше, а ейла младежът го намери за задоволителен.

Преди да приключат с обяда, четиримата други посетители станаха и напуснаха заедно. След като излязоха, Калев попита:

— Какви са тези според теб?

— Двама търговци на път за Латагор с двама пазачи, които ги придружават.

— Точен извод. Макар да се обзалагам, че още нещо се носи във вятъра.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че не е обичайно охранителите да се хранят близо до работодателите си, на отделна маса, а онези двамата правеха точно това, но като че ли се бяха увлекли в някаква тема, която не искаха да се чуе от тези, които им плащат. Целия обяд изкараха потънали в разговор.

Нокът сви рамене.

— Не разбирам какво може да означава това.

— Нищо не означава, освен че не беше обичайно за охранници. Единият така и не докосна яденето си. — Посочи масата, където бяха седели двамата наемни пазачи, и Нокът видя, че едното блюдо наистина не е пипнато.

Беше обслужвал достатъчно пазачи на търговци и наемници в хана на Кендрик и знаеше, че повечето изяждат каквото им се поднесе все едно, че е последното ядене в живота им.

— Добре, Калев. Какво според теб може да означава това?

— Не се виждаше никакъв фургон в двора на конюшната зад хана, когато дойдохме, или от която и да е страна на сградата, но имаше четири коня, за които се беше погрижило момчето, което дойде да поеме нашия фургон.

Нокът си припомни набързо всичко, което знаеше за пътуващите търговци.

— Ами значи двамата търговци отиват в Латагор, за да закупят стока.

— Или за да си уредят транспорт за някъде другаде, но не продават стоки в града.

— Което значи, че носят злато.

— Вероятно. Но двамата, които са наели, изглежда, са предположили същото.

Нокът набързо довърши яденето си.

— Какво правиш? — попита го Калев.

— Ще побързаме, за да ги настигнем и да им помогнем, нали?

— Няма — отвърна Калев. — Човек среща достатъчно неприятности по пътя, за да се забърква доброволно в чужди.

— Но двамата пазачи със сигурност ще ги убият — възрази Нокът, допи набързо халбата си и стана. — Можем да спрем едно черно убийство.

Калев поклати глава.

— Най-вероятно ще приберат златото на търговците, ще им вземат и конете и ще ги оставят да продължат пеш до Латагор. Докато стигнат до града, наемниците вече ще са взели някоя лодка за отсрещния бряг и ще са на път за Високи предели или Крайбрежен страж.

— Или могат просто да им прережат гърлата и да се задържат в Латагор. Изнервения може да го хване паниката и да действа безразсъдно.

Калев стана и даде знак на жената, която им беше сервирала.

— Кажете на момчето да приготви фургона ни. — Погледна Нокът. — Ще трябва да скъсаме конете от бой, за да ги догоним.

— Не е нужно — отвърна Нокът. — Наемниците не приличаха на хора, които си падат по бързата езда. Ще се опитат да заблудят търговците, преди да ги нападнат. Ти си пътувал по този път. Къде според теб е най-удобното място за убийства?

— Има една дълбока клисура на пет мили оттук, стига до пътя. Ако аз реша да нападна някого, ще го направя точно там, защото ще е много лесно да издърпат телата на половин миля навътре и после бързо да се върнат на пътя, без никой да ги забележи. Ако стане така, ще минат месеци, докато някой се натъкне на труповете.

— Значи трябва да побързаме — каза Нокът. — Сигурно са вече на цяла миля пред нас.

Калев го изгледа за миг с любопитство и каза:

— Да тръгваме тогава.

Наложи се да изчакат няколко минути, докато им докарат фургона от задния двор. Момчето беше изтъркало конете и Калев му

даде една медна монета за допълнителната работа.

После подкара конете в бърз ход, което ги накара да запръхтят недоволно.

— Ако си прав, ще догоним търговците и охраната им точно когато стигнат до клисурата. — Погледна Нокът и видя, че лицето на младежа се е стегнало решително. — Защо толкова гориш от желание да се намесиш, млади приятелю?

Лицето на Нокът помръкна.

— Не одобрявам убийството.

Калев кимна мълчаливо. След малко подхвърли:

— Като си решил да се държиш геройски, няма да е зле да се въоръжиш.

Нокът кимна, обърна се и издърпа меча си от фургона. Не виждаше смисъл да го носи до този момент.

Калев продължи да кара мълчаливо, после попита:

— Как са въоръжени наемниците?

Нокът отвърна без колебание:

— По-високият, спокойният, носеше дълъг меч на дясното бедро — бие се с лявата ръка. Имаше и дълга кама на лявото и зърнах дръжката на нож за мятане, стърчеше от десния му ботуш. По-нервният носеше къс меч на лявото бедро и две ками от дясната страна. Плюс няколко ножа в черния елек без ръкави и друг малък нож в лентата за попиване на потта в широката му шапка, откъм страната с перото от черна врана.

Калев се засмя, още по-рядко явление от усмивката му.

— Последното съм го пропуснал.

— Леко издуваше шапката.

— Добре си усвоил уроците на Кендрик. Пропуснал си само ножа зад токата на колана на нервния. Аз го забелязах само защото през цялото време се стараеше да седи изправен и в един момент пъкна палеца си зад нея, сякаш да го намести, за да не го пореже.

— Лошо място за държане на нож според мен.

— Ако е направено добре, много си е добро мястото всъщност. Направиш ли го лошо... — Калев сви рамене.

Караха бързо. След като преваляха поредния хълм, Калев рече:

— Там.

Отсреща пътят се изкачваше наляво и след това се спускаше надясно. Градът вече се виждаше: без усилие щяха да стигнат преди залез-слънце, ако нещата бяха продължили по план.

— Виждам ги — каза Нокът.

Калев плесна с юздите и подкара конете в лек бяг.

— Ще стигнат клисурата по-скоро, отколкото мислех!

Фургонът набра скорост и Нокът се хвана с две ръце за капрата, за да не изхвърчи от друсането. Този фургон беше направен за мъкнене на тежък товар, не за удобство на возещите се.

Трополенето на летящия надолу по пътя фургон би трябвало да стресне наемниците, но когато Нокът и Калев се приближиха, четиримата вече се бяха сдърпали, двамата търговци се караха с двамата си охранници. Наемникът, за когото Нокът мислеше като за Нервния, извади меч си точно когато приятелят му се обърна и видя приближаващия се фургон. Ревна нещо и другият се обърна да види какъв е проблемът.

Двамата търговци дръпнаха юздите и понечиха да се отдръпнат, но в този миг Нервният замахна с меч си към по-близкия до него и го перна по лявото рамо. Мъжът изрева и падна от коня си.

Калев подкара препускащите вече в галоп коне вляво от тримата останали на седлата мъже. Търговецът, който беше паднал, изпълзя настрани като рак и заотстъпва от двамата конници. Другият търговец вече препускаше по пътя, размахал ръце все едно се опитваше да литне.

Нокът се изправи и скочи от забързания фургон, събори Нервния от коня и мечът изхвърча от ръката му. Калев правеше всичко възможно да задържи фургона да не се обърне. Другият наемник набързо прецени положението и препусна нагоре по пътя, натам, откъдето бяха дошли.

Нокът падна върху Нервния на земята и той изпищя. Нокът бързо отскочи и стисна меч, в очакване другият да стане.

Но мъжът остана да лежи на земята, стиснал се с две ръце за корема. Кръв бликна между пръстите му и той вдигна очи към Нокът.

— Ти ме уби бе!

Без да пуска меч, Нокът коленичи до него.

— Ножът зад катарамата ли?

— Че какво друго? — изръмжа раненият. — Не виждаш ли, че ми тече кръв като на разпрана свиня.

Калев вече беше спрял фургона и скочи на земята. Нокът свали ръцете на наемника от раната и разкопча колана. Издърпа ножа, три пръста дълго парче остра стомана с къса дръжка и предпазител; беше направен да се измъква лесно от токата и да се държи между средния и безимения пръст, а дръжката да легне в дланта. Наистина опасно оръжие за мушкане.

— Ранен ли си? — попита Калев търговеца. Мъжът опипа с ръка плувналото си в кръв рамо.

— Ще живея, въпреки тоя мерзавец. — Беше набит, с оплешивяло теме с венец сива коса. Очите му бяха тъмни, имаше къса брада.

Калев се приближи до Нокът. Изгледа наемника на земята, ножа и раната и каза:

— Ще доживееш за бесилото. Това ножле не е срязало много дълбоко.

Взе ножа от Нокът, отрязва парче плат от ризата на наемника и го смачка на топка.

— Притисни го здраво до раната с две ръце. — Обърна се към Нокът. — Помогни ми да го качим във фургона.

Вдигнаха неуспелия крадец и го сложиха да легне във фургона. След това Калев огледа рамото на търговеца, помисли малко и рече:

— Ще се справиш.

— Защо ни помагате? — попита мъжът. — Искам да кажа, благодаря, че ме спасихте, но защо?

Калев кимна към Нокът, който се бе наместил във фургона до ранения.

— Боя се, че у младия ми приятел е останала жилка човещина. Изглежда, не търпи убийствата.

— Е, слава на боговете, че дойдохте.

— Да вървим в Латагор — каза Калев. — Ти ела на капрата до мен.

— Аз съм Дъстин Уебанкс, търговец от Оласко. Пътувах до Латагор със съдружника ми да закупим дървен материал.

— А тия двамата, дето сте ги наели, се опитаха да ви окраднат златото.

— Колкото и да е глупаво, да. Не носим злато. Имаме доверителни писма от кралския ковчезник в Опардум да направим покупката по сметка.

— Значи сте представители на самия херцог?

Мъжът се качи предпазливо на капрата и отвърна:

— Да. Херцог Каспар си строи нова ловна хижа и са му харесали някакви дърворезби, които бил видял някъде си. Явно за тях трябва определено дърво, което може да се намери само от горите тук, в Латагор. Затова е и цялото ни пътуване.

Калев сви рамене, все едно че това не го засяга, и каза:

— Приятелят ти ще прати градската стража за теб, предполагам.

— Най-вероятно — отвърна Дъстин.

— Е, значи ще ни придружат до града.

Скоро всички се смълчаха, всеки запремисля случилото се през последните минути. Нокът гледаше пленника, който сякаш бе потънал в мрачен размисъл как се е провалил планът му, и се чудеше какво толкова го е накарало да се опита да ограби търговците. После реши, че може би ще му е от повече полза да открие какво е накарало него да действа така безразсъдно, за да помогне, на един непознат.

ГЛАВА 6 ЛАТАГОР

Нокът зяпна втрещен.

Беше мълчал през цялото време, докато се приближаваха към града — подхождаха към една от западните порти час преди свечеряване. Беше се удивлявал на големината на Латагор, докато приближаваха, но щом стигнаха до самия град, се изуми.

Нищо в житейския му опит не го беше подготвило за гледката на толкова много хора, живеещи един до друг. Цялата тази суматоха и шум отначало заплашваше да го съкруши, но след това той започна да попива жадно гледки и звуци.

До градските порти се мотаеха улични продавачи, хвалеха разнообразната си стока на всички, които можеха да чуят виковете им — дрънкулки и носещи късмет талисмани, предмети, чието предназначение бе непознато за Нокът. Мнозина от приближаващите до тях се оказваха дрипави просяци: благославяха склонните да им дадат подаяние и ругаеха и проклинаха онези, които ги пренебрегваха.

Калев погледна онемелия младеж и подхвърли:

— По-добре си затвори устата, преди някоя птица да е свила гнездо в нея.

— Толкова много хора! — ахна Нокът.

Дъстин Уебанкс погледна през рамо към момчето.

— Никога ли не си бил в град досега?

— Не, господине.

Пленникът, който досега мълчеше и се мръщеше, освен когато не изпъшкеше от болка, щом фургонът подскочеше по-силно, каза:

— Това е нищо, момче. Ти само да слезеш до Опардум или Калеш'каар, тогава ще видиш. Латагор не е дори толкова голям, че да се води град. По-скоро едно голямо село.

Калев изсумтя от капрата:

— Достатъчно голям е, за да има стража и много въже. — Обърна се към Нокът. — Тази порта хващаш, когато искаш да влезеш в града. Повечето местни използват нея, защото другите порти са за

пътници и кервани, тъй че да минеш през тях ти трябва много време. Затова я наричат Портата на местните.

— Колко порти има? — попита Нокът; мислеше си за простата ограда около селото си и за единствената му порта.

— Мисля, че в този град са двайсет и... четири? Да, двайсет и четири са.

Спряха на опашката от хора, чакащи да ги пропуснат в града, преди да е паднала нощта и портите да се затворят. Пред тях имаше само два фургона и група мъже на коне, тъй че стигнаха бързо до портата.

— Здравей, Родерик! — викна Калев.

— А, Калев! — извика един войник в тъмнозелената униформа на града. — Да продаваш ли си дошъл, или да купуваш?

— На покупки — отвърна Калев. — Празни идваме.

Войникът му махна да мине.

— Може ли да ви оставим един разбойник тука? — попита Калев.

Последваха бързи обяснения и войниците прибраха пленника. Дъстин Уебанкс също ги остави, трябвало да си уреди сделката. Обеща им отплата, стига да го потърсят на другия ден в „Бягачият лакей“.

Калев подкара фургона към странноприемницата, в която отсядаха хората на Кендрик, когато идваха в града. Вечерният здрач се сгъстяваше. Накрая стигнаха до хубава на вид сграда с голям двор отдясно. На табелата бе изрисуван мъж — със завързани очи подхвърляше във въздуха топки. Един младеж на възрастта на Нокът излезе да ги посрещне и каза:

— Здравей, Калев!

— Здравсти, Джейкъб! — отвърна Калев.

Младежът беше русоляв и кокалест. Носеше проста памучна риза, кожени панталони и тежки работни ботуши. Хвана поводите на конете и попита:

— Как се казва приятелят ти?

— Нокът. Нокът, това е Джейкъб.

Нокът кимна за поздрав и скочи от фургона.

— Татко ще се радва да ви види — каза Джейкъб. — Има да ти разкаже нови ловни истории.

— Намерил е време да ходи на лов? — попита Калев. Джейкъб отвърна ухилено:

— Не, но има нови истории.

Калев се усмихна.

— Както винаги.

Оставиха фургона на грижите на Джейкъб и влязоха в хана. Една пълничка жена се обърна и лицето ѝ грейна, щом видя Калев. Забърза към тях иззад дългия тезгях в дъното на гостилницата и го прегърна сърдечно.

— Калев, шарлатанино проклети! Откога не си се вясвал насам! Не сме те виждали от предното лято!

И да се беше смутил от съкрушителната ѝ прегръдка, сдържаният обикновено ловец го понесе с достойнство, а когато тя най-сетне го пусна, рече:

— Здравей, скъпа Анджелика. — След това посочи спътника си. — Нокът ми помага в това пътуване.

Момчето изведнъж се намери притиснато в задушаваша меча прегръдка.

— Добре си дошъл в „Слепият жонгльор“, Нокът. — Жената смигна на Калев. — Ела е в кухнята.

Калев се усмихна и каза:

— Ще ни трябва стая за два-три дни.

— Имате я — рече жената. — Хайде, намерете си първо някоя хубава маса до камината. Носачите и коларите ще напълнят тука, щом се стъмни, ѝ тогава всеки да се оправя сам.

Калев посочи една малка маса в ъгъла до огъня и Нокът отиде до нея и седна.

— Ще се измием един по един — каза Калев. — Тя е права. Скоро тук няма да има място да се обърне човек.

Анджелика се появи след малко с две големи халби ейл. Подаде един ключ на Калев и каза:

— Първата стая, горният етаж. Най-добрата.

— Благодаря — отвърна Калев.

Нокът отпи от пивото. Беше ароматно и силно.

— Внимавай как пиеш, Нокът. Ще ти завърти бързо главата, ако не внимаваш. — Калев се наведе над масата и продължи: — Учи се да отпиваш по глътчица и да изглеждаш все едно пиеш много повече.

— И как да го направя това?

Калев му показа. Надигна халбата и се престори, че удря тежка глътка, но когато я остави на масата под брадичката на Нокът, за да погледне, момчето видя, че я няма само една глътка.

— Разливаш по малко на пода или го оставяш да потече по брадичката ти, ако си с грубиянска компания. Ако вечеряш с прилични хора, махваш на слугата да ти донесе нова халба от време на време. Никой освен слугата няма да забележи, че отнася наполовина пълна халба, а той няма да го каже на никого — най-вероятно ще я изгълта сам още преди да стигне до килера.

— Защо?

— Защо ще я изпие?

Нокът поклати глава и се ухили.

— Не, това го схванах. Защо трябва да се правя, че пия повече, отколкото пия?

— Трябва да ти стане навик. Мъжете, които наблягат на чашата, най-често са глупци. А може да се окаже благоразумно да изглеждаш глупак понякога. — Калев стана. — Отивам да се измия.

Нокът кимна и се отпусна на стола. Калев тръгна към една врата до тезгяха и влезе през нея — сигурно водеше към кухнята. Като повечето хора от племето си, Нокът се беше къпал в реките и езерата из планините почти всеки ден, освен в най-студените месеци. Търкал беше кожата си с пръчки и кора в потилнята на селото, седнал между мъжете и жените; след това се плакнеха с топлата вода от дървеното ведро, държано до горещите камъни да вдига пара. Използването на сапун и вода — студена повечето пъти — му изглеждаше като някакъв странен ритуал, но се бе постарал да го превърне в навик. Повечето хора, беше забелязал, включително благородниците, като че ли се къпеха или миеха ръцете и лицето си, когато им хрумне, но тези в хана на Кендрик отделяха доста време за къпане и миене. Нокът попита Лела за това и тя му каза, че било обичайно тук и че самата тя нямала нищо против.

Ето, че само си помисли за Лела и стомахът му се сви. Липсваше му, въпреки възбудата от пътуването. Изобщо не беше познавал жена преди нея; според обичая на племето му щеше да остане недокоснат от жена до нощта на сватбата си. Тази практика не се спазваше винаги, особено между онези, които си нямаха избран еш през годината, в

която достигаха мъжеството или женствеността си, но си беше традиция, а повечето оросини спазваха традициите. Мислите на Нокът се отнасяха понякога към Око на синекрил примкар и други момичета от селото му; чудеше се дали и те щяха да са толкова весели, когато се любят, като Лела, която се смееше и се държеше закачливо толкова, колкото беше пламенна. Изтласка мислите за селото си и за момичетата, с които беше отраснал, тъй като все още бяха прекалено болезнени. Робърт го учеше да насочва мисълта си към непосредственото бъдеще, защото според него „Да се занимаваш с миналото означава да живееш в съжаление“.

Както му беше станало вече навик, Нокът огледа помещението. Имаше десетина маси, така че можеха да се съберат поне петдесетина гости. Дори повече, стига да нямат нищо против да стоят при тезгяха. Нокът си припомни външния вид на сградата, сравни я с хана на Кедрик и реши, че на горния етаж би трябвало да има шест стаи. Като в повечето странноприемници в района, някои от гостите щяха да спят под масите в гостилницата за по няколко медника. На пода можеше да е неприятно за спане, но с едно дебело наметало, застлано върху него, все пак определено беше по-добре, отколкото да спиш на открито. Тлеещият огън в камината щеше да осигури топлина през цялата нощ, а след събуждане щеше да ги чака топла храна.

Предната врата се отвори и нахлуха шестима грубовати мъже. Всички бяха прашни и облечени в груби дрехи. По тежките им ботуши (повечето бяха с двойно подшити носове) и плещестите им тела Нокът отсъди, че трябва да са носачи: мъжете, които разтоварваха търговските фургони и разнасяха сандъците по дюкяни и складове из целия град. Всички бързо закрачиха към тезгяха, а един подвижна:

— Анджелика! Бързо, че умряхме от жажда!

Двама от мъжете се изхилиха, но изчакаха кротко за миг, Докато Анджелика се появи от вратата за кухнята. Поздрави носачите по име и им донесе питиетата, без да ги пита какво желаят — явно бяха редовни клиенти.

През следващите няколко минути в хана влязоха още десетина души, всички работни хора, било носачи като първата група или колари и фургонджии.

Калев се върна, седна и попита:

— Какво научи?

Нокът го изгледа. В първия момент не разбра въпроса му, но после осъзна, че Калев го пита какви изводи си е направил от наблюдението. Каза му предположенията си за размерите на хана и добави:

— Дворът за впряговете отзад трябва да е доста голям, защото пое фургона ни лесно, а ние ще използваме само една от стаите. Предполагам, че конюшната може да побере поне десетина коня, сигурно и повече.

— Повече — отвърна Калев. Точно в този момент едно хубавичко момиче дойде при тях с поднос с храна. — Нокът, това е Ела.

Нокът погледна момичето. Беше слабичко като тръстика, но той моментално забеляза приликата с Анджелика. Беше малко по-голяма от него, със сини очи и много тъмна коса, очертала много бяло лице и сладки розови бузки. Носеше скромна рокля от син лен и бяла престилка, но коланът, стегнал кръстчето ѝ, открояваше радващи окото пропорции и приятни извивки, въпреки че беше толкова слабичка.

— Здравей — Каза ѝ той.

Тя се усмихна и Нокът се удиви от хубостта ѝ. Тя остави подноса, погледна Калев с нескрита топлота и каза:

— Ако ви потрябва още нещо, викни ме.

И забърза към кухнята. Междувременно в хана влязоха още работници и когато стигна до тезгяха, един от тях подвижна:

— Здравсти, Ела!

Тя спря, лицето ѝ помръкна.

— Здравей, Форни — отвърна му и без повече думи се прибра в кухнята.

Нокът огледа новодошлия. Беше млад мъж, сигурно на възрастта на Калев, здравеняк с буйна, гъста черна коса. Продължи към тезгяха с приятелите си.

Джейкъб се появи зад тезгяха от кухнята, поздрави неколцина от редовните посетители на странноприемницата и дойде при тяхната маса. Калев му посочи стол и младежът седна.

— Конете ви са настанени и нахранени. Жълто-кафявата кобила я дразнеше предното ляво копито, тъй че трябваше да го прегледам. Извадих едно остро камъче. Може да загной.

Нокът беше почиствал копитата всяка вечер и през обедните почивки, тъй че животното сигурно беше закачило камъчето през последната отсечка на пътя.

Джейкъб продължи:

— Ще я държа под око. — Наведе се над масата, сниши глас и заговори със зла усмивка: — Е, Форни видя ли вече, че Ела си говори с теб? — На Кaleb като че ли не му стана много весело. Джейкъб се обърна към Нокът. — Сестра ми е хвърлила око на приятеля ни тука, но младият Форни е решен да се жени за нея.

Нокът все още не беше много наясно с брачните обичаи на тези хора, но вече започваше да усеща, че нещата съвсем не са толкова формални сред градските хора, както и при всички, които не бяха оросини, колкото бяха в родния му край. Не знаеше какво точно да отвърне, затова си замълча.

Кaleb го погледна, после заговори на Джейкъб:

— Казах на сестра ти, че я харесвам, но знаеш не по-зле от мен, че още ми е много далеко за женитба. — Умисли се и добави тихо: — Ако изобщо се ожения. — Усмихна се. — Освен това, доколкото схващам, Форни доста ще се озори, дори кракът ми изобщо да не стъпваше в Латагор.

Джейкъб се засмя.

— Не знам защо, но Ела много се дразни от него. Но пък всички сме един дол дренки, нали? Човек все иска това, което не може да има.

Нокът ги погледна озадачено. Джейкъб забеляза объркването му и обясни:

— Ела иска Кaleb, но не може да го има, а Форни иска Ела и не може да я има. Същото е, схващаш ли?

Нокът не схващаше, но кимна, уж че е разбрал. След малко попита:

— А той кой е?

— Форни ли? — Джейкъб сви рамене. — Много свестен тип си е, но нищо особено.

Кaleb повдигна вежда и го изгледа със сардонична полуусмивка.

— Е, да, само дето баща му е най-богатият корабовладелец в района.

Нокът не знаеше много за богатите хора освен тези, които бяха гостували в хана на Кендрик, затова каза:

— Облечен е съвсем като другите.

— Това е по настояване на баща му. Старият иска синът му да се научи на труд от разтоварачите на фургони. Както казах, не е лош човек. — След което добави: — Не като нашия мистериозен пътешественик тука. — Потупа Калев по рамото. — Ела му е хвърлила око, откакто беше на... колко? Петнайсет?

— Беше преди четири години, Джейкъб.

Джейкъб кимна.

— Непрекъснато ѝ казвам да се откаже, но нали ги знаеш какви са сестрите.

— Не бих казал — отвърна Калев. — Аз имам брат, забрави ли?

По лицето на Джейкъб пробяга странна сянка. Беше само за миг, но Нокът го забеляза. След това, с пресилено лековат тон, Джейкъб отвърна:

— Магнус трудно се забравя. — Избута стола си назад и се изправи. — Е, аз имам да свърша някои неща. Ако ви трябва нещо, само кажете.

— Ще се оправим — каза Калев.

Нокът изчака, докато Джейкъб се отдалечи, и се обърна към Калев:

— Толкова много неща не разбирам за вас хората.

— За вас хората? — повтори Калев.

— За теб и Джейкъб, и за другите в хана на Кендрик. — Помъчи се да намери точния израз. — Хората, които не са оросини.

Калев хвърли бърз поглед из помещението.

— По-добре забрави, че си оросин, поне когато наоколо има непознати.

— Защо?

— Защото някой много усърдно се е погрижил оросините да измрат, Нокът. Сам ти може и да не представляваш заплаха за тези хора, но фактът, че си бил свидетел на добре пресметнато избиване на цял народ, те превръща в потенциално... затруднение. — След което повиши глас: — Та да се върнем на въпроса ти: какво не разбираш?

Нокът извърна очи. Когато заговори отново, тонът му беше спокоен.

— Ами... закачките например. Мисля, че това е думата. Шегуването, но без да се казват шегги.

— Дразненето.

— Да, точно това е думата. Лела го прави понякога с мен, а има моменти, когато не разбирам сериозно ли говори, или не.

Калев сви рамене.

— Това едва ли те прави уникален сред младите мъже, Нокът.

— Може би. Но ти си по-голям от мен и си помислих, че...

Калев го прекъсна с редкия си смях.

— С нищо не мога да ти помогна, млади ми приятелю. — Наведе се над масата и заби очи в халбата си. — Някой ден може би ще се запознаеш с останалите от семейството ми и ще видиш къде съм отраснал. Но дори това никога да не се случи, трябва да знаеш, че възпитанието ми като дете съвсем не беше обикновено. — Вдигна глава и се усмихна. — Отраснах, както би отраснал слепец сред зрящи.

— Какво имаш предвид?

— Някой ден ще ти го обясня, но засега е достатъчно да кажа, че не бях щастливо дете. Родителите ми... как да ти обясня. Изключителни хора, невъобразимо надарени, но нямаше как да изцерят онова, което аз виждах като свой вроден недостатък.

Нокът се отпусна в стола. На лицето му се изписа пълно изумление.

— Никакъв недостатък не виждам у теб, Калев. За мен ти си най-добрият ловец, когото съм познавал, а моите съплеменници са прочути с ловните си умения. Достатъчно се учих на мечата с Кендрик, за да мога да преценя, че с оръжието ти си толкова надарен, колкото и с лъка. Говориш простичко, но с мисъл. Притежаваш търпение и гледаш на нещата задълбочено. Какво ти липсва?

Калев скръсти ръце.

— Виж ти, ставаш вещ познавач на човешката природа. Робърт го прави това на човек, ако разполага с достатъчно време. Една от дарбите му. Това, което ми липсва — продължи той тихо, — е магията. Брат ми не е единственият практикуващ магия в семейството ми; по-скоро аз съм единственият, който не притежава тази дарба. Отраснах на един остров, където бях буквално единственият такъв.

— Значи Робърт и брат ти са магьосници? — тихо възкликна Нокът.

— Ти не знаеше ли?

— Не съм ги виждал да правят магии, макар че... — Замълча. — Уроците, които ми преподава брат ти, са все за използването на ума, повече... — Помъчи се да намери точната дума. — По-... странни от уроците по логика, които ми дава Робърт. Магнус ми показва как да правя разни неща... — Почука се по челото. — Тук, вътре. Неща, които не съм си представял, че са възможни. Но аз нямам талант за магия.

— Знаеш ли го със сигурност? — подхвърли Калев, наглед небрежно.

— Сред моя народ се срещат малцина от така наречените... шамани, жреци магьосници. Всяко бебе се подлага на изпитание и онези, които имат талант, напускат селата си като деца, за да се учат за шамани. Сред моя народ има само шепа такива и те... — Изведнъж се намръщи и добави тихо: — Все едно. Всички са мъртви. — Примига. — Отдавна не се бях чувствал така.

Калев кимна и каза:

— Никога не си отива съвсем. Но ще откриеш в живота други неща. — Продължи по-ведно: — Имах предвид, че макар отдавна да съм се свързал от въображаемите си недостатъци от раждането и възпитанието си, едно нещо, в което наистина никога не съм бил добър, е разбирането на жените. И също като теб бях „външен“, когато за първи път дойдох в тази част на света, без нужното възпитание, с което да продължа. — Отпи от халбата и добави: — Макар че ученето често е доста приятно.

Нокът се ухили.

— Да, прав си. Лела е наистина...

Калев довърши вместо него:

— Чудесна, да.

— Но как да...

— Какво?

Нокът се опита да подреди мислите си. След дълго мълчание, в което само седяха и се гледаха, и чуваха шумните разговори и подвиквания на носачите и коларите, най-сетне се наведе над масата и промълви:

— Сред оросините родителите ни избират кой с кого да се събере. Аз нямам родители, а не знам за родителите на Лела...

Калев го прекъсна.

— За женитба ли мислиш?

Нокът примигна, сякаш се изненада, че въпросът се поставя точно така, но накрая кимна и каза:

— Не знам какво да правя.

— Поговори с Робърт.

Нокът кимна.

— Но трябва да те предупредя — продължи Калевб. — Не мисля, че ще стане, дори Лела да го желае, а не смятам, че го иска.

— Но тя ме обича! — отвърна Нокът достатъчно високо, за да накара двама носачи да се обърнат и да го изгледат. След смях и едно грубо подмятане отново се върнаха към разговора си.

— Както казах, не съм специалист по жените, Нокът. Но трябва да знаеш следното. Не си първият момък, който е топлил леглото на Лела.

— Знам — отвърна Нокът.

Калевб свъси вежди, сякаш премисляше думите си. След малко заговори:

— Онова, което става между един мъж и една жена, си е тяхна работа. Но ще ти кажа следното. Познаваш мъже, които са били в прегръдките на Лела.

Нокът примига, все едно че не беше си го и помислял.

— Гибс ли?

Калевб кимна.

— Ларс?

Ново кимване.

— Но Ларс е с Меги — каза Нокът.

— Сега. Но се разделят често. Меги не се връзва много с представата за лятно празненство. Има си качества, но е доста трудна.

— Но това не е редно — каза Нокът.

— Нокът, не е въпросът дали е редно, или нередно. Просто е така. При вашето племе мъжът или жената са ти избрани и можеш да изкараш цял живот, без да познаеш друга жена, но тук... — Въздъхна. — Тук е друго.

Нокът изглеждаше отчаян.

— Трябва да знаеш, че и аз съм бил с Лела — каза Калевб. Младежът го погледна стъписано.

— Ти!?

— Миналото лято, в деня, в който Паско и Робърт те намериха, с нея пихме много ейл и накрая прекарахме нощта заедно. Същото беше направила и с няколко по-чаровни млади пътници.

Светът около Нокът се разпадаше.

— Тя да не е... как беше думата.

— Коя дума?

— Жена, която ляга с мъже за пари.

— Курва — уточни Калев. — Не, млади ми приятелю, не е. Но е здраво момиче, което харесва мъжете, и е от страна, където хората не му мислят много дали да си легнат заедно и да се позабавляват.

Нокът усети празнина в стомаха си.

— Не е редно — промълви той.

— Иди да си измиеш ръцете — подкани го Калев и махна с ръка към вратата за кухнята. — Храната всеки момент ще дойде. Просто запомни, че в повечето неща редното или нередното зависи от страната, откъм която си в момента. Хората на моя баща биха сметнали, че други да ти избират спътника в живота е... ами, варварство. — Лицето на Нокът взе да помръква и Калев добави: — Не исках да те обидя, само изтъквах, че нещата изглеждат, както изглеждат, защото така са те учили от дете. А останалата част от света е безкрайно по-различна от всичко, което може да си представи едно дете. Хайде, иди се измий.

Нокът стана и отиде в кухнята. Там се натъкна на познати гледки. Анджелика и Ела работеха с други двама: мъж, който трябваше да е бащата на Джейкъб, предвид приликата, и друг един, явно тукашният готвач. Нокът намери ведро с вода и сапун и се изми. Когато вдигна глава, видя, че Ела му хвърля одобрителни погледи.

Усмихна ѝ се колебливо и изтри ръцете си с кърпата, окачена до ведрото. Въпреки увлечението ѝ към Калев тя го гледаше доста смущаващо. Нокът излезе от кухнята и се върна при Калев. Седна и го загледа. Беше го смятал за свой приятел. Но Калев беше спал с жената, която Нокът обичаше! Как трябваше да се чувства сега?

Най-сетне отрони тежка въздишка и каза:

— Никога няма да ги разбере жените.

Калев се засмя и го потупа по рамото.

— Добре дошъл в братството, приятелю.

Рано на другия ден Калев започна обиколките си из града. Пет-шест пъти в годината Кендрик поръчваше определени неща за хана, в това число брашно, ориз, захар и мед, както и сезонни стоки. Но два пъти в годината се приготвяше специален списък и някой трябваше да отиде в града, за да закупи тези по-особени стоки. Често това беше самият Кендрик, но този път бе Калев.

След като минаха през третия дюкян, Нокът започна да разбира защо. Калев, изглежда, притежаваше дарба в преговарянето. Можеше да усети кога един търговец е готов да приеме по-ниска цена или кога има граница. Докато крачеха по улицата към следващия дюкян, Нокът попита:

— Как го разбираш?

— Кое?

— Кога да спреш да спориш за цената?

Калев отби встрани, защото срещу тях тичаше банда улични хлапета, преследвани от разгневен търговец.

— Има неща, за които трябва да си отваряш очите. Същото е, както при игра на хазарт или ако се опитваш да разбереш дали някой лъже.

— Какви неща?

— Много са — отвърна Калев. — Но да започнем с по-явните. Изражението. Продавачът на подправки тази сутрин например беше доволен, че вижда клиент. Лицето му излъчваше искрена радост при пристигането ни.

— Как можеш да разбереш?

— В момента, в който влезеш в дюкян, наблюдавай лицето на човека. Повечето търговци ще направят за миг пауза, да видят кой ги посещава. В този момент ще видиш истината. Иска време, докато се научиш, но скоро сам ще откриеш разликата между истински доволен, че вижда клиент, и този, който се преструва на доволен. Първият държи да ти продаде нещо, докато вторият може да ти продаде, а може и да не ти продаде. Много истини се крият зад една фалшива усмивка, поднесено пожелание за добро здраве или твърдението, че цената е много ниска или пък много висока. Засега само наблюдавай хората, с които се пазаря, не мен, и виж каквото можеш да видиш.

Нокът наблюдаваше през целия ден и след като поредното пазарене приключеше, задаваше въпроси. Постепенно започна да разбира истината в думите на Калев — това, че може да се доловят определени знаци, ако човек има търпение да гледа за тях.

Малко след пладне стигнаха до един малък пазар близо до източната стена на града и пътят им се заизвива между щандовете на търговци, предлагащи храна, дрехи, живи птици, накити, сечива, оръжия, дори посредник за наемна охрана. Продавачите изглеждаха различно от хората, обитаващи останалата част на града, и за миг Нокът го жегна усещането, че тук има нещо познато. За много кратък миг се почувства все едно е сред съплеменниците си! Мъжете имаха татуировки по лицата, но изображенията му бяха непознати. Облечени бяха в кожени елечи, почти като тези, които носеха оросините и пътуваха на групи, с децата и старците си.

Чу реч, която му се стори дразнещо позната, подправена тук-там с познати думи. Протегна ръка да спре Калев и той се обърна да види какво има. Забеляза съсредоточеното изражение на младежа и зачака, докато Нокът се напрягаше да разбере това, което чува.

След като няколко мига слуша един мъж, който говореше на някаква жена, вероятно съпругата му, Нокът усети, че разбира речта, макар да беше пълна със странни думи и фрази. Наведе се към Калев и го попита много тихо:

— Кои са тези хора?

Калев му махна да го последва и след като се отдалечиха от непознатите, каза:

— Ородони. Живеят от другата страна на планинската верига на север. Далечни родственици са на оросините, макар, че са обитатели на равнините и рибари в океана, а не планинци. Имат села, но не и градове, тъй че всяка зима много от тях пътуват на юг и в ранна пролет идват тук на пазара. Има и търговци, които се отбиват редовно в крайбрежните: селища нагоре и надолу в земята на ородоните.

— Защо не съм чувал нищо за тях?

Калев сви рамене.

— Трябвало е да питаш някой от тези, дето вече са мъртви — баща си или дядо си. Всички тези земи някога са принадлежали на

твоите предци, Нокът. Мъже от юг, градски хора, са тръгнали на север и са изтласкали вашия народ в планините, а ородоните на север. Всички народи на юг са свързани с народа на Ролдем, поради което този език се говори във всички кралства.

— Бих искал да знам повече за тези хора.

— За Магнус ще е удоволствие — увери го Калев. — Той изпитва особено увлечение към историята и ще те научи с радост. Мен обаче историята ме отегчава.

Стигнаха до един хан, на чиято табела се виждаше мъж с ливрея, затичан след тръгваща карета.

— „Бягащият лакей“ — каза Калев. — Тук трябва да намерим нашия приятел Дъстин Уебанкс.

Влязоха в гостилницата на хана... и изведнъж Нокът изкрещя гневно, измъкна меч си и се втурна право към някакъв мъж, застанал до тезгяха.

ГЛАВА 7

ОБУЧЕНИЕ

Калев реагира моментално.

Щом Нокът извади меча си, изрева яростно и налетя към мъжа, който стоеше при тезгяха — наемник, ако се съдеше по облеклото и оръжията му, и очевидно опитен ветеран, понеже се стъписа само за миг, преди да посегне към меча си — Калев изпъна левия си крак, закачи Нокът за глезена и го спъна.

Само след секунда вече беше извадил своя меч и стоеше между Нокът, който се мъчеше да се изправи, и човека при тезгяха. Сниши върха на меча към непознатия, а с лявата си ръка бутна Нокът да се смъкне отново на колене.

— Задръж! — извика. — Почакай малко!

— Чакам — отвърна наемникът. — Но няма да е задълго.

Нокът понечи отново да се изправи и Калев го сграбчи за рамото и го придърпа към себе си. Вместо очакваната съпротива момъкът реши да се възползва от това движение и изведнъж се изправи на пръсти. Калев го задържа да виси за миг, след което го пусна и той се срина по гръб на пода.

— Чакай, по дяволите! — извика Калев. Нокът зачака.

— Какво искате бе? — ревна наемникът.

— Той е убиец! — извика Нокът, мъчеше се да се изправи.

Лицето му се беше разкривило от гняв. В яростта си беше превключил на родния си език.

Калев го остави да се надигне, после го срита в лявата пета и отново го събори на пода и му каза на езика на оросините:

— Никой друг тук освен мен не разбра какво каза току-що. Кой според теб е този човек?

— Един от мъжете, които избиха моите хора!

Калев — не откъсваше поглед от наемника — го попита на ролдемски:

— Кой си ти?

— Защо питаш?

— Защото се опитвам да спра кръвопролитие — отвърна Калев.

— Джон Крийд, от Инаска.

Калев погледна Нокът, за да се увери, че се държи прилично, и попита:

— Служил ли си при Гарвана?

Крийд само дето не се изплю.

— Не бих пикал на Гарвана дори задникът му да гори. Аз съм наемник, не съм убиец на деца.

Калев се обърна към Нокът.

— Бавно. — И му помогна да стане.

Усетил, че кризата е отминала, наемникът попита вече по-спокойно:

— Кой е темпераментният ти приятел?

— Нокът. Аз съм Калев.

Джон Крийд прибра мечата си и каза:

— Ако този младок търси сганта на Гарвана и действа така, по-добре се погрижи да си носи достатъчно сребро за погребалната сиклада. Ще го накълцат за месо на кучетата, без да излеят капка ейл, и ще се смеят, докато го правят.

Калев се обърна към Нокът.

— Защо го нападна?

Нокът бавно прибра оръжието си, без да откъсва очи от Крийд.

— Прилича на...

— Прилича ти на някой друг, а ти просто се побъркваш и забравяш всичко, което си научил, така ли?

Нокът огледа непознатия, мъчеше се да го намести сред образите, които все още бяха живи в паметта му, и постепенно осъзна колко глупаво е постъпил. Крийд беше як мъж, с черна коса до раменете. Носът му явно беше чупен неведнъж и представляваше безформена буца по средата на лицето. Имаше дълги провиснали мустаци. Лицето му беше невзрачно, ако се изключат очите, леко присвити, докато гледаше доскорошния си нападател. Нокът познаваше този тип очи. Бяха като на Калев, тъмни и напрегнати, не пропускаха нито една подробност от това, което виждаха. Този мъж приличаше на един от онези, които бяха унищожили селото му, един от онези, които Нокът бе изненадал, преди да го прострелят с арбалета... но не беше същият.

— Извинявам се — каза той на Калев.

— Не на мен. На него се извини.

Нокът се обърна към Джон Крийд.

— Сбърках. Извинявам се. — Погледна наемника право в очите.

Крийд помълча малко, след това левият ъгъл на устата му се повдигна в крива усмивка.

— Няма нищо, момче. Горещият нрав е признак на младост. Ще го надраснеш... стига да имаш късмет да оцелееш достатъчно дълго.

Нокът кимна.

— Действах безразсъдно.

Крийд продължаваше да го гледа преценяващо. Накрая каза:

— Хората на Гарвана трябва да са те наранили много, за да хвърчиш така от дръжката като разхлабена брадва.

— Така е — отвърна Нокът.

— Е, ако търсиш Гарвана и бандата му, разправят, че през последните няколко години работел за херцога на Оласко. Младият Каспар ги е въвлъкъл в някаква разпра в Спорните земи, чукат си главите с херцога на Маладон и хората на Симрик. Тъй че не си в най-точния край на света, ако искаш да намериш Гарвана.

— Да те черпим едно пиене и да се помирим — каза Калев.

— Благодаря.

Калев огледа препълнената гостилница. Обичайният ред се връщаше, след като се разбра, че сблъсъкът е предотвратен. Калев поръча на ханджията да налее на Крийд, после хвана Нокът за лакътя и го поведе към една маса в ъгъла. Бутна го грубо да седне, седна и той и го загледа. След продължително мълчание каза:

— За човек, който обикновено мисли и преценява, преди да действа, наистина се държа ужасно безразсъдно.

Нокът кимна. Мъчеше се да надвие отчаянието и яда си. Още малко и щеше да се разплаче.

— Видях го и... нещо вътре в мен просто се надигна и ме надви. Сигурен бях, че е... един от онези, с които се бих, когато унищожиха селото ми.

Калев даде знак на едно от сервиращите момичета да им донесе пиене и храна, после смъкна ръкавиците си и ги хвърли на масата.

— Млад си още. Както каза Крийд, ще надраснеш безразсъдството, стига да оцелееш достатъчно дълго.

Нокът мълчеше. Момичето им донесе пиенето и яденето и двамата започнаха да се хранят без повече приказки. Нокът се замисли над случилото се и след като свършиха с яденето, попита:

— Калев, защо не ми каза?

— Какво да ти кажа?

— Че знаеш кой унищожи селото ми.

Очите на Калев за миг трепнаха и Нокът разбра, че го е хванал натясно.

— Много пъти си ми разказвал за това как сте ме намерили. Но така и не ми каза, че главатаря им го наричат Гарвана. А си знаел кои са!

Калев въздъхна тежко.

— Е, добре. Гарвана и бандата му са добре известни. Сигурно просто съм пропуснал.

— Нещо друго има тук. Какво?

— Нищо. — Гласът на Калев беше тих, но погледът му предупреждаваше Нокът да не настоява.

— Има — каза кротко младежът. — Каж ми.

Калев го изгледа мълчаливо, след което отвърна:

— Не днес.

— Кога?

— Когато ще можеш да разбереш.

— Сред моя народ вече съм мъж от почти две години, Калев. Ако... селото ми още съществуваше, щях почти със сигурност вече да съм баща. Какво е толкова трудно да се разбере тук?

Калев отпи от ейла и въздъхна:

— Много повече неща са замесени в този избор, за да мога да ти ги разкрия. Смятам те за способен в много неща, Нокът. По-способен от повечето младежи на годините ти и дори от някои два пъти по-големи от теб, но решението не е само мое.

— На кого тогава? На Робърт ли?

Калев кимна и каза:

— Да. Той отговаря за обучението ти.

Нокът го прикова с очи.

— Обучение за какво?

— За много неща, Нокът. За много неща.

— Например?

— Това определено е тема, която ще трябва да обсъдиш с Робърт. Но мога да ти кажа следното, Нокът на сребърния ястреб. Ако изучиш добре всичко, което ти се дава да усвоиш, ще се превърнеш в необикновен и много опасен човек. А ще трябва да си точно такъв, ако си решил да отмъстиш за своя народ.

— Всъщност нямам никакъв избор — отвърна хладно Нокът. — Щом се освободя от дълга си към Робърт, ще трябва да намеря хората, които избиха съплеменниците ми.

Калеб разбираше много добре какво смята да направи с тези хора.

— Тогава бъди усърден в работата си и се учи добре, Нокът, защото онези, които търсиш, имат могъщи и смъртно опасни приятели и господари.

Нокът се смълча, обмисляше думите на Калеб. В гостилницата влязоха няколко души и тръгнаха към тезгяха. Сред тях бяха и Дъстин Уебанкс и спътникът му от предния ден.

— Здравсти! — подвикна им Дъстин, щом ги забеляза в ъгъла. — Боях се, че няма да се появите, но се радвам, че ви виждам, защото наистина съм ви много задължен.

Калеб го покани да седне с приятеля си на масата им, но Уебанкс отказа.

— Имаме още много работа, тъй че скоро ще тръгваме. — Свали една кесия от колана си. — Животът няма цена, но приемоте, моля ви, това злато като отплата за онова, което направихте за мен.

Приятелят му гледаше настрана, може би притеснен от това, че беше избягал и бе оставил Уебанкс на сигурна гибел. Кесията тупна тежко на масата. Калеб погледна Нокът и след като той не помръдна, му каза:

— Идеята да помогнем беше твоя: ти скочи от фургона и събори убиеца от коня му. Ти заслужаваш възнаграждението.

Нокът погледна кесията. Беше служил достатъчно дълго в хана, за да добие някаква представа колко монети има толкова голяма кесия, и прецени, че златото в нея ще е повече, отколкото можеше да очаква да спечели за десет години тежък труд. Въпреки това се поколеба. Накрая се пресегна и избута кесията обратно към Уебанкс.

— Отказваш я? — попита изумено търговецът.

— Както ти каза, животът няма цена — отвърна Нокът. — Но вместо злато бих поискал една услуга.

— Казвай.

— В случай, че някога дойда в Опардум, тогава ще те помоля.

Уебанкс изглеждаше объркан от молбата му, но каза:

— Е, добре, в дълг съм ти. — Вдигна златото и погледна съдружника си, който изглеждаше също толкова озадачен от отказа на младежа да приеме парите. Двамата се спогледаха объркано, после леко се поклониха и отидоха до тезгяха.

— Защо? — попита тихо Калев.

— Със злато мога да си купя неща, които не ми трябва — отвърна Нокът. — Храна си имам, дрехи също, имам приятели в хана на Кендрик. Но ако това, което казваш, е вярно — че враговете ми имат опасни приятели и могъщи господари, ще ми трябва повече приятели. Търговецът Уебанкс може да се окаже такъв приятел в бъдеще.

Калев скръсти ръце се усмихна.

— Бързо се учиш, млади ми приятелю.

Но вместо да благодари за похвалата, Нокът изведнъж пребледня и ръката му светкавично посегна към дръжката на меча. Само че този път вместо да скочи, младежът остана да седи, изопнат като тетива на лък. Калев бавно се извърна да види накъде гледа.

— Какво има?

— Този наистина е един от мъжете, които унищожиха селото ми.

— Сигурен ли си?

— Да. — Гласът на Нокът излезе като съсък на увита за скок змия. — Носеше табарда на херцога на Оласко и беше на черен кон. Командваше убийците, които избиха близките ми.

След непознатия влязоха четирима мъже. Озъртаха се нащрек, сякаш очакваха неприятност. Първият мъж отиде право при Уебанкс.

— Какво предлагаш да правим? — попита Калев.

— Наблюдаваме.

— Добре. Наистина се учиш бързо.

Останаха да седят наглед спокойно, отпиваха бавно от полупразните халби, докато петимата не си тръгнаха. Нокът моментално стана, отиде при Уебанкс и го попита сдържано:

— Господин Уебанкс, един въпрос.

— Разбира се, млади приятелю.

— Преди малко говорихте с един мъж, стори ми се познат. Мисля, че може би е посещавал хана, в който работим с Калеп. — Калеп вече бе дошъл при тях. — Но не мога да си спомня името му.

Леко объркан, Уебанкс помисли и отвърна:

— Той е просто охрана, един от хората, които наех за връщането ни до Опардум. Чака ни с четиримата си мъже да приключим сделките си и след това тръгваме. — Засмя се изнервено и добави: — Казва се Старк.

— Благодаря ви — каза Нокът. — Сигурно съм се припознал.

След което излезе от хана толкова бързо, че Калеп почти трябваше да се затича, за да го догони. Отвън младежът се озърна наляво и надясно и видя за миг петимата мъже, които тъкмо завиваха на ъгъла.

— Какво правиш? — попита Калеп.

— Следя.

Калеп кимна и двамата тръгнаха след мъжете. Изключителното зрение на Нокът му помогна да не ги изгърве, колкото и бързо да се движеха през гъстата тълпа на оживения пазар и после по задръстените с фургони и пешеходци улици. Накрая петимата спряха, огледаха се да видят дали някой не ги следи, явно решиха, че нямат преследвачи, и влязоха в някаква невзрачна сграда.

— Сега какво? — попита Калеп.

— Чакаме.

— Какво?

— Да видим какво ще стане — отвърна Нокът, клекна и се опря на стената като ловец, облегал се на някое дърво да отдъхне.

— Сигурен ли си, че го позна онзи?

— Да. Старк.

Калеп се облегна на стената и се взря във вратата. Времето течеше бавно. Отнякъде изникнаха двама мъже и влязоха през вратата, без да чукат.

— Край — каза Калеп.

— Какво?

— Прибираме се.

— Искам да видя какво ще стане.

Калеп го хвана за ръката и го дръпна да се изправи.

— Това, което ще стане, млади ми приятелю, е война.

— Какво?!

Без да отговори, Калев се обърна и закри към „Слепият жонгльор“.

— Ще ти кажа, щом напуснем града.

Нокът бързо го последва.

Фургонът изтрополи от крепостната порта и Нокът погледна назад. Беше необичайно фургон, натоварен със стока, да напуска града толкова късно през деня, поради това пред тях нямаше друг фургон за оглед от градската стража и излязоха бързо. Нощта щяха да прекарат в хана „Щастливият селяк“.

Калев приключи с покупките невероятно бързо и уреди много от стоките да се докарат в хана на Кендрик, вместо да чакат да им ги натоварят във фургона. Щеше да струва повече, но Калев, изглежда, смяташе, че това няма значение.

Когато излязоха на пътя и нямаше кой да ги подслуша, Нокът го подкани:

— Хайде, кажи.

— Този Старк не е никакъв наемник.

— Това го разбрах и аз. Нали носеше табарда на Оласко, когато нападна селото ни.

— Казва се Куентин Хавревулен и е четвъртият син на дребен благородник от Ролдем. В момента служи на Каспар, херцога на Оласко. Капитан Куинт, така го наричат. Изключителен войник. Поема най-трудните задачи на херцог Каспар.

— Какво ще търси един от капитаните на херцога на Оласко в Латагор, предрешен като охранител на някакви търговци?

— Среца с двама офицери от войската на Латагор.

— Двамата, които видяхме да влизат в сградата ли?

— Същите. Единия го разпознах по външност, но другия го знам по име и съм разговарял с него. Капитан Джаноиш. А щом идва да говори с Куинт, това означава, че Латагор е предаден.

— Защо?

Калев подкара по-бързо.

— Защото Джаноиш отговоря за отбраната на града. Да говори с офицер от войската на друга държава, това означава измяна.

— Значи приближава война?

— Войната вече е дошла, млади ми приятелю. Бих заложил всяка монета от тези, дето ти предложи Уебанкс, че войската на Оласко е тръгнала в поход.

— Но защо херцогът на Оласко ще напада Латагор?

— Питай Робърт — отвърна Калев.

Нокът го погледна, видя, че е стиснал зъби, и разбра, че няма смисъл да задава повече въпроси.

Пътят обратно им отне повече време, тъй като фургонът беше натоварен и конете трябваше да почиват по-начесто. Усещането за тревога се усилваше с всеки ден.

Най-сетне стигнаха до чифлика и щом минаха през портата, Калев му каза да се погрижи за конете и да прати Гибс и Ларс да разтоварят стоката; той самият щял да иде да намери Кендрик. Нокът да дойдел веднага. Младежът изпълни заповедта и след като се оправи с конете, забърза към хана.

Мина през кухнята, всъщност почти профуча покрай Лео, Марта и Меги, и нахълта в гостилницата.

Робърт, Паско и Кендрик изглеждаха увлечени в някакъв разговор, но при появата му се смълчаха. Робърт даде знак на Нокът да седне. После се обърна към Калев и каза:

— Ще пратя веднага вест до баща ти и ще го помоля да накара брат ти да се върне тук колкото може по-бързо.

— Което означава, че Магнус ще е тук минута след като съобщението ти пристигне на острова — отвърна с кисела усмивка Калев.

Робърт се обърна към Нокът.

— От това, което ми каза Калев, е ясно, че си разбрал за неща, които щеше да е по-добре да си останат неизвестни за теб.

Нокът сви рамене.

— Не мога да твърдя дали това е вярно, или не. Знам само, че сте крили някои неща от мен и че знаете повече за унищожаването на народа ми, отколкото сте ми казвали. Знам също, че някои от хората, виновни за този ужас, сега се намират в Латагор и кроят заговор за свалянето на доминара и неговия съвет.

Кендрик погледна Робърт, сякаш искаше разрешението му да заговори. Робърт поклати глава и отново се обърна към Нокът.

— Знаем всичко това, и повече. — Изглежда го твърдо и попита: — Ти какво мислиш за всичко това?

Нокът се разкъсваше между естественото си безсилие пред тези привидно безсмислени въпроси и подозрението, че те съвсем не са безсмислени. Замълча и помисли. Накрая отвърна:

— Има няколко начина, по които може да се погледне на положението, Робърт. Първо: политически. От това, което подслушах, когато гостуваше граф Дебарже, знам, че в Латагор съществува роялистско движение.

Калев се усмихна.

— Тъй че е възможно херцогът на Оласко да е преценил, че ще е в негова изгода да помогне за свалянето на доминара и възстановяването на внука на стария крал. Но възниква въпросът защо херцог Каспар ще се интересува кой седи начело на Съвета на Латагор.

— Имаш ли предположения? — попита Робърт.

— Мога да предположа причините, но не знам със сигурност — отвърна Нокът. — Освен ако причината не е военна.

— И каква по-точно? — попита Кендрик.

— До тази седмица изобщо не можех да си представя защо хората на херцога на Оласко ще помагат на банда убийци да унищожат моя народ. Но сега разбирам, че съм бил обърнал нещата. Всъщност Гарвана и неговите хора работят за херцога. За тях единствената награда са парите... и може би роби. Херцогът обаче явно е искал оросините в планините да бъдат избити. — Помълча, премисляше следващите си думи. — Не можех да си представя причината за това. Досега.

— Военната причина ли? — попита Кендрик.

— Да. Ако в планините няма оросини и Латагор е в приятелски ръце, или поне в разгара на гражданска война, то мога да направя само едно заключение. Той иска Латагор да е неутрализиран на фланга му, за да може да нападне херцогство Фаринда.

— Къде си се учил на стратегия? — удиви се Кендрик. Нокът го погледна смутено.

— Не съм. В смисъл, никой не ме е учил. Но вие много често говорите за битки, а обезопасяването на фланговете, изглежда, е много важно.

— Умен е, а? — подхвърли Кендрик на Робърт. Робърт се усмихна. Обърна се към Нокът.

— Изводите ти са умни, но погрешни.

— Погрешни?!

— Да. В тази игра са замесени много повече неща, отколкото разбираш, но способността ти да правиш изводи от малкото, което знаеш, е необичайна. Херцогът на Оласко наистина желае да разчита на приятелско управление в Латагор и рано или късно ще нахлуе във Фаринда, но вероятно чак след няколко години. Все пак ти се справи добре с разузнаването и сглобяването на малкото късчета от мозайката.

Нокът малко смутено попита:

— Какво ще стане тогава?

Кендрик се изправи.

— Ще стане това, че много войници от Оласко скоро ще минат насам през горите, тъй че няма да е зле да се погрижа да се подготвим.

И излезе, а Нокът попита пак:

— Ще ни нападнат ли?

— Вероятно не — отвърна Калев. — Не ни смятат за толкова голяма заплаха, че да не могат да ни оставят в тила си, а и не могат да си губят времето с нас.

— Знаят освен това, че разполагаме с ресурси извън скромните, които се виждат при повърхностно наблюдение — каза Робърт. — Подозирам, че Каспар ще ни остави на мира, докато коли следващите невинни.

— Какво ще правим тогава? — попита Нокът.

— Ами, ще си седим и ще чакаме — каза Робърт. — Латагор може да се защити сам. Не е толкова важно дали управляват приятелите на Каспар, или доминарът ще остане на власт. Важното е ние да се задвижим със своите... — Усети се навреме, спря и каза на Нокът: — Вече можеш да си вървиш. Иди да видиш дали на Лео не му трябва помощ.

Младежът се поколеба за миг, после стана и тръгна към кухнята.

Щом влезе, Меги го попита:

— За какво се бяхте събрали?

Стори му се нередно да ѝ казва, затова отвърна:

— Не мога да ти кажа. — Очакваше Меги да се разсърди, но тя само сви рамене. — Нещо да помогна тука?

— Почти свършихме — отвърна тя. — Можеш обаче да изнесеш ей онова ведро и да го излееш.

Нокът вдигна ведрото и рече:

— Не видях Лела. Къде е?

Лицето на Меги стана угрижено.

— Точно това исках да ти кажа, когато профуча преди малко. Няма я.

— Как така я няма?

Меги наведе очи.

— Замина. Тръгна вчера с хората на граф Рамон Дебарже. Отбиха се тука преди два дни и когато тръгнаха на юг, Лела замина с тях.

Нокът не знаеше какво да каже. Изнесе ведрото и го изсипа в рова до стената. Спря за миг и се вслуша в смяната на звуците в околните гори в часа, когато денят отстъпваше на нощта. Наслади се на шумоленето на пробуждащите се нощни твари, звуци така познати му и толкова различни от всичко, което бе изпълвало слуха му в града. Остана така няколко мига, докато познатият горски свят не нахлу в душата му с безбройните си аромати, после се върна в кухнята и попита още от прага:

— А Ларс и Гибс?

— Те са по работа — каза Меги. И добави, със свенлива усмивка: — Сега сме само двамата с тебе, Нокът.

Нокът погледна слабичкото момиче и изведнъж го жегна смут. Флиртуваше с него също като с Ларс, когато не бяха скарани. Но Лела беше заминала! Мислеше си, че е влюбен в Лела, докато Калев не му каза, че е лягал с нея, а също и Ларс и Гибс. Ето, че сега момичето, за което бе мислил като за жена на Ларс, насочваше вниманието си към него.

Изведнъж се почувства много уморен. Напрежението от пътуването, тлеещият гняв от това, че бе видял мъжете, виновни за избиването на селото му, знанието, че те се връщат на север, и объркването му от странните игри, в които бяха въвлечени Робърт и останалите — всичко това си взимаше своята дан.

Точно в този момент отвън се чу някакво рязко изпукване, последвано от съскащ звук.

— Магнус си дойде! — възкликна Меги.

Преди Нокът да успее да попита как е разбрала, вратата на кухнята се отвори широко и белокосият мъж влезе. Огледа кухнята и без да каже дума, ги подмина и бързо влезе в гостилницата.

— Мислех, че е тръгнал на някакво пътуване, да навести семейството си — каза Нокът.

Меги го погледна.

— Ти още ли не си разбрал? Магнус и Робърт са магьосници! Могат да идват и да си отиват с едно мигване на окото, ако поискат.

Нокът си спомни разговора с Кaleb. Стана му неловко. Още нещо, което Робърт бе премълчал, още нещо, което трябваше да открие сам.

Лео и Марта приготвиха скромна вечеря за четиримата; след това Лео занесе храна в гостилницата за другите. Ядоха общо взето в мълчание, само Лео и Марта го подпитваха от време на време какво е видял в града. По средата на яденето разговорът заглъхна в неловко мълчание.

След като почистиха кухнята и направиха приготовленията за закуската, всички се прибраха и Нокът остана сам. Осмели се да надникне в гостилницата. Робърт, Кaleb, Паско и Магнус си говореха нещо. Робърт вдигна глава и като го видя до вратата, му каза:

— Лека нощ, Нокът.

Нокът затвори вратата и остана за миг отвън. Не знаеше какво да прави. Нямаше си своя стая, в която да се прибере, след като беше оставил плевника заради стаята на Лела. Помисли малко и реши, че след като Лела си е отишла, спокойно може да използва нейната стая.

Качи се по задното стълбище и отвори вратата. Стаята беше празна. Простичката ракла зееше отворена, леглото беше оправено, но не беше останало нищо от личните вещи на Лела. Нямаше я четката ѝ за коса на малката маса, както и кутийките, в които държеше малкото си неща, с които се беше сдобила през годините.

Нокът се отпусна тежко върху сламеника, рамката от дърво и въжета изскърца. Остана да лежи замислен. Какво щеше да стане с него? Натъкнал се беше на някои прозрения, но разбираше, че има много по-сложни неща, отколкото си беше представял. Робърт очевидно беше обвързан с хора много по-важни от Кендрик. Кaleb мимоходом бе споменал за баща си, но Нокът нямаше представа нито за името му, нито каква е неговата роля и дял в тези неща.

Разговорите долу като че ли бяха много по-напрегнати, отколкото щяха да са, ако просто си разправяха слухове около предстоящата война или обмисляха защитата на чифлика.

Не, тук се криеше нещо много повече. А той все още не го схващаше и неразбирането на пълната картина го объркваше.

Толкова беше потънал в мисли, че не чу вратата да се отваря. Меги влезе, усмихна му се и прошепна:

— Помислих си, че може да си тук.

И тъкмо да я попита какво иска, видя, че тя развързва връзките на роклята си. Дрехата се смъкна на пода, Меги се приближи и седна до него.

— Дръпни се — сопна му се, все едно че загорява много бавно, и щом той се отдръпна, се пъкна под одеялото.

Той стана и я загледа онемял от изумление, а тя каза:

— Студено е, не мислиш ли? — И след като той продължи да я гледа, без да каже и дума, добави: — Какво си зяпнал такъв? Пъкхай се тук!

Той преодоля мигновеното си объркване и се вмъкна при нея. Тя обаче го бутна от леглото и Нокът тупна на пода.

— Какво има пък сега?

Меги се изкикоти.

— Кой си ляга с дрехите, глупчо!

Той бързо се съблече и се пъкна в леглото до нея. Тя го прегърна и му прошепна:

— Явно Лела не те е научила много добре. Ще трябва да направим нещо по въпроса.

После го целуна и всички грижи за онова, което ставаше в гостилницата, бързо бяха забравени.

ГЛАВА 8

МАГИЯ

Нокът се сепна и отвори очи.

Сърцето му заби лудо, щом чу стъпките по стълбите, и за миг той се обърка. Меги до него се размърда, той я погледна и се обърка още повече. Колко лесно се беше оказало да остави Лела да се превърне в смътен спомен, докато е в прегръдките на Меги.

Вратата се отвори и на прага застана Магнус. Носеше шапката си с широката периферия и държеше тоягата си, през рамото му бе праметнат широкият черен колан на кожената му торба.

Меги се размърда и отвори очи, ококори се, щом видя магьосника, и придърпа одеялото до брадичката си.

Магнус не й обърна внимание.

— Нокът. Обличай се и си събери нещата. Тръгваме веднага.

— Какво?

Но вратата вече се бе затръшна за гърба на магьосника.

Нокът се измъкна от леглото, още замаян от съня, и се огледа. Нямаше много лични вещи. Имаше две чисти туники и още едни панталони, ботушите до леглото и малка кесийка с няколко монети, които бе спечелил за допълнително обслужване на гости. Дори мечът и камата, които използваше, не бяха негови, а на Калев.

Погледна Меги. Тя му се усмихна свенливо. Той не знаеше какво да й каже, затова само промълви:

— Трябва да тръгвам.

Тя кимна. Нокът се облече, събра жалкия си багаж и забърза към гостилницата. Там го чакаха Магнус и Робърт. Робърт заговори:

— Нокът, заминаваш с Магнус. Ще правиш каквото ти нареди. Ще се видим пак, но няма да е скоро.

— Къде отиваме? — попита Нокът, вече се отърсваше и от последните следи от съня.

— Всичко ще ти се обясни, след като пристигнеш. — Държането на Робърт изключваше повече въпроси.

Магнус тръгна към кухнята с думите:

— Последвай ме.

Нокът се подчини. Минаха през кухнята — Лео и Марта вече готвеха обяда — и излязоха на двора. Чародеят нареди:

— Стой до мен и се дръж за тоягата ми.

Нокът застана до него, като премести кесийката и чистите дрехи под лявата си мишница, за да може да се хване за тоягата с дясната ръка.

Магьосникът извади от гънките на халата си сфера, направена от метал, с бронзов или може би дори златист блясък, натисна някакво лостче отстрани с палец... и ги обгърна звук като от рояк пчели.

Нокът имаше чувството, че светът пропада под краката му. Сърцето му подскочи. За миг му се стори, че е ослепял, но вместо черен мрак откри, че се взира в дълбоко сиво пространство, абсолютна пустош. После земната твърд се върна под краката му, но той имаше чувството, че се измества. Вкопчи се здраво в тоягата на Магнус, за да не падне. Изведнъж го споходи смътното усещане, че е далече от хана. Все още беше нощ. И долавяше странен мирис във въздуха, острота, каквато не беше усещал никога, а в далечината се чуваше чуден звук — като гръм, само че тих и накъсан, повтаряше се на интервали, щом се вслушаше. Магьосникът го погледна и каза:

— Чуваш приборя.

Нокът извърна към него очи в тъмното. Лицето на Магнус беше скрито в сянката на широката шапка и единствената светлина по него бе от залязващата луна — малката.

— Прибой? Какво е приборя?

— Вълните, които се разбиват в скалите.

— Близо сме до морето? — попита Нокът и веднага осъзна, че задава глупав въпрос.

Но Магнус не го сгълча заради объркването му, а каза само:

— Ела.

Тръгнаха по някаква пътека нагоре и се озоваха пред малка колиба от плет и кал, със сламен покрив. По някаква причина звукът от разбиващите се в скалите вълни тук беше по-силен.

— Като се съмне, ще можеш да видиш северния бряг на острова — каза Магнус и влезе в колибата.

Нокът го последва и се озова в малка стая. Подът беше от пръст, но много здраво утъпкана. Младежът пристъпи напред и видя смътно

проблясващата светлина на малък огън в каменно огнище. Клекна и докосна пода.

Магнус остави тоягата си в ъгъла, свали си шапката и смъкна пътната си торба. Погледна Нокът през рамо и се усмихна.

— Забеляза пода.

— От какво е?

— Скала. Беше пръст, но едно умно заклинание — и се превърна в скала. Опитвах нещо, което да го докара малко по-близо до мрамор, но някъде по средата на заклинанието пренебрегнах една фраза. — Сви рамене. — Малко суетно от моя страна всъщност. — Махна с ръка към стените и покрива. — Стените никога няма да се наложи да се правят отново или покривът да се сменя.

В стаичката имаше четири неща: огромен скрин, маса с два стола и постеля на пода.

— Това е моята постеля — каза Магнус. — Ти ще спиш до огнището.

Нокът кимна към вързопчето с вещите си и попита:

— Това къде да го оставя?

Магьосникът повдигна леко вежда, докато оглеждаше оскъдните вещи на младежа.

— Дрехите използвай за възглавница. Кесийката я скътай някъде.

Нокът кимна и се огледа. В единия ъгъл до огнището имаше ръжен, котле и метла, но другият беше празен. Сложи вързопчето там.

— Ела — каза Магнус.

И щом излязоха под нощното небе, заговори:

— Не си глупаво момче. Погледни звездите и ми кажи къде сме сега според теб.

Нокът вдигна глава и сравни небето с онова, което познаваше от дете в родните планини. Проследи залязващата Малка луна и погледна на изток, където смътното сияние възвестяваше издигането на Голямата. После каза:

— Четири часа остават до разсъмване.

В чифлика на Кендрик беше утро. Имаше много смътна представа от география, след като беше видял само няколко карти в хана на Кендрик, докато Робърт ги проучваше. Но с малкото знания, с които разполагаше, най-сетне отвърна:

— Намираме се на остров в Горчивото море.

— Добре. Как стигна до този извод?

— На запад сме от мястото на Кендрик, иначе щеше да е ден, или ако бяхме още по на изток, щеше да е късно през деня или рано вечерта и Малката луна щеше да е още ниско в небето на юг, вместо да залязва на запад. Но не сме толкова далече на запад, че да е отгатык Проливите на мрака и в Безкрайното море. И сме... на юг от хана на Кендрик.

— Добре — повтори Магнус.

— Може ли да знам защо съм тук? — попита Нокът. Магнус каза:

— Стисни отново тоягата и не я пускай по никакъв повод.

Нокът хвана тоягата и изведнъж се усети, че нещо го изстреля във въздуха, все едно че бе понесен от гигантска ръка. Земята изчезна под краката му със замайваща бързина и двамата се заряха из облаците.

После спряха. Нокът стискаше тоягата с всичка сила.

— Виж големия свят, Нокът на сребърния ястреб.

На изток издигащата се Голяма луна къпеше далечния пейзаж в сребристо сияние. Вятърът бе студен, но Нокът потръпна по друга причина. Беше ужасно уплашен.

Все пак запази самообладание и се огледа. Островът долу тънеше в облаци и мрак, но Нокът бе запазил усета си за мащаб, когато се изстреляха нагоре. Колибата се намираше на северния бряг, на юг сушата се снишаваше. Нокът знаеше малко за океаните и островите, освен от зърнатото в картите на Робърт, но прецени, че този е доста голям — повече земя, отколкото горите около чифлика на Кендрик, доколкото можеше да съди за такива неща.

След малко страхът му попремина и той се огледа във всички посоки. Светлината на издигащата се луна заигра по облаците под тях, искрящото море на север очерта извивката на планетата.

— Наистина е голям! — промълви младежът.

— Добре — каза Магнус. Започнаха да се спускат. — Учиш се на перспектива. — Щом кацнаха леко на земята, магьосникът продължи: — Причината да си тук, Нокът на сребърния ястреб, е, за да се учиш.

— На какво да се уча?

Чародеят сложи ръка на рамото му и леко го стисна.

— На това, на което е по силите ми да те науча. — След това без повече думи се обърна и влезе в колибата. Нокът го последва в онова, което явно щеше да е неговият дом за доста време.

Нокът прочете на глас пасажа за пети път. Магнус го слушаше внимателно. Когато младежът свърши, чародеят каза:

— Почти задоволително.

Цял месец, откакто бе пристигнал на острова, Нокът трябваше да чете на глас, а Магнус поправяше произношението му, интонацията и ударенията. Младежът беше чувал как говори граф Роман Ролдемски и разбираше, че Магнус полага всички усилия да го научи да говори като благородник.

— Това е нещо ново — каза Магнус и му подаде една книга. Беше написана с неизвестни на Нокът букви.

— Една доста скучна книга за живота на един дребен крал на Островите, Хенри Трети. Но е написана простичко и ще е твоето въвеждане в четенето и писането на Кралската реч.

— Магнус, може ли да си почина малко от това?

— Почивка?

— Умът ми е размътен и думите по страницата просто се замъгляват. Не съм излизал от колибата цяла седмица. Последното ми показване навън беше за малка разходка по брега един следобед, докато те нямаше.

В гласа на Нокът се долавяше недоволство, нещо доста необичайно за него. Магъосникът се подсмихна.

— Изнервен си, а?

— Много. Може би, ако мога да отида на лов... — Замълча. — Ако имаш лък...

— Нямам. Но от риболов разбираш ли?

Нокът бързо се изправи. Лицето му грейна от възторг.

— Ловил съм риба в езерата и реките в родния ми край, откакто съм проходил.

Магнус го изгледа мълчаливо за миг, после каза:

— Добре. Ще ти покажа как се лови риба в океана.

Махна с ръка и във въздуха пред тях се появи черна пустош. Магнус бръкна в нея и като че ли започна да опипва за нещо.

— Аха! — възкликна доволно и издърпа ръката си. Държеше прът. Връчи го на Нокът.

Нокът видя, че е рибарски прът, но различен от всички, които беше виждал. Беше дълъг — с една стъпка по-дълъг от неговите шест стъпки ръст — и към него беше прикрепено някакво странно устройство, цилиндър с дръжка и ос, около която беше навита дълга корда. Кордата беше провряна през няколко халки по пръта — направен сякаш от тръстика или бамбук — до една метална халка на върха. Най-отгоре на макарата имаше метална скоба.

Магнус извади още един такъв прът и след това — плетено от тръстика кошче с колан. Нокът се сети, че трябва да е рибарска кошница.

— Е, да половим риба. Но междуременно ще се учим също така.

Нокът въздъхна, взе кошницата и двата пръта и тръгна след него. От друга страна, дори уроците да продължаха, поне щеше да е навън.

Закрачи след магьосника по каменистата пътека към песъчливия бряг. Вятърът вдигаше пръски бяла пяна от разбиващите се в скалите вълни. Шумът на вълните вече носеше утеха на Нокът, а мирисът на морския въздух бе толкова освежителен, колкото миризмата на бор и трепетлика в родните лесовете.

Стигнаха до брега и Магнус вдигна пешовете на робата си и ги затъкна в колана. При някой друг гледката можеше да е комична, но у Магнус нямаше нищо комично. Нокът забеляза здравите му мускулести крака и реши, че макар да е по-скоро магьосник, отколкото ловец или воин, мъжът до него е с толкова здраво телосложение, колкото и брат му.

Магьосникът му показва как да държи пръта. Посочи му устройствата на „макарата“, както нарече машинката, прикрепена за пръта, и обясни, че лостчето е „аванс“, който забавял въртенето на макарата, ако се закачи голяма риба и се опита да избяга. Дръжката позволяваше на рибаря да навива кордата и да приближи рибата до брега.

Нокът беше възхитен: целият му опит в риболова досега включваше мрежи и конец, завързан за края на дълга пръчка. Магнус извади от рибарската кошница парче сушено месо, закачи го на

голямата метална кука, засили се и отпрати стръвта далече отвъд приборя. После каза:

— Винаги гледай да си сигурен къде е куката, преди да заметнеш. Никак не е приятно да се закачиш сам. Трябва да я избутаеш през кожата и месото, за да я извадиш.

Нокът усети, че го казва от горчив опит. Отдръпна се малко встрани и закачи на куката късче телешко. След това отпусна метър корда, вдигна пръта назад и с едно шибване напред отпрати примамката по-далече, отколкото бе успял Магнус.

— Браво — каза магьосникът.

Половин час седяха в пълно мълчание. Никой от двамата не се притесняваше от тишината. По някое време Магнус попита:

— Какво вярва вашият народ за света?

— Не разбирам точно какво имаш предвид — отвърна Нокът.

— Какви истории разправят за естеството на този свят? Нокът се замисли за историите, разправяни от старците около огъня лете и как шаманът идваше да им говори за историята на расата им.

— Оросините вярват, че светът е сън, сътворен от боговете, живеещи в ума на Спящия.

— А за хората?

— Ние сме част от този сън — отвърна Нокът. — Но за нас всичко е истинско, защото кой може да знае кое е истинско за един бог?

Магнус помълча дълго. После рече:

— Вашият народ може и да е прав, защото според тази представа на този свят не съществува нищо, което да е в конфликт с онова, което знаем за него. Но засега остави настрана вярата на своя народ и ме послушай. Ето какво знам аз, че е истина. Светът представлява много голяма топка от пръст, кал, камък и вода, с въздух, който я обкръжава. Колкото и да е голям, той е само една нищожна частица от вселена, която е невъобразимо голяма и пълна с други светове, на много от които съществува живот. Във вселената има милиарди светове.

— Милиарди?

— Какво те е научил Робърт за числата? — попита Магнус.

— Мога да събирам и изваждам, да умножавам и делия, стига да внимавам.

— По-добре от повечето хора. С колко цифри се оправяш?

— Мога да умножа четирицифрено по друго четирицифрено.

— Тогава знаеш колко е хиляда.

— Десет стотици — отвърна Нокът.

— А десет хиляди по десет е сто хиляди.

— Да, това го разбирам.

— А десет по толкова е милион.

— Аха — отвърна Нокът, този път малко колебливо. Магнус го погледна и забеляза, че младежът вече е объркан.

— Виж, ще ти го обясня ето така. Ако ти давам песъчинки, по една на всяка секунда, след една минута ще имаш шейсет в шепата си.

— А ако го правиш за хиляда секунди, ще имам хиляда. Да, разбирам — отвърна Нокът, досетил се накъде води този урок.

— Би ми отнело повече от тринайсет дни, за да ти дам един милион песъчинки, ако продължа по една на секунда, без да спирам.

Нокът беше удивен.

— Толкова много?

— Един милиард би ми отнел повече от трийсет години. Нокът го погледна с пълно неверие.

— Възможно ли е да съществува толкова голямо число?

— И по-голямо — каза Магнус. И добави с лека усмивка: — Два милиарда.

На Нокът не му остана нищо друго, освен да се засмее.

— А след това три милиарда и четири: да, разбирам.

— Във вселената съществуват много милиарди светове, Нокът, може би прекалено много, за да могат нашите богове да ги знаят всичките.

Нокът не издаде никакво чувство, но беше ясно, че представата го е омаяла. Магнус продължи, описваше му вселена на безкрайно разнообразие и възможности.

— А какво знаеш за живота на тези други светове? — попита го по някое време Нокът.

— Чувал ли си историите за Войната на разлома?

— Да, дядо ми ми разправяше. Казваше, че на запад... — Нокът замълча, после се загледа към морето и продължи: — на запад от родината ни — предполагам, че може да е на изток оттук.

— Не, още на запад оттук е, чак на Далечния бряг. Продължавай.

— Казваше, че хора от друг свят дошли с помощта на магия, за да поведат война с нашия свят, но че Кралството ги изтласкало.

— Това е една от версиите — отвърна с лукава физиономия Магнус. — Ще ти разкажа някой ден какво всъщност се случи.

— Тези хора на нас ли приличат?

— Толкова, колкото оросините приличат на хората на Ролдем.

— Не много значи.

— Достатъчно си приличаме, за да успеем накрая да намерим общ език и да сложим край на войната. Някой ден може да се срещнеш с някои от потомците им.

— Къде?

— В провинция Ябон на Островното кралство. Много от тях са се заселили в град Ламът.

— Аха — каза Нокът, все едно е разбрал.

Постояха още около половин час в мълчание, след което Нокът подхвърли:

— Май не ни върви много.

— В риболова ли?

— Да.

— Това е защото не използваме подходящата стръв.

Нокът погледна учителя си изненадано.

— Стръвта е неподходяща?

— Със сухо месо можем да закачим някоя дънна риба или акула, но ако искаме да хванем нещо по-пъргаво, трябва да сложим на куката прясна скумрия.

— Защо не го направихме тогава?

— Защото риболовът не е заради хващането на риба. — Магьосникът се загледа във водата, а Нокът усети, че космите по ръцете му настръхват, което означаваше, че Магнус се готви да приложи магия. — Ето там — посочи му той, махна с дясната си ръка и нещо голямо изскочи над морето във въздуха. Беше приблизително с размерите на малък кон, цялото покрито с червени люспи и имаше смъртоносни на вид бели зъби. Щом изхвърча от водата, започна да се мята из въздуха, опитвайки се сякаш да ухапе невидим враг, надвиснал над главата му.

С едно извъртане на китката Магнус остави рибата да падне във вълните.

— Ако искам риба, взимам си риба.

— Защо тогава стоим тук с тези прътове?

— Заради удоволствието — отвърна Магнус. — Това е начин да се отпуснеш, да помислиш, да поразсъждаваш.

Въпреки че се чувстваше доста глупаво, Нокът все пак се замисли върху това.

Когато денят понапредна, той се обади:

— Магнус, може ли да те попитам нещо?

— А как ще те уча, ако не питаш?

— Ами...

— Хайде, казвай — подкани го Магнус и отново заметна във вълните. Вятърът се усилваше и развяваше бялата коса на магьосника.

— Объркан съм.

— От какво?

— От жените.

Магнус се обърна и го изгледа.

— Нещо по-специално или от жените въобще?

— От жените въобще, предполагам.

— Едва ли си първият мъж, който казва това.

— Това вече го разбрах — каза Нокът. — Просто при моя народ нещата между мъжете и жените бяха... предсказуеми. Съпругата ти е избрана още преди да си се върнал от изпитанието с видението и скоро след това се жениш. Оставаш с една жена... — Продължи тихо. — Вече познах две жени, а не съм женен за никоя от тях.

— Това притеснява ли те?

— Ами... Не знам.

Магнус остави пръта на пясъка и се приближи до младежа.

— Много малко мога да ти кажа, млади ми приятелю. Опитът ми в тази област е крайно ограничен.

Нокът го погледна.

— Не харесваш ли жени?

Магнус се усмихна.

— Не е това... Имах известен опит, докато бях млад... някъде на твоите години. Просто някои от нас, които практикуваме магическите изкуства, предпочитаме да останем самотници. Сърдечните проблеми затрудняват нещата. — Загледа се към морето. — Обичам да си мисля,

че печеля яснота на ума, като отбягвам тези неща. — Погледна отново Нокът.

— Но двамата с теб сме тръгнали по различни пътища. Та какъв е въпросът ти?

— Ами, бях... с Лела известно време. Мислех си, че сигурно бихме могли да... — Нокът заби поглед в земята, почувства се много гузен. — Мислех си, че бихме могли дори да се оженим.

Погледна Магнус и забеляза, че чародеят се подсмивва, но само след миг лицето му стана отново непроницаема маска.

Нокът продължи:

— Но когато се върнах от Латагор с Калев, тя беше заминала. Едва ми остана време да помисля, че никога повече няма да я видя, когато Меги...

— Аха — каза Магнус. — Беше с нея, когато те събудих, помня.

— Ами... как мога да изпитвам толкова силно чувство към Лела и в същото време толкова лесно да се събера с Меги? И дори не си помислих за Лела през цялото време, докато бяхме заедно.

Магнус кимна.

— Нека да те попитам: ако можех да доведа тук една от двете в този момент, коя би пожелал да видиш?

Нокът постоя смълчан, стиснал рибарския прът.

— Не знам — отвърна най-сетне. — Мислех си, че обичам Лела... наистина я обичам. Но има нещо в... походката на Меги, в движенията ѝ. Тя е... страстна. Това ли е думата?

Магнус помълча за миг.

— Пътищата на сърцето са сложни. — Зарей отново поглед към океана. — Вълните кипят и се разбиват в скалите, Нокът. Същото е и с човешките чувства. Страстта може да провали човек. Със страстта трябва да върви благоразумието, иначе враговете ти ще разполагат с оръжие, което да използват срещу теб.

— Не разбирам.

— Повечето хора проявяват страст към нещо в определен момент в живота си. Може да е към жена, която обичаш, или призвание, или занаят, или може да е към идеал.

— Идеал ли?

Магнус кимна.

— Има хора, които доброволно биха отдали живота си заради един идеал. Хора, които поставят общото благо над своята лична изгода. — Погледна Нокът. — Но има и тъмни страсти: амбиция, алчност, похот, жажда за власт... Това, което изпитваш към Лела и Меги, е някъде между тези две крайности, между идеала и тъмното. Това, което изпитваш, в най-лошия случай може да е сляпа похот, независимо от сложностите на жените, за които жадуваш. В идеалния случай твърде лесно се поддаваш на женското обаяние, като си мислиш, че всяка от тях е достойна за безразсъдно обожаване. А всяка от тези две крайности е грешка.

Нокът кимна разбиращо.

— Ти си млад. Много жени ще има в живота ти, ако ги искаш. Но обстоятелствата може да те поставят в такова положение, че да се наложи бързо да отсяваш истината: дали е просто похотлива страст, или по-дълбока любов.

— И двете жени, с които си бил, са добри жени общо взето — продължи Магнус. — Най-малкото не са имали зли намерения към теб. Те те обичаха по свой начин, както и ти тях. Но аз също така помня какво е да бъде човек на твоята възраст, да зяпнеш в две зелени очи и да те пометат толкова силни чувства... Мислиш си, че сърцето ти ще спре. И същите тези чувства се повтарят също толкова силно само след няколко дни, когато зяпнеш в две кафяви очи.

— Такова е сърцето на младия мъж, Нокът. — Магнус въздъхна. — Трябва да бъде опитомено и обуздано, като буйно жребче. Трябва да бъде накарано да следва ума, защото ще се научиш, че любовта е трудно нещо.

— Не знам дали отговори на въпроса ми.

— Не знам дали си разбрал за какво точно питаш. — Магнус вдигна пръта си, намота кордата и отново заметна към вълните. — Ще поговорим повече за това, скоро. А скоро ще има и други, които ще можеш да поразпиташ за тези неща. Други, които ще са по-способни от мен да вземат отношение към проблемите ти.

— Благодаря ти, Магнус.

— Няма за какво, приятелю. Ще имаш много повече въпроси към мен, преди да изтече времето ни на този остров.

— Колко дълго ще се задържим тук?

— Толкова, колкото се окаже нужно.

— Колкото се окаже нужно за какво?

— За онова, което искаме да постигнем — отвърна Магнус. Нокът понечи да зададе нов въпрос, но набързо премисли.

Следобедът напредваше и по някое време Нокът почувства, че е огладнял.

— Дали изобщо ще хванем нещо за вечеря тук?

— Огладня ли?

— Да.

— Знаеш ли да готвиш риба?

Нокът вече беше приготвял рибни блюда с Лео.

— Знам, но ти имаш само едно котле и шиш за печене. Е, ще мога да сготвя яхния...

— Не — каза Магнус. — Мислех си за нещо малко по-изискано. Вече повече от месец ядем само супи и печено. Дай днес да си направим една хубава вечеря.

— Но как да приготвя такава ядене?

— Не се притеснявай — отвърна Магнус. — Първо трябва да намерим нещо подходящо за главното блюдо.

Затвори очи и след миг ги отвори отново. На Нокът му се стори, че видя смъртно сияние над двамата. Магнус протегна ръка към водата, с дланта нагоре, и бавно я вдигна. От морето се появи риба, някъде около четири стъпки дълга. Магнус махна с ръка и рибата се понесе във въздуха и падна в краката на Нокът. Запляска и заподскача по пясъка.

— Внимавай, че тези перки могат да те порежат лошо, ако я стиснеш много здраво.

Нокът го погледна.

— До колибата ли трябва да я занеса?

— А как иначе ще стигне дотам? — попита чародеят. Нокът посегна да хване мятаната се по пясъка риба. Беше хлъзгава и тежка.

— Има ли нещо, с което да мога да я ударя, да я зашеметя? — попита той след няколко отчаяни опита да я хване.

— О! — каза Магнус. Врътна ръка и рибата притихна. — Още е жива, така че ще е прясна, когато започнеш да я филираш. Нарича се тон. Можеш да я запечеш леко с подправки. Леко задушен ориз и сварени зеленчуци ще са чудесна гарнитура. И малко студено бяло вино — най-добре сухо от Рейвънсбърг.

Нокът надигна огромната риба и погледна към стръмната пътека.

— Друго има ли?

— Ако измисля нещо, ще ти кажа.

Нокът бавно тръгна по тясната пътека. Докато стигне до колибата, вече беше капнал от умора, коленете му трепереха. Рибата май тежеше почти колкото него. Зачуди се какво се очаква да направи с нея. Можеше да я изкорми на масата, но щеше много да оцапа. Може би отвън на земята, а след това да отмие кръвта с кладенчова вода. Това щеше да махне и мръсното. А филетата можеше да наниже на шиша и да ги запече.

Но откъде щеше да намери ориз, да не говорим подправки? Досега храната в колибата на Магнус беше съвсем проста, меко казано.

Пусна рибата на земята и с облекчение се изправи. Гърбът му го възнагради с болезнен спазъм, за да му напомни да не опитва друг път такива глупави неща. Разтърка го с лявата си ръка, докато отваряше вратата с дясната.

Пристъпи в колибата и едва не падна от изумление. Вместо малката стаичка, която бе опознал толкова добре, сега стоеше в голяма кухня. По-голяма от самата колиба. Погледна назад през отворената врата и видя познатия пейзаж пред колибата... но вътре беше съвсем различно.

Видя голяма работна маса с мивка, където можеше да почисти рибата, а зад нея — каменна печка. До печката под метална скара гореше огън. Видя и рафтове на съседната стена и не се усъмни, че по тях ще има и ориз, и всякакви подправки. И беше сигурен, че ей онази врата води към изба, където щеше да намери подходящото охладено бяло вино, за да го поднесе с вечерята.

— Как го направи това? — тихо промълви Нокът на себе си.

ГЛАВА 9

ОБЪРКВАНЕ

Нокът примигна.

Тъкмо четеше поредната книга на Кралския език, този път някаква хроника за живота и времето на един търговец от Крондор, Рупърт Ейвъри. Преди смъртта си търговецът разказал историята и поръчал да я издадат, пеан на собствената му суетност, според Нокът. Историята беше лошо написана и невероятна, меко казано, защото според разказа, ако можеше да се вярва на Ейвъри, той се оказал съдбоносно важен в историята на Кралството, като едва ли не сам съкрушил агентите на хаоса, опитали се да завладеят страната му.

Нокът я оценяваше като история, подходяща за някой разказвач около лагерния огън, но само ако се отдели повече внимание на воините и магьосниците в разказа и по-малко на момчето, което забогатяло. Килна към стената стола, на който седеше. Вече започваше да разбира понятието за богатство. Някои хора, изглежда, изпитваха наслада от трупането му. Той беше оросин и от негова гледна точка всичко, което човек не може да изяде и да носи по себе си, беше лукс. А трупането на лукс от определен момент нататък беше излишно губене на време и енергия.

Но наред с разбирането на понятието за богатство започваше да разбира и понятието за власт. По причини, които му бяха чужди, съществуваха хора, които жадуваха за власт точно толкова, колкото Ейвъри беше жадувал за богатство. Хора като херцога на Оласко, които искаха най-много от всичко да носят корона и да ги наричат крале, въпреки че според това, което му бяха казали Калейб и Магнус, херцогът спокойно можеше да се нарече крал и в земите на Оласко и Аранор още сега.

Нокът пусна стола да стъпи и на четирите си крака и остави книгата на масата. Беше сам вече от три дни, тъй като Магнус отново бе заминал на поредното си мистериозно пътуване. Магьосникът му беше възложил всевъзможни задачи, малко четене — нещо, което вече му доставяше удоволствие, след като четеше гладко от повече от

година — и упражнение на странна поредица движения, почти като танц. Магнус твърдеше, че танцът е форма на бой с голи ръце, казал се исалани, и че многогодишните тренировки в него щели да го направят по-ловък и в други области на бойното изкуство. Освен това трябваше да поддържа колибата чиста и да си приготвя храната сам.

Това запълваше по-голямата част от деня му, но в малкото време, което му оставаше, обикновено излизаше да проучва, макар Магнус да му беше наредил да стои по северния бряг на острова. На юг се издигаше верига хълмове, може би на един ден път. Магнус му бе наредил да не ходи в тези хълмове, нито да минава по брега на юг от тях. Не беше обяснил защо не бива да ходи на юг, нито какво ще се случи, ако пренебрегне указанията му, но Нокът не беше склонен да се опълчва на волята на магьосника.

Голяма част от живота му вече се бе съсредоточила върху очакването. Очакваше да открие за какво го обучават, защото вече бе сигурен, че Робърт и другите имат определена цел за него.

Образованието му напредваше бързо: езици — вече владееше почти свободно Кралската реч (както наричаха главния език на Островното кралство), говореше почти безпогрешно ролдемски и започваше да учи диалекти от империята Велики Кеш; учеше география и история, а вече и музика.

Музиката му допаднаше най-много. С помощта на едно заклинание Магнус възпроизвеждаше представления на музиканти, на които се беше натъквал през годините. Някои от по-простите музикални изпълнения звучаха познато на Нокът; но по-сложната музика, изпълнявана за благородници от изтъкнати музиканти, бе също толкова увличаща. За да започне да разбира музиката, беше му казал Магнус, трябвало да се научи да свири на инструменти, и Нокът започна с най-проста свирка, която лежеше сега на масата му — дълга дървена тръба с пробити в нея шест дупки. Беше почти като онази, на която навремето свиреше баща му, и Нокът бързо я усвои дотолкова, че да може да изсвири няколко прости мелодии.

Потърка челото си с ръка. Очите го смъдяха, гърбът му се беше схванал и го болеше. Слънцето клонеше към залез. Осъзна, че е чел цял следобед.

Погледна към огнището и котлето с яхния над него. Все още ставаше за ядене, но еднообразната храна му беше омръзнала.

Прецени, че му остава около час, в който да полоува или да притича до брега и да се опита да хване риба.

Залез-слънце беше добър момент и за двете дейности. Недалече от колибата имаше малко езерце и дивечът се събираше там на водопой призори и по залез-слънце, а рибата отвъд прибоа като че ли ставаше по-активна привечер.

Пребори се само за миг с двете възможности и реши, че повече го привлича риболовът. Дебненето на дивеч изискваше твърде много съсредоточаване, а точно сега беше по-скоро в настроение да постои на пясъка, вятърът да духа в лицето му, а очите му да се взират далече-далече, а не в разни букви.

Грабна въдицата и излезе.

Когато тръгна обратно нагоре по склона, слънцето вече бе залязло. Само за минути бе успял да улови две хубави риби, повече от достатъчно за вечеря. Щеше да ги запече на металната скара и да добави малко от подправките, които Магнус държеше в едно сандъче. Съжаляваше, че не разполага и с ориз: едва сега осъзна на какъв лукс се беше радвал в кухнята на Кендрик. Майка му често готвеше риба: поднасяше я с корени и диви плодове. Понякога имаше и питка е мед, плодове или орехи. Но Нокът вече ценеше храната много повече, отколкото майка му изобщо бе могла да си представи. Смешно му стана при мисълта, че той може би е най-добрият готвач в историята на своя народ.

Излезе на билото и спря. Небето все още светлееше, но тъмнината бързо се спускаше. Беше усетил нещо.

Вслуша се. Дърветата около колибата бяха притихнали. Трябваше да има шумове, шумоленето на дневните животни, затърсили убежищата си, докато нощните хищници излизат на лов.

Но вместо това цареше тишина, която можеше да означава само едно: наблизо имаше хора.

За миг Нокът се зачуди дали Магнус не се е върнал, но по някакъв начин разбра, че не е това. Нещо обаче не беше наред.

Нокът подозираше, че на острова вероятно има и други хора, на юг от хълмистата верига, и че Магнус не иска той да се среща с тях поне засега, но не мислеше, че е вероятно да дойдат тук така

неочаквано. Остави въдицата и кошницата на земята и се сети, че е оставил оръжията си в колибата.

Извади от кошницата ножа за чистене на риба, жалко оръжие, но по-добре, отколкото нищо, и бавно тръгна към колибата, напрегнал всичките си сетива. Слушаше, гледаше, душеше.

Около колибата като че ли имаше някакво присъствие, нещо непознато, извън целия му опит. Отначало бе помислил, че до нея или вътре може да има някой, но сега реши, че трябва по-скоро да е нещо.

От вратата изскочи някакъв силует, толкова бързо, че окото му едва успя да засече движението, но дори в този кратък миг Нокът успя да различи човекоподобни очертания... само че без лице. И никакви други подробности: силует, който пробяга за миг в съзнанието му и се скри в здрача.

Той спря, задържа дъх и се помъчи с всичките си сетива да определи, накъде е тръгнало съществуването. Леко раздвижване на въздуха зад него го предупреди, че някой идва към него отзад, бързо и безшумно, и той се смъкна на колене. Без колебание удари назад с ножа — посичане, което щеше да поразии всеки човек някъде между коляното и слабините.

В нощта изригна гъгнив нечовешки звук — острието се бе забило в нещо. Нокът падна, съборен от съкрушителен удар в рамото.

Превъртя се и се изправи. Въздухът покрай него изсвистя и той разбра, че по някакъв начин е избегнал удара от друг невидим нападател. Единствено инстинктът му подсказа, че зад него има двама нападатели, и той скочи напред към колибата. Ако изобщо имаше някаква надежда да оцелее, трябваше да се добере до меча си.

Хвърли се през вратата на колибата като във вир и се хързулна по пода. Нещо невидимо изсвистя във въздуха там, където допреди миг беше гърбът му.

Нокът се плъзна по корем под масата и бързо се надигна, вече с меча в ръка. Хвърли ножницата настрани и изрита масата към вратата, за да забави онзи, който влизаше.

Масата се удари в нещо точно на прага, някаква тъмна сянка. На прага се очерта силует — Нокът успя да го види само благодарение на онова, което засенчваше: светлината на вечерното небе все още огряваше клоните и листата, но тъмният силует затулваше всичко зад себе си.

А после нещото влезе в колибата. Нокът видя само безлика черна фигура, сякаш светлината не се отразяваше от нея. Знаеше, че има още един, все още навън, така че отстъпи към огнището, без да мисли сграбчи едно горящо дърво и го вдигна високо с лявата си ръка.

Съществото замахна към него и Нокът се хвърли надясно. Болка прониза лявото му рамо. Ръката на съществото се отдръпна и за един кратък миг на Нокът му се стори, че вижда някакво смътно движение във въздуха. Разбра, че е поразен от някакво невидимо оръжие. Усети парене в рамото, после надолу шурна кръв.

В същия миг нещо се мярна в квадрата на вратата и Нокът разбра, че още един от невидимите убийци нахълтва в колибата. Ново изпърхване в крайчеца на полезрението му го предупреди и той се хвърли надясно. Нова болка прониза ръката му. Ако не се беше изместил мълниеносно, вместо да му порежат ръката, щяха да му прережат гърлото.

Удари се силно във веригата на огнището, падна на пода, превъртя се настрани от мястото, където предположи, че трябва да стои убиецът. Котелът се люшна и се преобърна, остатъците от яхнията се изляха върху жаравата и изригна фонтан от пара и сажди.

Изведнъж Нокът видя пред себе си крак, очертан във въздуха. Без колебание замахна с меча и същият гъгнив къркорец вик, който бе чул преди секунди, се повтори, този път по-силен.

Колибата се изпълни с дим, но Нокът успя да види три ясно очертани силуета. Бяха мъже. Изглеждаха невъоръжени, но той вече знаеше, че това впечатление е лъжливо. Отдръпна се и опря гръб в стената.

Тримата сякаш се лутаха объркани, като че ли не можеха да го видят. Нокът стисна меча, без да обръща внимание на жестокото парене в лявото рамо. Беше отчасти прикрит от високия до тавана рафт, който Магнус го бе накарал да направи, за да държи в него книгите, които изучаваше.

Две от съществата пристъпиха напред. Онова до вратата видимо накуцваше и Нокът разбра, че е същото, което бе порязал с ножа за чистене.

Вече разполагаше с меча си, но колибата бе твърде тясна за бой. Трябваше да е навън или на прага, да блокира вратата така, че съществата да могат да го нападат само едно по едно. По-близкото

същество вдигна ръце, сякаш се канеше да го удари, и той скочи и посече с меча, за да го изтласка назад. Прескочи падналата маса, приведе се и натресе рамо в корема на онова при вратата.

В гърба му изригна болка и се плъзна надолу по лявото му бедро. Съществуто вляво бе успяло да нанесе удара си и Нокът усети как коленете му се подкосяват.

Докато падаше на пода, замахна с меча и бе възнаграден с удар в плът и кост и нечовешки врясък, който изведнъж секна.

Превъртя се настрани и понечи да се изправи, но нещо пробяга през вратата. Третият нападател! Нокът замахна с меча, но внезапна болка го прониза в лявата буза, рамото и гърдите.

Останал беше без дъх, туниката му беше прогизнала от кръв, коленете му трепереха. Губеше твърде много кръв, твърде бързо. Сърцето му забуха бясно и Нокът осъзна, че ако не успее по някакъв начин да убие останалите две същества, е обречен.

Нова сянка пробяга през входа и Нокът разбра, че двамата вече са отвън, при него. Примига и завъртя глава, мъчеше се да зърне нещо в нощта, но въпреки цялото му напъгане нападателите оставаха невидими.

Усети движение вдясно от себе си и се сниши наляво. Смяташе да се изправи и да замахне с меча, но левият крак му изневери и той рухна на земята и изтърва меча. Умът му напразно заповядваше на тялото му да се превърти, да остави колкото може повече разстояние между себе си и двете същества, но то не се подчиняваше.

Нова разкъсваща огнена болка го перна в дясното рамо в Нокът изкрещя. Щеше да умре.

Народът му щеше да остане неотмъстен, а той така и нямаше да разбере кои са убийците му и защо е избран да умре.

Последното, което изпита, бе мрачно отчаяние и дълбоко съжаление. Около него изригна ослепително бяла светлина и той потъна в пълна забрава.

Носеше се сред море от болка. Огън пареше кожата му, заливаше го непоносимо страдание. А не можеше да помръдне. Гласове и образи идваха и си отиваха, малко от тях познати, повечето — чужди.

— ... много кръв. Не знаех...

Загърна го непроницаем мрак и още болка.

— ... не разбирам как е оживял...

В ушите му прокънтя странен звук, продължи сякаш безкрайно, след това изведнъж преля в музика. Някой свиреше на флейта.

И отново непроницаем мрак.

Времето отминаваше на пристъпи, резки пробуждания, смътно запомнени образи, миризми и докосвания. Нечие женско лице изникваше непрестанно пред него. Чертите бяха хубави, но изражението беше строго, сурово дори. Говореше на други хора наблизно, но той не можеше да чуе, да не говорим да разбере думите.

Мъчеха го трескави сънища, в които се появяваха кошмарни създания. Синкаво същество със сребристи рога надвисваше понякога над него и му говореше на съскащ и свирещ език. Други лица идваха и си отиваха, някои съвсем човешки, други — с малки странни различия: издължено ухо, вежди от птичи пера или нос с малък бодил на върха.

Спохождаха го и други сънища, сънища за детството му в Кулаам. Видя лицето на Око на синекрил примкар, меденоцветните й очи го гледаха с тъга. Видя дядо си, Смях в очите му, верен на името си както винаги, усмихваше му се весело. Видя майка си и сестра си, и другите жени, улисани в шетнята си.

Видя себе си, как слиза от планината, изтощен, но затичан толкова бързо, колкото изобщо бе тичал някога.

Видя пушек и смърт, и огън. И видя мъж на черен кон.

— Гарвана! — извика и се надигна рязко. Някаква жена го хвана за раменете и каза:

— Спокойно. Отпусни се. Ще се оправииш.

Нокът бе целият в пот. И замаян. Овързаното му тяло затрепери от студ и той настръхна. Огледа се.

Стаята, в която се намираше, беше бяла, с изящни мебели. През големия прозорец се виждаше синьо небе, топъл светъл ден. Полъхваше уханен ветреца и донасяше далечни гласове.

— Къде съм?

— Сред приятели — каза жената. — Ще доведе Магнус.

Нокът се отпусна върху меките възглавници. Лежеше гол в чаршафи от тънък фин бял плат, различен от всичко, което бе виждал

досега. Превръзки стягаха рамото му, гърба, ребрата отляво, бедрата и десния му прасец. Магнус дойде, жената бе на крачка зад него.

— Как си? — попита го белокосият чародей.

Отпуснат на възглавниците, Нокът отвърна:

— Не бих могъл да преборя и малко коте.

Магнус приседна на леглото и сложи длан на челото му.

— Треската е отминала. — Вдигна с пръст левия клепах на Нокът и добави: — Нямах сътресение.

— Какво стана? — попита младежът. Магнус въздъхна.

— Дълга история. Накратко, някой изпрати трима танцьори на смъртта да ме убият. Но вместо мен завариха теб.

— Танцьори на смъртта?

— Ще ти обясня по-подробно, но засега трябва да си починеш.

Гладен ли си?

Нокът кимна.

— Ще донеса бульон — каза жената и излезе.

— От колко време съм така? — попита Нокът.

— Десет дни.

— Десет дни?!

Магнус кимна.

— За малко да умреш, Нокът. Ако беше някъде другаде, а не на този остров, почти със сигурност щеше да си свършил. Навярно някой могъщ храмов жрец можеше да успее да те спаси, но... но докосването на танцьорите на смъртта е отрова, тъй че дори убийственият удар да не е чист, жертвата рядко оцелява.

— Как се озовах тук?

— Когато танцьорите на смъртта стъпиха на острова, един от нас мигновено разбра, че нещо не е наред, и бързо се върнахме при колибата. Танцьорите на смъртта очакваха да заварят магьосник, сам в колибата, но вместо него се натъкнаха на боец с меч.

— Ако целта им беше ти, щеше да умреш, без да разбереш кой ти е нанесъл удара — продължи Магнус. — Но те бяха подготвени за магическа отбрана, а не за хладна стомана, и това ти спечели достатъчно време, за да можем да те спасим.

— Благодаря — промълви Нокът. — Но кои сте тези „ние“?

— Аз и други — отвърна Магнус. Изправи се, щом жената се върна с поднос с купа бульон и резен хляб.

Нокът се надигна на лакът, за да може да се храни, но главата му се замая. Жената седна до него и взе лъжицата и вместо да възрази, той се остави да го нахрани. Беше красива, някъде малко над трийсет, с тъмна коса, удивително сини очи и стегнати устни, които ѝ придаваха строгост.

Нокът извърна очи от лицето ѝ към Магнус и между две лъжици горещ бульон каза:

— Не си ми казвал, че имаш сестра.

Жената се усмихна, Магнус също, и приликата между двамата стана още по-голяма. Жената каза:

— Ласкаеш ме.

— Нокът, запознай се с Миранда, майка ми.

Нокът насмалко да се задави.

— Трудно ми е да го повярвам. — Та тя изглеждаше по-млада от сина си!

— Вярвай — каза Миранда. — Светът е пълен с безброй чудеса.

Нокът замълча и продължи да се храни. Когато свърши и Миранда остави купата настрана, той веднага почна:

— Какво...

— Не сега — прекъсна го тя. — Ще имаш време да задаваш въпроси по-късно. Сега трябва да си починеш.

Умората надви любопитството му и още преди Миранда да излезе, очите му се затвориха и той заспа.

След два дни му разрешиха да стане и да се поразходи. Магнус му даде една тояга да се подпира, защото и двата му крака бяха отслабнали и възпалени от раните. Нокът закуцука до магьосника, а той му каза:

— Добре дошъл във Вила Беата.

— Така ли се казва това място?

— Означава „Красив дом“ на един древен език.

Намираха се в голям двор, ограден с ниска стена. Всички постройки бяха варосани в бяло, с червени керемидени покриви.

— Никога не съм си представял такова място.

— Онези, които са го построили, са се грижели повече за удобството, отколкото за защитата му. Има много истории как се е

появило.

— А ти знаеш ли истината?

Магнус се усмихна.

— Не. Баща ми твърди, че е чул истината по въпроса, но мъжът, който му разказал историята, бил известен с това, че много обичал да си измисля, така че навярно никога няма да узнаем как е възникнало това място.

— Това ли е твоят дом?

— Тук отраснах, да — отвърна Магнус.

Нокът се огледа и се ококори, понеже видя същество със синя кожа и сребърни рога, понесло голям кош с пране иззад ъгъла на една от постройките.

— Какво е това? — попита той.

— Това е Регар, к'алозианец. Тук ще видиш много хора, които изобщо не приличат на теб или на мен, Нокът. Просто запомни, че все пак са хора. Ти ще си толкова не на място в неговата родина, колкото смяташ, че той изглежда нелепо тук.

— Преди да те срещна, Магнус, щях да си помисля, че е същество от приказките край огъня, а когато го видях по време на болестта ми, го взех за част от кошмарен сън. Започвам да мисля, че вече нищо не може да ме изненада.

— О, само почакай, млади ми приятелю. Тук те чакат изненади в изобилие. Но засега просто се наслади на топлия следобед и на малката разходка. Трябва да си възвърнеш силите.

Докато крачеха бавно из просторния двор, Нокът от време на време зърваше забързани по работа хора. Повечето изглеждаха съвсем нормално, но един-двама — определено не. Вървенето го караше да се задъхва, така че той си спести въпросите за по-късно, но по някое време успя да си поеме достатъчно дъх, за да попита:

— Магнус, а кой искаше да те убие?

— Това е много дълга история, млади ми приятелю — отвърна магьосникът.

Нокът се усмихна едва-едва: много щеше да го заболи ако се засмееше.

— Изглежда, дълго няма да ходя никъде.

Нечий глас зад тях каза:

— Чувство за хумор. Това е добре.

Нокът се обърна и видя дребничък, крехък на вид мъж. Беше плешив и носеше дреха, прихваната на лявото му рамо — дясното оставаше голо. Краката му бяха обути в сандали с кръстосващи се връзки, в лявата си ръка държеше тояга. През рамото му висеше торба. Лицето му изглеждаше старческо, но в същото време в него имаше нещо детинско. Две тъмни очи го изгледаха, странни и леко дръпнати.

— Нокът, това е Накор — каза Магнус. И с едва доловима промяна в тона, която Нокът не разбра съвсем, добави: — Той е един от моите... учители.

Накор кимна и рече:

— Понякога. В други моменти се чувствах по-скоро като тъмничар. Като млад Магнус беше голям пакостник.

Нокът погледна Магнус, а той се намръщи, но не оспори твърдението. Като че ли се канеше да каже нещо, но Накор го изпревари:

— Колкото до твоя въпрос, млади човече, историята си я бива и наистина ще трябва да я чуеш, но не точно сега.

Нокът забеляза безмълвната размяна на погледи между двамата и разбра, че Накор по някакъв начин казва на Магнус да не говори повече по темата за нападението. После Накор каза на глас:

— Магнус, мисля, че баща ти иска да говори с теб.

Магнус повдигна вежда и отвърна:

— Разбира се. — Обърна се към Нокът. — Оставям те под нежните грижи на Накор и те съветвам да не се преуморяваш. Все пак си още неукрепнал и трябва да си почиваш и да се храниш.

— Ще го заведа до стаята му — увери го Накор.

Нокът пожела на Магнус лек ден и тръгна да се прибира. Краката му трепереха. Когато стигнаха, Накор му помогна да си легне.

Имаше нещо необичайно в този крехък на вид дребен човек, нещо, което заинтригува Нокът. Сигурен беше, че у Накор всъщност се таи много сила. Но бившият учител на Магнус си мълчеше.

— Накор?

— Да?

— Кога ще разбере?

Накор го погледна и видя как младежът се мъчи да задържи очите си отворени. Когато умората най-сетне го надви и те се затвориха, Накор отвърна:

— Скоро, Нокът, скоро.

Измина още една седмица и силата на Нокът се върна. Когато най-сетне свалиха превръзките му, той откри по тялото си многобройни белези, с които всеки старши член на родния му клан щеше да се гордее. Нямахше още и двайсет години, а приличаше на ветеран от много битки, на мъж два пъти по-възрастен от годините му. За миг изпита дълбока тъга, защото си спомни, че на света вече няма нито един от съплеменниците му, на който да може да покаже тези белези на воин. А после ръката му вяло се вдигна към лицето и той осъзна, че дори да беше оцелял някой, той нямаше татуировки по лицето, за да докаже, че е оросин.

Миранда — тъкмо сваляше последната превръзка — забеляза жеста му и попита:

— Мислиш си за нещо, нали?

— За моя народ — отвърна тихо Нокът.

— Мнозина от нас са преживели трудности, Нокът. Историите, които може би ще чуеш само на този остров, ще те научат, че не си сам. — Седна на ръба на леглото и взе ръката му в своите. — Някои тук са бежанци, избягали от убийства и кръвопролития също като тебе, а други са оцелели като теб и също са изгубили всичко, което са имали.

— Що за място е това, Миранда? Магнус отбягва въпросите ми, а Накор винаги обръща разговора към нещо...

— Несериозно?

Нокът се усмихна.

— Той е забавен понякога.

— Не позволявай широката му усмивка да те заблуди, момче — каза Миранда и го потупа по ръката. — Той е най-опасният човек, когото съм срещала.

— Накор?

— Накор — повтори тя и се изправи. — Сега си почини. Скоро ще имаш посетител.

— Кой? — попита той, изведнъж се почувства много неспокоен. Прииска му се веднага да се махне оттук. — И защо?

— За да те отведе някъде.

— Къде?

— Ще видиш — каза тя и излезе.

Нокът се отпусна на леглото. Тялото му се беше схванало и го болеше от дългото лежане, изпитваше потребност да излезе навън и да се залови с нещо, та макар и съвсем за малко, да поразкърши мускули и въздухът да влезе дълбоко в дробовете му. Искаше му се да тича, да се катери, да преследва сърни в горите. Дори риболовът щеше да е добре дошъл, защото слизането до брега и връщането щеше да го запоти добре.

Затвори очи и се унесе в спомените си — за мъжете, които си разказваха истории пред яркия огън в дългата къща. Мислеше си за ритуалите на очищение, за които се вдигаха специални постройки, щом започнеха да се топят снеговете от планинските склонове: вдигащата се пара от нажежените камъни поглъщаше събралите се групи от по десет и повече мъже и жени, момчета и момичета, те изпяваха химна в чест на идващата пролет и след това смъкваша събралата се по телата им през зимата нечистотия.

Мислеше за баща си и майка си и тъгата отново се надигна в душата му. Жестоката горчивина, която бе изпитвал през първата година след унищожаването на народа му, се бе сменила с кротко упование и примирение с факта, че е последният от оросините и че на него се пада бремето на възмездието, но извън това бъдещето му все още беше неизвестно.

Носеше се в полусън... и изведнъж усети, че някой влиза.

Очите му се отвориха рязко и сърцето му заби. Беше млада жена, която не беше виждал досега. Имаше изумителни сини очи, големи и с цвета на метличина. Лицето ѝ беше нежно, с фина брадичка, пълни устни и почти съвършено прав нос. Косата ѝ беше с цвета на бледожълт мед, с още по-светли кичури, избелели от слънцето. Носеше проста синя рокля с голи ръце и остро деколте, каквито носеха много от жените, които бе видял досега тук, но на нея ѝ стоеше великолепно, защото имаше високо стройно тяло и се движеше като ловкиня.

— Ти ли си Нокът?

— Да — отвърна той; изкара думата през зъбите си с усилие, защото тази жена му беше отнела дъха.

— Ела с мен — каза тя.

Той стана и тръгна след нея. В коридора я настигна, закрачи до нея и я попита:

— Как се казваш?

Тя се извърна и го погледна сериозно, леко навела брадичка, сякаш за да го види по-добре. После се усмихна и изведнъж лицето ѝ сякаш грейна. Заговори с тих, почти мелодичен глас:

— Аз съм Алисандра.

Той не можа да измисли какво да каже. Беше му отнела думите. Всякакъв спомен за Лела и Меги се бе заличил пред красотата на тази млада жена.

Минаха през големия двор и продължиха към част от главната сграда, която Нокът не бе посещавал досега.

Изведнъж, много бързо и съвсем неочаквано, тя се обърна и каза:
— Тук. — И му посочи една врата.

После си тръгна, без да изчака, остави го със зяпнала уста, загледан след нея. Той я погледа още миг, докато тя не влезе през някаква врата и не се скри от погледа му.

След миг се овладя и погледна вратата, до която го бе довела Алисандра. Най-обикновена врата с още по-обикновена брава. Нокът натисна дръжката и влезе.

Голяма стая. И трима мъже. Двама от тях познаваше: Накор и Робърт.

— Господарю! — изненадано възкликна Нокът. Робърт кимна и рече:

— Застани ето там, Нокът. — Посочи му центъра на стаята.

Третият мъж беше нисък, с брада и тъмна коса. Изглежда младежа с поглед, който го притесни. Никакво съмнение не можеше да има, че този мъж притежава сила. Самата му стойка го издаваше, но имаше и нещо повече. През времето, прекарано с Магнус и Робърт преди него, Нокът бе започнал да усеща нещо от магическите дарби у един човек, а този мъж бе преизпълнен с тях.

Непознатият заговори:

— Аз съм Пъг. Наричат ме също Черния чародей.

Нокът кимна, без да отвърне нищо.

Пъг продължи:

— Това е моят остров и всички, които живеят на него, са мои приятели и ученици.

— Пъг беше мой учител, както и Накор, Нокът — каза Робърт.

Нокът мълчеше. Накор каза:

— Нападението на танцьорите на смъртта промени нещата, момче. Ние следяхме напредъка ти и чакахме да те преценим.

Нокът отново запази мълчание, но очите му изричаха въпроси.

Робърт продължи:

— Преценявахме те, за да видим дали ще останеш на служба при мен, докато не те освободя от кръвния ти дълг, Нокът; или да видим дали може би си надарен достатъчно, за да бъдеш поканен в тази компания тук, на този остров.

Най-сетне Нокът запитва:

— Каква компания, господарю?

Тримата мъже се спогледаха и Робърт каза:

— Наричаме се Конклавът на сенките, Нокът. Кои сме, ще научиш с времето, ако бъдеш приет в нашите редици. Какво правим също ще ти бъде разяснено.

— Но преди да може да ти се кажат тези и много други неща — заговори Пъг, — ти трябва да избереш дали да се присъединиш към нас. Дългът ти към Робърт ще бъде приет за изплатен и ти ще си свободен човек, свободен да правиш това, което те накара съвестта ти — макар че също така ще имаш задължения към Конклава.

— Но с тези задължения вървят и облаги — продължи той. — Ние разполагаме с богатство, достатъчно, за да ти осигури всичко, което ще ти е нужно до края на живота ти. Разполагаме с могъщи съюзници, тъй че да можеш лесно да се движиш сред благородници и властници, ако се наложи.

Накор продължи:

— Но също така имаме могъщи врагове. Танцьорите на смъртта представляваха само един опит от многото да бъде премахнат един от най-важните ни членове. Ако бяха успели с убийството на Магнус, нашата кауза щеше да пострада за години.

— Какво се иска от мен?

Робърт каза:

— От теб се иска да положиш клетва за вяност. Не към мен, а към Конклава, Нокът. Ще напуснеш тази стая като член на нашето общество и с тази клетва ще дойдат облагите и отговорностите, за които досега само намекнахме.

Нокът промълви:

— Звучи така, сякаш ми се дава избор.

— Дава ти се — отвърна Накор.
— Каква е другата възможност за мен?
Пъг погледна Робърт и Накор, след което отвърна:
— Смърт.

ГЛАВА 10

РЕШЕНИЕ

Нокът стоеше смълчан.

Очите му се местеха от лице на лице: той оглеждаше тримата мъже и се мъчеше да разгадае по израженията им какво точно се очаква от него.

И тримата изчакваха неподвижно, лицата им с нищо не разкриваха мислите им. Пъг сякаш го наблюдаваше и се опитваше да прочете ума му. Робърт като че ли просто чакаше да види какво ще каже. Накор явно се опитваше да изтълкува нещо от стойката на Нокът, от изражението му или от какъвто и да било друг физически знак за реакция към избора, който току-що бяха поставили пред него.

След дълго мълчание Нокът промълви:

— Изглежда, нямам избор.

— Винаги има избор — каза Робърт. — Този, до който сме стигнали обаче, е много труден. — Помълча и добави: — Пъг е моят учител и водачът на нашата общност.

Пъг погледна Нокът и се усмихна. Лицето му се отпусна и той изведнъж стана сякаш с години по-млад от Робърт, своя ученик.

— Изобщо не мислехме да идваш тук, Нокът. Моят син те доведе на северния бряг на острова, за да те изолира и да се съсредоточи върху учението ти, да те прецени по-дълбоко. — Магьосникът махна с ръка и свещите, подредени в металния кръг, висящ от тавана, лумнаха така, че стаята се освети ярко. Робърт и Накор отидоха в два от ъглите на помещението и донесоха четири столчета. Робърт постави едното зад Нокът, а след това другото до Пъг, после отиде при Накор и тримата мъже седнаха. Пъг даде знак на Нокът да последва примера им. Нокът седна и попита:

— Ще ме убиете ли, ако кажа „не“?

— Не — отвърна Пъг. — Но в известен смисъл ще „умреш“. Защото ще премахнем спомените ти. Няма да е грубо. Просто ще заспиш, а когато се събудиш, ще си някой друг. Младеж, пострадал от нараняване при война, да речем, или от падане от покрива на своя дом.

Хора, които ще твърдят, че са те познавали през целия си живот, ще посрещнат с радост връщането ти в съзнание и бързо ще ти припомнят знанията, които ти липсват. Можем да го уредим така, че да е съвсем убедително, и след време ще започнеш да вярваш, че си точно това.

— Но в известен смисъл сте прав — каза Нокът. — Нокът на сребърния ястреб ще е мъртъв.

Робърт кимна.

— Последният от оросините ще бъде изгубен — добави Накор.

Нокът помълча. Най-сетне каза:

— Кажете ми повече, за да мога да избира разумно. Нямам желание да изгубя съзнанието си кой съм — въпреки че забравата за смъртта на моя народ може да изглежда и като благословия, — но имам дългове, които трябва да изплатя, а тях не мога да пренебрегна.

— Ако избереш да служиш на каузата ни, дългът ти към мен ще бъде изплатен — каза Робърт.

— Нямам предвид този дълг, а дълговете към моя народ. Дори да беше загинал само един член на моето семейство или клан, пак щях да преследвам враговете, докато всеки от тях не си плати подобаващо за деянията си. Но тези хора унищожиха цялото ми племе, защото, освен ако някой не е избегнал смъртта, без аз да зная за това, аз съм последният оросин. — Кимна към Накор. — Не мога да умра, и в двата смисъла на думата, телесно или паметта ми — докато оросините не бъдат отмъстени.

— Мисля, че в случая целите ни не си противоречат — каза Накор и погледна Пъг: — Може ли?

Пъг кимна.

Накор се отпусна на столчето си, бръкна в малката торба, която носеше на бедрото си, и извади портокал. Почна да го бели с палец. Погледна другите двама мъже и вдигна вежда. Те поклатиха глави, съвсем леко, и Накор отново насочи вниманието си към Нокът.

— Виждаш пред себе си водачите на група хора — започна Накор. — Това място, този островен дом, някога е бил убежище на народ, побягнал от война, или така поне твърди сказанието. По-късно се превърна в дом за първия Черен чародей, Макрос. Миранда е негова дъщеря. Пъг е съпруг на Миранда. Те са господарката и господарят на този остров, Нокът. Ти познаваш двамата им синове.

— През годините много хора са идвали, за да останат с нас на този остров. Ученици от... ами, от много места, някои от които дори невъобразими за повечето хора. — Той се ухили. — Някои и аз дори не можех да си представя, а имам доста добро въображение.

— Историята можем да я поотложим за по-късно, Накор — прекъсна го Пъг. — Обясни му какво го очаква.

Усмивката на Накор се стопи. Той отхапа от портокала и задъвка, потънал в дълбок размисъл.

— Та както казах, ние сме водачите на една група. Мнозина са дошли тук, за да се обучават и да служат.

— Да служат ли? — попита Нокът. Накор пак се ухили.

— Знаеш ли, Пъг, никога не ми се е налагало да обяснявам на никого отведнъж какво точно правим.

— И сега няма да го направиш — отвърна Пъг. — Просто му дай най-обща представа кои сме и ако се съгласи да служи, малко по малко постепенно ще го образуваме.

Робърт вдигна ръка.

— Може ли аз?

Пъг кимна.

— Нокът, ние тримата тук принадлежим към Конклава на сенките. Конклавът се състои от мъже и жени, които са се съюзили по сериозна причина. Тази причина ще ти стане по-ясна с времето, но засега все още има неща, които не си готов да разбереш. Мога обаче да ти кажа следното. Ние служим на цел, която се противопоставя на много от злото, което днес се вихри из света, включително на силите, които замислиха унищожаването на твоето отечество. Ако настоящата ти цел е да отмъстиш за своя народ, то най-добрата възможност да го направиш е като служиш на нас.

Нокът го погледна в очите.

— Аз ви дължа живота си, господарю, и ще зачета своя дълг, но вие ме молите да приема на вяра едно много сериозно твърдение. Нито в хана на Кендрик, нито тук съм видял нещо, което да оспорва това твърдение, и нищо не би могло да ме накара да си помисля, че вие или тези мъже сте зли. Но дядо ми веднъж ми каза, че някои хора, които вършат зло, често го правят в името на по-голямо добро и че в историята на оросините шамани и племенни вождове са подвеждали хората, като са твърдели, че вършат добро. Видях злото със

собствените си очи в деня, в който народът ми загина. Не знам коя е причината за унищожението на племето ми. Знаем само, че онези, които убиха жените и децата на моя клан, извършиха зло.

Робърт вдигна ръка.

— Мога да те уверя в следното: мъжете, които унищожиха твоя дом, не действаха заради някакво подвеждащо чувство за по-голямо добро. Те бяха наемници, които убиват за пари, подпомогнати и насъскани от войници на Оласко. Ще поговорим в бъдеще за това. Засега приеми, че имаме обща кауза срещу онези, на които искаш да отмъстиш.

— Робърт, ти ме спаси, докато други можеха просто да ме оставят на враните и лешоядите — каза Нокът. — Не съм видял у теб или у приятелите ти нищо, което да намеря за недостойно. Калев и Магнус — той кимна към Пъг — ме научиха на много неща, а докато лежах тук да се изцера, чувах смях... — Помисли си за Алисандра. — Много неща тук носят радост. — Вдиша дълбоко и продължи: — Боговете са поставили краката ми на пътека, с какъв замисъл и цел, мога само да гадая. Но от деня, в който се събудих в твоя фургон, Робърт, съм на твоите грижи и разчитам на теб. Кажи ми какво да направя.

— Не мога, Нокът. Трябва да знаеш следното. Всяка клетва, положена пред Конклава на сенките, трябва да е доброволна и без капчица колебание. Защото влезеш ли в редиците ни, не можеш да се отметнеш. Нарушаването на тази клетва ще ти донесе смърт.

— И не само смърт на паметта — добави Пъг. — Защото станеш ли един от нас, ще започнеш да учиш неща, които не може да се споделят с външни хора. Неща, за които трябва да си готов да умреш, за да останат в тайна.

Накор се ухили.

— Но в даването на тази клетва има и добра страна. Ще ти покажем много чудеса, ще видиш удивителни неща. За една година тук ще научиш много повече, отколкото би могъл и за десет живота горе в планините.

— Вече съм научил доста — каза Нокът. Накор продължи:

— Когато потърсиш възмездие си, ще ти трябват ресурси и съюзници. Ние можем да ти осигурим и двете.

— Какво трябва да направя?

Пъг стана от столчето си и застана пред Нокът. Накор и Робърт също се изправиха и застанаха от двете му страни.

— Заклевах ли се в предана вярност към Конклава на сенките, Нокът на сребърния ястреб? Влизаш ли в нашите редици свободно и по собствена воля? Заклевах ли се да се подчиняваш на онези, на които ще бъде дадена власт над теб, и да браниш със своя живот онези, които ще са твои подопечни? Заклевах ли се да пазиш тайните, които ще ти бъдат поверени? Отговори на всичко това утвърдително или замълчи. Всичко или нищо, Нокът. Какво казваш?

Нокът помълча за миг, после вдиша дълбоко и каза:

— Да, ще служа.

— Добре. Това е добре — каза Накор. Сложи ръка на рамото на момчето и извади още един портокал. — Искаш ли?

Нокът го взе.

— Благодаря.

Робърт рече:

— Е, май трябва да кажа на Магнус да си затвори колибката и да дойде тука при нас. Образованието на Нокът вече трябва да започне сериозно.

И с тези думи излезе.

— Накор — каза Пъг. — Покажи на Нокът къде ще се настани. Сложи го с Рондар и Деметрий.

Накор кимна и се обърна към Нокът:

— Хайде с мене, момче.

След като излязоха, Пъг постоя сам дълго, а после каза сякаш на въздуха:

— Е, какво мислиш?

От сенките в най-далечния ъгъл на стаята отекна глас:

— Мисля, че не оставихте на момчето никакъв избор. — Миранда пристъпи на светлото.

— Какво друго можех да направя?

— Да го изцериш, да ме оставиш да му отнема спомените и да го върнеш в колибата на Магнус. Магнус можеше да му разкаже някаква история за падане от скалите или за див звяр. С подходяща сугестия момчето щеше да я приеме.

— Права си.

С лукава усмивка тя се приближи и прегърна съпруга си през кръста.

— Винаги съм права.

— Разбира се, моя любов — отвърна ѝ с усмивка Пъг.

— Тъй че въпросът си остава: защо не дадохте избор на момчето?

Пъг помълча за миг. После каза:

— Не знам. Усещането за нещо у него. Мисля, че ще стане важен за нас.

— Защо?

— Не знам. Знам само, че напоследък нашият враг стана коварен. Танцьорите на смъртта бяха съвсем неочаквани. Напомнят ми за отминали години. — Боят се от нарастващата мощ на Магнус.

— И с право. След време може да се превърне в най-могъщия чародей, стъпвал някога на този свят.

— Стига да успеем да го опазим жив — каза Миранда с майчинска загриженост.

— Тези танцьори на смъртта бяха повече в съзвучие с времената, когато ни нападаха армии от демони.

— Нещо ги е раздразнило.

Пъг се засмя.

— Като унищожи онзи храм на култа към смъртта в Южен Кеш, Магнус може да ги е подразнил достатъчно, за да опитат нещо такова.

— Танцьорите на смъртта не са дребна магия, любими. Дори да имах склонност да практикувам подобно мръсно изкуство и да разполагах с три човешки същества, готови да дадат душите си за създаването им, щеше да ми отнеме три месеца, докато го направя. — Погледна насмешливо съпруга си. — А аз съм по-добра в подобни неща от тебе.

Пъг се усмихна.

— Знам. Но точно затова си мисля, че Нокът може да се окаже важен.

— Защо?

— Защото докато вълците се бият над трупа на сърна, една мишка може да се промъкне и да отмъкне късчета.

— Вълците ядат мишки — напомни му тя.

— Само ако разберат, че са там. Но докато нашите врагове се опитват да унищожат сина ни, няма да забележат идването на Нокът.

Миранда се притисна до съпруга си все едно изведнъж ѝ бе станало студено.

— Заради момчето, надявам се, че си прав.

— Кое момче? Нокът или Магнус?

Миранда въздъхна.

— И двамата.

Нокът последва Накор по коридора, притискаше до гърдите си малкото си вещи. Все още бе изтощен, но сковаността го беше оставила. Подминаха много врати, повечето затворени, но зад две отворени успя да зърне оправени легла, по четири в стая.

Докато минаваха покрай една от стаите, видя Алисандра: седеше на едно легло и говореше с някакво чернокосо момиче, което се кикотеше, покрито уста с шепа. Двете вдигнаха глави, когато Нокът мина покрай вратата, и той чу как се разсмяха.

Обзе го раздразнение, чувство, което не можа да си обясни, освен че кикотът им изглеждаше някак неуместен, след като току-що бе положил тържествена клетва, която поставяше живота му в служба на организация, чиято цел все още почти не разбираше.

Най-сетне стигнаха до стая, която изглеждаше малко по-голяма от другите. Също като в другите стаи, и тук имаше четири легла. Накор махна на Нокът да седне на леглото най-далече от вратата вляво, а той самият се настани на леглото срещу него и каза:

— Е, тук започва новият ти живот.

Нокът сви рамене.

— Новият ми живот започна, когато ме намери Робърт.

Накор поклати глава.

— Не, старият ти живот е свършил в онзи ден. Това, което си изживял през последните две години, е просто съществуване. Ти се изцериаваше и се учеше, но нямаше цел.

— Сега имам ли?

— Много по-голяма, отколкото предполагаш — каза Накор. — Има много за учене, но разполагаш с време. Помня нетърпението на младостта — добави с широка усмивка. — Изглеждаш ми по-търпелив

от повечето момчета на твоята възраст, но знам, че все пак имаш въпроси, на които искаш да се отговори, позиции, които да се изяснят, и мотиви, които да се разкрият. Но всичко с времето.

— Откакто се озовах под грижите на Робърт, имах чувството, че се движа в посока, неизвестна за мен — каза Нокът. — Пораснал съм, мисля...

— Много, поне според учителите ти.

— Сега и ти ли си един от учителите ми?

Накор сви рамене и стана.

— Ще видим. Ето, чувам, че новите ти приятели се връщат, така че ще те оставя, за да се опознаете.

Двама младежи приблизително на възрастта на Нокът влязоха в стаята. Щом видяха Накор, отстъпиха да го пуснат да мине, като сведоха глави в знак на почит.

— Имате ново момче, с което ще делите квартирата си — каза им Накор на излизане.

— Да, учителю Накор — прилежно отвърна едното момче, русокосо, с широки рамене, зелени очи и ситни лунички по носа.

Другият младеж имаше тъмна коса, но беше с бяла кожа и Нокът не можа да прецени дали се опитва да си пусне мъжка брада, или просто се е справил зле с бръсненето предния ден. Имаше почти черни очи, които леко се присвиха, щом видя Нокът. Метна се на леглото до същата стена като на Нокът, а светлокосото момче зае отсрещното.

— Аз съм Деметрий — каза русият. Посочи тъмнокосия. — А това е Рондар. Той не говори много. — Говореха на Кралската реч, която, изглежда, бе предпочитаният език на острова.

Рондар кимна мълчаливо.

— Аз съм Нокът — отвърна Нокът. Деметрий кимна вежливо.

— Чухме за теб. Успял си да избегнеш да те убият трима танцьори на смъртта. Впечатляващо.

Нокът се отпусна в леглото и опря гръб на стената.

— Дори не знаех какво е танцьор на смъртта.

— Лошо — каза Рондар.

— Много лошо — съгласи се Деметрий. — Сътворени с магия създания, използват душите на прокълнати. Единствената им мисия е да убият определено лице. Много трудно е да се избегне дори един, а трима...

— Е впечатляващо — каза Рондар.

— От дълго време ли сте тук? — попита Нокът.

— Пет години — отвърна Деметрий. — Баща ми правеше мехлеми и отвари в едно село в Южен Кеш, близо до град Антикостинас. Е, трудно може да се нарече град — голямо градче по-скоро. Някои жреци на Гуис-Ва го обявиха за еретик, защото „прилагал магия“, макар да не виждах кой знае колко магия в работата му, просто много билки и здрав разум. Но една нощ дойдоха някакви пияници, подпалиха къщата ни и я изгориха до основи, и избиха семейството ми. Скитах известно време, после срещнах Накор и той ми показа няколко хитрини... Така че излиза, че баща ми не беше магьосник, но аз съм. Затова съм тук, да уча.

— Аз също изгубих семейството си — каза Нокът. Погледна Рондар, а той на свой ред погледна Деметрий и кимна.

— Неговият баща е главатар на банда конници от Ашунта, в Северен Кеш. Много добри конници.

— Най-добрите — добави Рондар.

— И добри ловци...

— Най-добрите — повтори Рондар. Нокът се ухили.

— Това ще го видим!

— Иначе са си сган от самоуверени варвари, които изобщо не се къпят и се отнасят към жените като с добитък и с добитъка като с домашни любимци.

Рондар сви рамене.

— Вярно.

Нокът се ухили още повече.

— Как се оправя с Миранда?

Деметрий се разсмя.

— Тя го възпитава как да показва подобаващо уважение към жените.

Лицето на Рондар помръкна. Той въздъхна примирено, подпря брадичка на ръцете си и рече:

— Болезнено вярно.

— А ти как се озова тук? — попита го Нокът.

Рондар се превъртя на леглото. Помълча малко, след което заговори все едно говоренето беше голяма мъка за него.

— Народът ми е конен. Ако не можеш да яздиш и да ловуваш, няма жени. Няма жени, няма деца. — Сложи ръка на очите си, сякаш припомнянето го затрудняваше. — Мъжете, които не могат да яздят са... по-долу. По-долу от мъже. Те събират дърва за огън, помагат в готвенето, гледат момчетата.

Нокът се обърна към Деметрий.

— А жените какво правят?

Деметрий отвърна с гримаса:

— Те са собственост.

— Те раждат деца. Мъжете гледат момчетата — каза Рондар.

— Трудно е да се каже кое е по-ценно за конниците ашунта: добър кон или жена — подхвърли Деметрий.

— Зависи дали има повече коне или повече жени — поясни Рондар. — Тъмните му очи се впиха в Нокът. — Имаме си наши обичаи. Аз не съм добър ездач, но шаманът каза, че имам дарба. Тъй че живеех с шамана. — И все едно стигнал до границите на търпението си, каза на Деметрий: — Ти му кажи.

Деметрий направи кисела физиономия и заговори:

— Родината на ашунта е в западната част на империята, хълмисти степи, които никой друг не иска, но добър път за движение на търговци на роби й ренегати, без да ги спипа имперската армия. Нашият приятел и учителят му излезли да събират билки за някакъв си ритуал и ги заловили крадци на роби. Шаманът бил прекалено стар, за да струва нещо, но младият ни приятел с вързания език бил добра плячка за робските пазари.

— Накор ме откупи — обади се Рондар. — Той много говори.

Нокът се усмихна.

— Кой? Накор или Деметрий?

— Да — каза Рондар.

Деметрий се пресегна и го плесна закачливо по тила.

— Мълчаливият ни приятел всъщност е много свестен въпреки преструвките му, че е неразговорлив — голям бърборко е, когато някое от момчетата е в настроение да му слуша глупостите.

Рондар вдигна глава и се ухили.

— Вярно.

— За момчетата... — почна Нокът.

Рондар и Деметрий се спогледаха, после казаха в един глас:

— Алисандра! — И избухнаха в смях.
Нокът усети, че се изчервява, но задържа усмивката на лицето си.

— Какво Алисандра?

— Чух, че идвала да се грижи за тебе — каза Дементрий.

— Всички момчета я искат — подхвърли Рондар.

— И вие също ли? — попита Нокът.

— Всеки се пробва, когато я срещне — каза Дементрий. — Тя е различна. Но знае как да те направи приятел и да те накара да се чувстваш като идиот, че си се опитал да я замъкнеш в някой ъгъл.

Рондар въздъхна:

— Тя струва много коне.

Нокът се засмя.

— Ти май си влюбен в нея, а?

— Вярно. Всички са влюбени в нея.

— Коя е тя?

— Никой не знае — каза Дементрий. — Или поне никой, който знае, не говори. Тя е тук от повече време от нас и очевидно е специална. Чувал съм я да говори с много чужденци на техните езици и прекарва много време насаме с Миранда.

— Защо да е специална? — попита Нокът. Чу се звън на камбана и Дементрий стана.

— Вечерята. Ще говорим по пътя.

Излязоха. Рондар вървеше на стъпка след тях. Нокът понакуцваше, но успяваше да не изостане, още повече че Дементрий крачеше, без много да бърза.

— Знаеш ли, че Миранда е жена на Пъг? — попита русият младеж.

Нокът кимна и каза:

— Познавам синовете им.

— Пъг е... „владетелят“, по липса на по-подходяща дума, на това място. Но Миранда му е равна почти във всяко отношение. Някои дори твърдят, че е по-могъща магьосница. Знаем само, че прекарва малко време с учениците, но много с Алисандра.

— Затова е специална значи — каза Нокът.

— Много приказки ти трябваха, за да го схванеш — подхвърли Рондар.

Нокът се засмя.

— Знам.

— Тъй че ако искаш да си пробваш късмета с Алисандра, никой няма да те вини.

— Вярно — каза Рондар.

— Но не очаквай да стигнеш до нещо.

Нокът зърна Алисандра напред по коридора — говореше с две момичета — и каза на двамата си нови приятели:

— Едно от нещата, на които ме е научил баща ми: няма награда без риск, а ако не се опиташ, можеш само да се провалиш.

— Гуш — каза Рондар.

— Какво? — попита Нокът. Деметрий поклати глава.

— Не, целувчица по бузата.

— За какво говорите?

— Алисандра ще ти позволи да я ухажваш, приятелю — поясни Деметрий. — Мисля, че вниманието тайно я забавлява. И е много сладка. Не смятам, че таи някакъв зъл умисъл, но в края на първата ти вечер ухажване ще те принуди да се закълнеш, че ще си й просто като брат и ти ще знаеш, че никога няма да можеш да сложиш ръцете си около тънкото й кръстче, и малко преди да те обърне и да ти посочи пътя към стаята ти, ще получиш или едно леко гушване, толкова кратко, че почти няма да усетиш близостта й, или пърхава целувчица по бузата, като устните й едва ще докоснат лицето ти. Целувка по бузата се смята за грандиозно постижение сред момчетата тук.

Сякаш усетила, че е предмет на разговора им, Алисандра погледна през рамо и като ги видя, се усмихна.

Нокът погледна приятелите си. И двамата избягваха да срещнат погледа на младата жена. Той отвърна на погледа й и я дари с най-широката усмивка, на която бе способен. Тя задържа погледа му за миг, после извърна очи и се обърна към приятелките си.

— Залагам меден петак, че е гуш — каза Рондар.

— Готово. Аз залагам на целувка по бузата — каза Деметрий.

Нокът сниши глас.

— Приемам и двата залога, защото ще получа повече от целувка по бузата.

— Решителност — каза Деметрий. — Харесва ми!

— Хмф — последва нечленоразделният коментар на Рондар.

Нокът се загледа след слабичкото момиче, докато влизаха в общата сграда, където се хранеха учениците.

— Ще получа много повече — промълви той тихо, на себе си.

ГЛАВА 11

ЦЕЛ

Конете препускаха по ливадата.

Накор и Магнус гледаха как Нокът, приведен над врата на кобилата, я засилва напред повече с воля, отколкото с ездаческото си умение. Конят на Рондар бавно увеличаваше дистанцията: младият ашунта стоеше изящно изправен на стремената, с изпънат гръб и ръце леко отпуснати на юздите.

— Като за човек, смятан за лош ездач от сънародниците си, Рондар май се справя доста добре с конете — каза Накор.

Магнус кимна.

— Ти знаеш повече за ашунта от мен, но не ги ли брояха за най-добрите конници на света?

— Най-добрата лека конница, да. Империята трябваше да вкара петнадесет легиона в земите им, за да ги покори. Бяха ключът към завоеването на Западната империя от Кеш преди две столетия, но едно въстание на вождовете на ашунта сложи край на това. — Накор загледа младежите. Деметрий, малко зад тях, им подвикваше окуражително. — Нокът също скоро ще стане много добър ездач.

— Това го разбирам, Накор... — Магнус махна леко с ръка към двамата ездачи. — Нокът учи езици, езда, боравене с меча и всичко останало... но защо го включваш и в класовете по магия с другите?

Накор се ухили на бившия си ученик.

— Магия ли? Магия няма.

Магнус се опита да не се разсмее, но не успя.

— Това можеш да го обсъждаш с баща ми до свършека на вселената, но и двамата знаем, че твоето „вещество“ просто е друг начин да се погледне на процеса на прилагане на магия.

— Нещо повече е от това и ти го знаеш — отвърна Накор. — Начин да освободиш ума си от предпоставени възгледи. — Помълча, после добави с кикот: — Освен това тъкмо баща ти беше този, който пръв заяви, че „магия няма“.

— Дали някой от вас двамата някога ще ми каже как той е разбрал, за да изпрати онова съобщение, когато двамата с Джеймс сте били на първото си пътуване до Кеш? Нали дори не сте се били срещали дотогава.

— Той така и не ми каза как е разбрал — отвърна Накор. — Има неща, които баща ти не споделя с никого, дори с майка ти.

— Черният чародей — въздъхна Магнус. — Твърде лесно е човек да забрави, че това не е само роля, за да плаши моряците, които се приближат твърде много до този остров.

— Да, много повече е от това и дядо ти го знаеше.

Дядото на Магнус, Макрос, беше първият боравещ с магия, приел прозвището Черния чародей, за да осигури неприкосновеността на острова. Освен това той беше някогашен агент на Сариг, забравения бог на магията, и беше дал Острова на чародея на Пъг и Миранда.

Накор и Магнус бяха сред най-високопоставените в Конклава на сенките, но никой от двамата не разбираше напълно най-дълбоките мистерии на организацията. Магнус веднъж попита баща си кой трябва да поеме властта, ако го сполети нещо лошо, и Пъг му отговори загадъчно, че ако това се случи, всеки ще разбере какво трябва да прави.

Магнус отново насочи мислите си към текущите неща.

— Все пак, магия или вещество, така и не ми каза защо Нокът изучава тайнствените изкуства.

— Не съм, вярно.

— Накор, цял ден ли смяташ да ме дразниш?

Накор се засмя.

— Не, просто понякога забравям, че имаш проблем с чувството за хумор. — Посочи към другия край на ливадата, където надпреварата беше приключила и трите момчета стояха и чакаха указания. — Нокът трябва да знае колкото може повече за всеки потенциален враг. Нашите врагове от години разчитат на черните изкуства, а способността на Нокът да оцелее при нападението на онези трима танцьори на смъртта ми даде идея.

Магнус замълча. Знаеше, че ако се беше оказал сам в колибата, танцьорите на смъртта най-вероятно щяха да го убият. Разсъждавал беше късно нощем с баща си защо врагът е предприел толкова дързък

ход и защо тъкмо той е бил избран за жертва, но накрая единственото, с което трябваше да се задоволят, бяха голи предположения.

— Искаш да го научиш да може да разпознава магия ли?

— Стига да е възможно. Преди години лорд Джеймс, херцогът на Крондор, ми каза, че винаги настръхвал, когато някой използва магия. Говореше ми също така за своята „бучка тревога“, способността му да усеща, че ще се случи нещо лошо. Тъкмо тази особена интуиция го спаси на няколко пъти.

— Смяташ, че Нокът може да притежава същата способност?

— Все още не знам, но би могло да се окаже полезно да разполагаме с човек, който не е толкова явно практикуващ магия, но който притежава някакъв усет за нея, който да може да влиза в места, където ще са поставени прегради срещу магьосници, и в същото време да може да действа с известна вещина.

— Струва ми се доста съмнително основание да подлагаш момчето на допълнителни часове учене, особено след като всичко това ще си остане само абстрактно и той никога няма да може да приложи тези знания на практика.

— Казва ли ти някой — отвърна Накор. — Така или иначе, това ще го направи много по-образован, отколкото е сега, а това е в изгода на всички. — Загледа се как момчетата сменят ролите си: сега Деметрий щеше да се надпреварва с Нокът, а Рондар да наблюдава.

— Мисля си, че трябва да се погрижим също така и за друга фаза от образованието на Нокът. Прочетох с интерес бележките ти за връзките му с онези две момичета в чифлика на Кендрик. Смятам, че трябва да задълбочим тези уроци.

— Алисандра?

— Да. Смятам, че е време да започне да прилага уменията, на които я научихме.

— Защо?

— Защото Нокът ще се изправи пред много по-опасни неща от стоманата и заклинанията.

Магнус извърна глава и се загледа към големите сгради на бащиното си имение.

— Как станахме такива хора, Накор? Как станахме способни да правим такива... нередни неща?

— Иронията на боговете — отвърна Накор. — Ние вършим зло в името на доброто, а нашите врагове понякога са вършили добро в името на злото.

— Мислиш ли, че боговете ни се смеят?

Накор се изкиска.

— Непрекъснато.

— Ти не си...

— Какво?

— Когато ти бях ученик. Ти не си... Елена... Тя не беше от твоите, нали?

— Не — отвърна Накор и чертите му се смекчиха. Сложи ръка на рамото на Магнус и добави: — Онзи суров урок бе твое собствено дело. Животът често е такъв. — После отново насочи вниманието си към трите момчета: надпреварата започна и Деметрий и Нокът препуснаха с цялото си умение, а Рондар крещеше обидни ругатни по адрес и на двамата.

Когато отново извърна погледа си към Магнус, Накор видя, че магът е потънал в размисъл. Тъй като имаше донякъде представа накъде го водят мислите му, Накор каза:

— Трябваше да си намериш друга, Магнус.

Магнус погледна отвисоко дребничкия си бивш учител.

— Някои рани никога не се изцеряват. Просто ги превързваш и продължаваш с живота.

Накор кимна.

— Знам, Магнус.

Магнус се усмихна. Знаеше, че Накор го е разбрал, защото някога бе женен за бабата на Магнус и я беше обичал дълбоко до самия миг, в който бе принуден да я убие.

Магнус си пое дълбоко дъх.

— Е, добре. Кога ще започнем.

— Бихме могли още тази нощ.

Магнус закрачи към къщата и подхвърли през рамо:

— Няма да е зле да ида и да кажа на момичето.

— Просто й кажи какво да направи — подвикна Накор след него.
— Тя знае как.

Обърна се тъкмо навреме, за да види, че Нокът финишира малко пред Деметрий. Двете момчета с шумно ликуване дръпнаха юздите.

Накор си напомни, че младите често разбират, без някой да ги учи, колко е важно да уловиш радостта на мига, да не мислиш много за утрешния ден и за тревогите и грижите, които той може да ти донесе, или твърде много за вчерашния ден, с всичките съжаления и чувство за вина. И промълви тихо:

— Порадвай се на този миг, Нокът. Наслади му се.

После въздъхна съжалително, обърна гръб на тримата ученици и бавно тръгна към покоите на Пъг. Имаха да обсъждат много неща — и повечето щяха да са неприятни.

Нокът избърса косата си с грубата кърпа. Къпането му харесваше, макар да не беше редовна част от ежедневието му като дете. Оросините трябваше да загряват водата, в която се къпят, тъй като всички реки се пълнеха с топенето на снеговете през цялата година и човек можеше да плува в тях и в езерата само през горещите летни месеци. Зиме оросините се къпеха в дървените парилни и чистеха мръсотията от телата си с пръчки.

С къпането свикна в хана на Кендрик, но там трябваше да използва корито, затова му се струваше, че единственото, което постига, е да замени собствената си мръсотия с нечия друга. Но Вила Беата разполагаше с великолепни помещения, в които да се къпеш. Имаше три свързани бани със студена, хладка и гореща вода, на които ежедневно се наслаждаваха много от хората на общността. А на разположение имаше и по-малки вани във всяко от двете крила на сградите на имението.

След работа или езда Нокът с удоволствие сваляше потта и мръсотията и се обличаше в чисти изпрани дрехи. Всеки ден в раклата му имаше нов комплект. Знаеше, че работата по прането се възлага на други ученици, но това все още му изглеждаше като магия. Оставяше мръсното си облекло в един панер пред вратата на стаята, а когато се върнеше от уроците или от упражненията си, го очакваха чисти дрехи.

Докато се бършеше, усети наболата по челюстта му четина. Беше започнал да се бръсне преди година, по начина, по който го правеше Магнус, макар предпочитаният от оросините метод бе да скубят всеки косъм от брадичката един по един. На Нокът много повече му допаднаше острият бръснач.

Тъкмо беше започнал да точи бръснача на ремъка, когато Рондар и Деметрий се върнаха от банята.

— Какво ще правите след вечеря? — попита ги той, докато се сапунисваше.

Рондар се просна на леглото си, загърнат само в хавлиената кърпа, и изсумтя нещо неразбираемо. Деметрий отвърна:

— Довечера съм дежурен по кухня, тъй че ще сервирам и ще чистя. А ти?

— Аз съм свободен — каза Нокът и започна да се бръсне. — Мислех да накладем огън в дупката до езерото и да видим кой ще намине.

— Добре ще е да го разгласиш на вечерята.

— Момичета — каза Рондар.

— Импровизирано събиране обикновено е най-добре.

— Е, утре е шестък, тъй че колкото и да си уморен сутринта, можеш да отдъхнеш до обед.

— Аз мога — каза Деметрий. — И той може — посочи Рондар. — Но ти не можеш. Не погледна ли разписанието?

— Не.

— Дежурен си по кухня целия ден, от изгрев-слънце до последното ядене.

Нокът въздъхна.

— Значи няма веселба тази нощ.

— Какво пък, идеята е добра, въпреки че ти няма да си там — каза Деметрий.

— Да — съгласи се Рондар.

— Да бе. Аз го измислих, а не мога да ида.

— Можеш — каза Деметрий. — Просто няма да останеш дълго.

— Вино — каза Рондар, надигна се и започна да се облича.

— Да, ще ни трябва вино.

Деметрий погледна Нокът, а той му се ухили.

— Ти си човекът в кухнята довечера.

— Ако Бесаламо пак ме спипа в избата, ще ме опече. А може да ме изяде и жив.

— Талдарен — обади се Рондар.

Нокът се засмя. Бесаламо беше магьосник от друг свят — факт, който му трябваше доста време да възприеме — и приличаше почти на човек, ако се изключеха двете перки от бяла кост, минаващи отпред и отзад по черепа му вместо коса. И имаше светлочервени очи.

— Мисля, че самият той е пуснал тоя слух за талдарените, дето ядат момчета, за да се държим прилично.

— Държиш ли да се увериш? — попита Деметрий.

— Не, но не аз съм този, който ще трябва да краде вино. Без вино момичетата няма да дойдат при езерото.

— Ще дойдат, ако ги помолиш — подхвърли Деметрий.

Нокът се изчерви. Вече всички знаеха, че като ново момче се е превърнал в обект на силно любопитство сред момичетата на острова.

На острова имаше петдесетина ученици и след като от тях се извадеха тези, които не бяха човешки същества, оставаха шестнайсет младежи, от възрастта на Нокът до двайсет и няколко годишни, и четиринайсет момичета, от четиринайсет до двайсет и две.

— Алисандра — каза Рондар.

— Да — съгласи се Деметрий. — Покани я. Ако се съгласи, ще дойдат всички момчета, а ако всички момчета слязат при езерото, ще дойдат и всички момичета.

Лицето и вратът на Нокът станаха тъмnochервени.

— Изчерви се бе — засмя се Рондар, докато си обуваше панталоните.

— Остави го на мира, тъп варварино такъв. Ако искаме момичетата да дойдат тази вечер при езерото, Нокът трябва да помоли Алисандра.

Нокът го изгледа подозрително, но си замълча. Никакъв проблем нямаше да поговори с Алисандра, както явно го бяха правили доста други момчета, но пък беше стигнал до заключението, че тя изобщо не се интересува от него. Беше учтива, но хладна и той бе решил, че всеки опит да я задиря ще е чисто губене на време.

Все пак, щом Деметрий бе готов да рискува да си навлече гнева на готвача, като свие малко вино, и след като дори Рондар се ентусиазира от идеята за събирането, Нокът, от своя страна, трябваше да се опита да изиграе своята част.

Дооблече се и тръгна да потърси Алисандра.

Огънят гореше буйно, младите мъже и жени от острова бяха насядали около него по двама-трима и си говореха тихо. Освен Рондар, който седеше малко встрани от Деметрий, и едно момиче, чието име Нокът не знаеше.

Беше се изненадал, че се събраха почти петдесет души. Към двете бутилки вино, донесени от Деметрий, се добави и буренце ейл, което някой беше свил от склада, и неколцина от момчетата вече се бяха понапили. Той самият се отдалечи малко настрани от групата, отпиваше малки глътчици вино.

Виното му харесваше, за разлика от ейла. Подсладените с мед напитки от детството му бяха вече смътен спомен, а му бяха отказвали ферментиралата медовина, която пиеха мъжете. Така че сега стоеше сам, отпиваше от ароматното вино и се наслаждаваше на вкуса му.

— Защо си сам?

Нокът вдигна очи и видя, че до него е застанало слабичко тъмнокосо момиче с тънък шал около раменете. Имаше удивително сини очи и топла усмивка. Казваше се Габриел.

— Е, вече не съм сам — отвърна й.

— Винаги изглеждаш някак... отчужден, Нокът.

Той погледна наоколо и не отвърна нищо.

— Алисандра ли чакаш?

Беше все едно че е прочела ума му; а точно на този остров това определено беше възможно! Усмивката на Габриел се разшири.

— Не... да, всъщност. Споменах й за това събиране преди вечеря и... — Махна с ръка към другите. — Явно го е споменала на доста от момчетата.

Габриел се вгледа в лицето му и каза:

— Ти да не си поредният, обладан от магията й?

— Магия ли? — попита Нокът. — Какво имаш предвид?

— Тя ми е приятелка. Делим обща стая и я обичам, но... тя е различна. — Габриел се загледа в огъня, все едно виждаше нещо в пламъците. — Лесно е да забравиш, че всеки от нас е различен.

Нокът не разбираше много накъде насочва разговора Габриел, така че предпочете да си мълчи.

След дълга пауза Габриел промълви:

— Аз имам видения. Понякога са мимолетни, остават с мен само за кратък миг. Друг път са дълги и подробни, все едно съм в някаква стая и наблюдавам други хора, чувам ги как говорят.

— Бях изоставена като дете от семейството ми — обясни тя. — Те се бояха от мен, защото бях предсказала смъртта на един фермер, наш съсед, и всички ме сочеха с пръст, наричаха ме вещица. — Очите ѝ помръкнаха. — Бях на четири години.

Нокът посегна да я докосне, но тя се отдръпна и се обърна към него с болезнена усмивка.

— Не обичам да ме докосват.

— Извинявай — каза той и отдръпна ръката си. — Аз само...

— Знам, че не ми мислиш злото. Въпреки собствената ти болка ти имаш щедър дух и открито сърце. Затова виждам само болка за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Алисандра. — Габриел стана. — Обичам я като сестра, но тя е опасна, Нокът. Няма да дойде тази нощ. Но ти ще я намериш, скоро. Ще се влюбиш в нея и тя ще разбие сърцето ти.

Преди да успее да ѝ зададе още въпроси, тя се обърна и се отдалечи в тъмното, като го остави сам и зяпнал озадачено след нея. Нокът претегли думите ѝ в ума си и усети, че изпитва смесица от объркване и гняв. Не беше ли изпитал вече достатъчно болка в живота си? Изгубил беше всичко, което му бе скъпо, за малко щяха да го убият, отвели го бяха в странни места и искаха от него да учи неща, които му бяха чужди и понякога дори смущаващи.

А сега му казваха, че нямал никакъв избор в начина, по който ще се обвърже сърцето му. Стана, обърна гръб на веселящите се около огъня и бавно тръгна към стаята си.

Легна и зяпна в тавана. Струваше му се, че две лица надвисват над него, че сменят местата си: Алисандра, чиято ярка усмивка сякаш опровергаваше думите на Габриел — защото как можеше едно толкова мило и красиво същество да е опасно? Но после си спомняше болката, която бе видял в очите на Габриел, и разбираше, че тя не му дава лъжлив съвет. Беше предвидила опасност и Нокът знаеше, че трябва да се вслуша в предупреждението ѝ.

Беше задрямал, когато Рондар и Деметрий се върнаха от нощното събиране, и двамата подпийнали. Бъбреха си. Или по-точно, помисли Нокът, Деметрий бъбреше и за двамата.

— Тръгна си — каза Рондар.

— Да — отвърна Нокът. — Забрави ли, че утре ме чака дълъг ден в кухнята? Така че направи ни услуга на всички и спри да дърдориш.

Деметрий погледна Нокът, после Рондар, и започна да се смее.

— Такъв си е нашият Рондар: дърдори ли, дърдори. Рондар смъкна ботушите си, изсумтя и се тръшна на леглото си.

Нокът извърна лице към стената и затвори очи. Сънят обаче не идваше.

Изминаха седмици и събитията от онази нощ, в която Габриел сподели с него видението си, избледняха. За Нокът повечето работа, която му възлагаха, беше рутинна и предсказуема, но винаги имаше достатъчно нови уроци, които да поддържат интереса му. Както беше предсказал Магнус, Рондар направи от Нокът великолепен ездач, а през следващите няколко месеца младежът от племето на оросините се изяви като най-способният майстор на меча на острова. Тази чест обаче изглеждаше някак куха, тъй като повечето ученици на Острова на чародея отделяха много малко от времето си в изучаването на оръжия и боравенето с тях.

Класовете по магия бяха странни. Нокът не разбираше и половината от обсъжданите неща и като че ли изобщо не притежаваше естествена наклонност към предмета. Един-два пъти изпита странно усещане, преди да бъде изпълнено заклинанието, и когато каза за това на Магнус и Накор, те отделиха повече от час, за да им опише това усещане в най-големи подробности.

Най-забавната ситуация, която възникна през тези седмици, беше увлечението на Рондар по едно новопристигнало момиче, Селена — темпераментно стройно и нежно момиче от Кеш, което по принцип презираше конния народ ашунта, защото много пъти като дете ги беше виждала в крайнините на родното си градче. Възмущението ѝ от отношението към жените в неговата култура, изглежда, се бе съсредоточило върху Рондар, все едно той беше единственият архитект на ценностите и убежденията на народа си. Отначало Рондар си мълчеше и пренебрегваше хулите и обидите ѝ. После започна да отвръща на гнева ѝ, дори като никога говореше с пълни изречения за голямо забавление на Нокът и Деметрий. А след това, напук на всякакви разумни очаквания, се влюби в Селена.

Решимостта му да я спечели на всяка цена доведе до това, че Нокът седеше и си хапеше езика, за да не се размее, докато Деметрий наставляваше Рондар как да ухазва подобаващо. Самият Нокът знаеше, че не е особено вещ в тези неща, и смяташе, че момичето има да каже по тези въпроси много повече от момчето, но опитът му с Лела и Меги поне го караше да се чувства малко по-свойски сред момичетата от Рондар и Деметрий. Сред момичетата също... освен Алисандра.

Първоначалното му увлечение по нея беше подсилено от реакцията му на предупреждението на Габриел. Сега той я намираше едновременно за съблазнителна и за ужасно плашеща. Алисандра излъчваше някакво усещане за опасност и той се чудеше дали е от собственото му въображение, или в това да има контакт с нея наистина се крие нещо рисковано.

Реши, че най-добрият отговор е отбягването, и когато случаят ги събереше, се държеше учтиво, но отчуждено. Освен това намираше всевъзможни поводи да страни от Алисандра: казваше си, че иска да си изясни напълно какво изпитва към нея.

Накор и Магнус му възлагаха все нови и нови неща. Един следобед му възложиха най-странното от всичко досега. Накор го заведе на един хълм при една осакатена бреза, почти изсъхнала от някаква напаст, с чворести клони и съвсем малко листа. Връчи му голямо парче пергамент, изпънато в дървена рамка, и една обгорена пръчка и каза:

— Нарисувай това дърво.

И си тръгна, без да изслуша въпросите на младежа.

Нокът дълго гледа дървото. После го обиколи два пъти, а след това близо половин час зяпа голия пергамент.

След това забеляза извивка под един от клоните, където се бе очертала сянка с форма на риба. Опита се да нарисува нея.

След три часа погледна рисунката си, после дървото. В душата му се надигна безсилие и той хвърли пергамента на земята. Легна на гръб, загледа се в забързаните облаци и остави ума си да се зарее. Големите бели облаци образуваха форми и в тези форми той виждаше лица, животни, стена на замък.

Умът му се отнесе и той скоро задряма. Не беше сигурен колко е спал — може би само няколко минути, — но изведнъж разбра нещо.

Надигна се рязко, погледна пергамента, после дървото, и започна трескаво нова рисунка, вляво от първоначалната скица. Този път престана да гледа за подробности и се опита да улови само усещането за дървото, линиите и сенките, които, бе разкрило окото му на ловец. Беше разбрал, че подробностите не са важни: важно беше по-скоро цялостното усещане.

Тъкмо когато довършваше рисунката, Накор се върна и надникна над рамото му.

— Свърши ли?

— Да — каза Нокът.

Накор огледа двете дървета.

— Това ли направи първо? — Посочи дясното.

— Да.

— Това е по-добро — каза Накор и посочи лявата рисунка.

— Да.

— Защо?

— Не знам. Просто престанах да се опитвам да направя всичко.

— Не е зле — каза Накор и му върна рисунката. — Имаш добро око. Сега трябва да се научиш да предаваш важното, а не това, което е ненужно. Утре ще започнеш да се учиш на живопис.

— Живопис?

— Да. — Накор се обърна към имението и го подкани: — Хайде.

Нокът тръгна до учителя си, зачуден какво ли означава това „живопис“.

Мацеус гледаше Нокът намръщено. Беше се появил като по магия в деня след като Нокът бе нахвърлил скицата с дървото. Беше от Квег, с вирнат нос, тънки контешки мустаци и навик да цъка с език, докато разглежда работата му. Учеше младежа на живопис вече от месец, работеха от сутрин до здрач.

Нокът усвояваше бързо. Отначало Мацеус го обяви за непохватен и бездарен, но вече с неохота признаваше, че има известна дарба и добро око.

От време на време Накор се отбиваше да погледа как Нокът се мъчи да усвои понятията за светлина, форма, повърхност и цвят. Нокът също така се учеше да смесва цветовете така, че да сътвори каквото е нужно, да приготвя дървените рамки, да изпъва и грундира платното.

Влагаше всички умения, които бе научил в другите дисциплини, защото повече от всичко, което се бе опитвал да усвои, живописиста сякаш му причиняваше безкрайно разочарование. Нищо никога не изглеждаше така, както си го представяше, че ще изглежда. Мацеус започна уроците си, като му възлагаше да изобрази прости неща — четири плода на маса, кожена ръкавица, меч и щит; но дори тези предмети като че ли бяха решили да не се поддават на усилията му.

Нокът се стараеше много, но най-често не успяваше. Постепенно обаче започна да разбира как да подходи към задачата с изобразяването.

Една сутрин стана и след като привърши задълженията си в кухнята — рисуването го караше да копнее за сравнително простата радост, която носеше готвенето — неволно се загледа в последния си опит, рисунка на порцеланова кана и паница. Белезникави на цвят и с декоративно синя спирала по ръба на каната и около средата на купата, предметите изискваха много фин подход. Започна да рисува.

Мацеус се появи, все едно усетил, че е привършил, и Нокът се отдръпна настрана. Мацеус огледа намръщено рисунката и дълго мълча. Накрая заяви:

— Виж, това е приемливо.

— Харесва ли ти? — попита Нокът.

— Не казах, че ми харесва. Казах, че е приемливо. Направил си правилния избор, момко. Разбрал си, че е необходим намек вместо точно очертаване на декоративната нишка. Палитрата ти е добра в предаването на бялото.

Нокът беше благодарен, че си спечели дори тази толкова сдържана похвала.

— Какво правим по-нататък?

— По-нататък започваш да рисуваш портрети.

— Портрети?

— Рисуваш картини на хора.

— О!

— Сега излез навън и прави нещо друго. Иди навън и погледай хоризонта. От дълго време наказваш очите си с гледане отблизо.

Нокът кимна и излезе. Всички други вършеха възложената им работа, а не му се искаше да язди сам, нито да върви сам до езерото или да плува сам. Така че тръгна безцелно през ливадата на север от

имението и се натъкна на група ученици: беряха ябълки в градината до дълбокия лес.

Чу познат глас и сърцето му се разтуптя.

— Нокът! — извика Алисандра. — Ела да помогнеш!

Стоеше на една стълба. Стълбата я държеше едно момче, Йом. Нокът видя, че са всичко дванайсет ученици — шест двойки.

Приблужи се и попита:

— Какво да направя?

Тя се наведе и му подаде голяма торба ябълки.

— Сложи го това при другите и ми донеси друга торба. Така няма да ми се налага да се качвам и да слизам.

Нокът направи каквото го помоли и отнесе ябълките до големия куп пълни торби. Видя, че друг ученик кара бавно кола към тях, и реши, че работата е на свършване. Отнесе една празна торба до стълбата, качи се малко нагоре и я подаде на Алисандра.

Косата ѝ беше вързана отзад и затъкната под бяла шапка, което подчертаваше тънката ѝ шия и изящните рамене. Забеляза, че ушите ѝ малко стърчат изпод шапката, и това му се стори някак мило.

— Защо не идеш да помогнеш на другите? — каза тя след малко. — Почти свършихме.

Нокът слезе и почна да помага с торбите. Носеше празни ѝ взимаше пълни. Докато колата спре при тях, беритбата беше приключила.

Учениците бързо натовариха колата и всички тръгнаха към имението. Когато наближиха, Алисандра го попита:

— Къде се криеш напоследък? Почти не те виждам вече.

— Живопис — отвърна Нокът. — Майстор Мацеус ме учи на живопис.

— Чудесно! — възкликна тя. Очите ѝ изглеждаха огромни. Хвана го под мишницата и той усети топлината на гърдата ѝ до лакътя си. Усети смътно миризмата ѝ, смесена със силното ухание на ябълки. — Какво рисуваш?

— Най-вече това, което майсторът нарича „натюрморт“ — неща, които подрежда на маса, или пейзажи. Утре започвам да рисувам портрети.

— Чудесно! — повтори тя. — Ще нарисуваш ли мой портрет?

Нокът едва не заекна.

— Тъ... разбира се. Стига майстор Мацеус да позволи.

Тя се повдигна на пръсти за миг, с изяществото на танцьорка, и го целуна леко по бузата.

— Обеща ми. Ще държа на това.

И забърза напред, а той остана на място като ударен от гръм. Няколко момчета се изсмяха.

Нокът бавно посегна и докосна бузата си. Дълго не можеше да мисли за нищо освен за целувката.

ГЛАВА 12

ЛЮБОВ

Нокът се намръщи.

— Стойте неподвижно, моля.

Деметрий и Рондар се опитаха да задържат позите си още за миг, но накрая Деметрий избухна:

— Не мога да го правя това!

Нокът хвърли четката и възкликна отвратно.

— О, добре. Да починем една минута.

Рондар заобиколи триножника, огледа портрета и изсумтя:

— Сносно.

Деметрий си взе ябълка от масичката до вратата и я ухапа.

Измърмори с пълна уста:

— И защо го правят това?

— Кое? — попита Нокът.

— Да те карат да се учиш да рисуваш.

Нокът сви рамене.

— През последните няколко години ме караха да се уча на какви ли не неща и повечето не ми се виждат много смислени. Но дължа живота си на Робърт де Лийс, а той ме обвърза в служба на Учителя Пъг, тъй че правя каквото ми кажат.

— Но не си ли поне малко любопитен? — попита Деметрий.

— Разбира се. Но те ще ми кажат каквото трябва да знам тогава, когато трябва да го узная.

Рондар седна на леглото си и измърмори:

— Просто е.

— Кое? — попита Деметрий и луничавото му лице се намръщи.

— Защо рисува — отвърна Рондар.

— Ами тогава бъди така добър да ни го обясниш! — сопна се Деметрий.

Рондар поклати глава, все едно всичко беше очевидно за всеки освен за някой глупак. Стана, сложи ръка на рамото на Нокът и каза:

— Нокът: планинско момче.

— Така — каза Дементрий, но изражението му показва, че все още не схваща накъде бие приятелят му.

— Нокът: ролдемски благородник. — И Рондар пак седна.

Дементрий кимна разбиращо.

— Какво? — попита озадачено Нокът.

— Колко езика говориш сега?

— Шест, ако броя оросинския. Говоря свободно ролдемски, Кралската реч, Общата реч, кешийският ми е доста добър; оправям се прилично с квегански — който е доста близо до древнокешийския. След това се очаква да науча и ябонски.

— И си най-добрият с меча на острова.

— Да — отвърна Нокът без излишна скромност.

— Свириш ли на някакъв инструмент?

— На флейта. Накор ми показва как да си направя.

— Добре ли?

— Съвсем прилично.

— Играеш на шах, карти и зарове, нали?

— Да.

— И си добър на тях, нали?

— Да — повтори Нокът. Дементрий се ухили.

— Рондар е прав. Канят се да те пробутат за ролдемски благородник.

— А готвач? — попита Рондар. Нокът се ухили.

— По-добър от Бесаламо, ако трябва да съм честен.

— Това не говори много — отбеляза Дементрий. — Виж, ако започнат да те учат да свириш на повече инструменти и на всичко, което трябва да знаеш за вината и разни други деликатеси, значи Рондар е прав. Господарите на този остров те превръщат в благородник от Ролдем.

— Но защо? — попита Нокът.

— Ще го разбереш, когато ти го кажат — отвърна Дементрий.

Нокът се замисли за миг, после каза:

— Е, добре. Хайде сега по местата си. Казах на майстор Мацеус, че ще имам да му покажа нещо до вечеря.

Двамата младежи се върнаха на местата си и заеха позите, а Нокът изтласка от ума си въпроса за какво го обучават и се върна към текущата си задача.

Майстор Мацеус огледа портрета и отрони съдържано:

— Приемливо.

— Благодаря — отвърна неубедено Нокът. Беше отчаян от недостатъците, които виждаше в работата си; фигурите изглеждаха сковани, неестествени, не показваха почти нищо от характера на двамата му приятели.

— Трябва да поработиш над строежа на тялото — отбеляза учителят му.

— Да, учителю.

— Мисля, че следващото ти упражнение трябва да е голо тяло.

Нокът повдигна вежда. Беше отраснал в култура, в която гледката на голо човешко тяло не беше нещо впечатляващо, но откакто бе слязъл от планините на оросините, беше научил, че много други хора гледат на голотата другояче. Някои ученици плуваха голи в езерото, докато други отбягваха тези събирания: предпочитаха да плуват и да се къпят сами или пък обличаха дрехи, скроени за носене във водата. Други, като Рондар, изобщо отбягваха плуването.

Нокът дори беше обсъждал този въпрос с Накор, което май не беше много умно, тъй като учителят му го остави с повече въпроси, отколкото отговори. Все пак сега се почувства задължен да попита:

— Учителю Мацеус?

— Да?

— Такива рисунки обичайни ли са?

— Съвсем обичайни — отвърна Мацеус, но все пак добави към отговора си дискретно покашляне и отбеляза: — Макар и не толкова често за публично гледане. Частни колекции и прочие. Виж, скулптурата е друга история. Велики герои често биват изобразявани в различна степен разсъблечени, на телата им се виждат тежки рани. Но мен не ме притеснява дали ще можеш да направиш нещо, което да погъделичка любопитството на някой отегчен благородник; нито мисля, че имаш дарба за скулптор. Въпросът е да виждаш под повърхността, Нокът. — Посочи работата му на статива и продължи: — Подведен си от повърхностното по момчетата, от цялостното усещане за плоскости и ъгли на лицата и облеклото им, но мускулите отдолу, извивките на раменете им, ръцете, гърдите — всичко това липсва. Когато рисуваш портрет, трябва да мислиш за тялото отдолу, за духа отвътре: след това обличаш своя субект с четките или длетата си.

Когато гледаш голото тяло, виждаш костта, жилите и мускулите отдолу и ги обличаш в кожа и коса. Ще се научиш да разбираш това. — А после добави, с рядка за него усмивка: — Тепърва ще те направим художник.

Нокът си представи за миг как ще се опита да накара Рондар да стои в стаята без дрехи и каза:

— Дали да си потърся друг модел?

— Не се притеснявай. Утре ще ти пратя.

Нокът кимна и бавно започна да подрежда четките и боите.

Нокът бързо излезе от кухнята. Бяха му възложили дежурство на закуска и беше станал два часа преди другите. Цялото време беше прекарал в кухнята, до идването на следобедния екип. Канеше се да се върне в стаята си, за да се срещне с модела за новата си рисунка, но Накор му възложи друга работа и му каза, че ще се срещне с модела си по-късно.

Докато изпълни поръчката на Накор, изтече почти целият следобед и Нокът бе готов да се прибере и да си вземе една бърза баня преди вечеря. Но когато влезе, завари Рондар и Деметрий да вдигат дървения скрин с вещите му.

— Какво става? — попита Нокът.

— Местене — отвърна Рондар.

— Местим ли се?

— Ти се местиш — каза Деметрий. — Не знам защо, но ни наредиха да ти занесем нещата в къщичката до езерото. Знаеш я.

Нокът се ухили. Къщичката често се използваше от ученици за тайни любовни срещи след часовете. После усмивката му повехна. Доста от учениците нямаше да изпаднат във възторг, че го настаняват да живее в нея.

Сякаш прочел мислите му, Рондар каза:

— Ще ходят в конюшната.

Деметрий се засмя.

— Прав е. Има много други удобни места за гушкане. Аз лично си падам по баните след стъмване. Водата още е топла, тихо е... — Изпъшка театрално, щом вдигна раклата, но Нокът знаеше, че не е тежка, просто беше голяма.

Отдръпна се да минат покрай него и през вратата, след което ги догони.

— А леглото ми?

— Преместихме го преди час — каза Деметрий. — С нещата ти за рисуване. Просто не можахме да поберем този скрин с останалото във фургона.

— Защо? — попита Нокът. — Нямам толкова неща, та да напълнят чак цял фургон.

Деметрий се ухили отново.

— Ще се изненадаш.

Тръгнаха надолу, където чакаше празният вече фургон, и натовариха скрина. След няколко минути вече се подрусваха по черния път покрай езерото към малката колиба.

Можеше да е била някога колиба на въглищар или пък на пастир, но по някаква причина бяха престанали да я използват и стоеше необитаема от години. Щом стигнаха, Деметрий дръпна поводите и Нокът скочи от задницата на фургона. С Рондар смъкнаха скрина и го донесоха при Деметрий, който вече бе отворил широко вратата.

Нокът влезе в къщичката и замръзна. След това промълви тихо:

— Ама...

— Момичетата вчера чистиха тук, а ние с Рондар донесохме всичко останало — каза Деметрий.

— Но откъде се е взело всичко това? — попита удивен Нокът и посочи стаята.

Стаята беше голяма, много по-просторна от колибата, която беше делил с Магнус. Огнище с ръжени и шишове, и железен котел, окачен на кука над него. Имаше и малък килер, а ъгълът между килера и огнището бе зает от малка масичка. Леглото му беше опряно до отсрещната стена, близо до вратата, а откъм краката бяха поставили голям дървен гардероб. Нокът и Рондар нагласиха скрина до гардероба. Нокът отвори вратата му и възкликна:

— Вижте!

Вътре висяха дрехи от фина тъкан, с различни цветове и кройка.

— Благородник — каза Рондар. Деметрий кимна.

— Такъв е случаят, изглежда. Но представа нямам защо тук.

Нокът огледа един от жакетите, с толкова илици и копчета, че да сплетат погледа на човек, и каза:

— Да се упражнявам в обличане, предполагам. Вижте тези неща. Клинове, гамаши, панталони, фланели, жакети, сака, всичко окачено спретнато по куки и закачалки. Долу в гардероба стояха подредени различни ботуши и обувки.

Нокът хвърли поглед към другия ъгъл и възкликна с радост:

— Книги! — Мина през стаята и зачете заглавията на книгите по рафтовете. — Не съм чел нито една.

— Е, ние отиваме на вечеря — каза Деметрий. — На тебе ще ти донесат, а сигурно и провизии. След това известно време ще се оправяш сам.

Нокът прояви благоразумие да не пита защо. Рондар посочи статива.

— Упражнявай се.

— Да. Сигурно искат да се съсредоточа върху това... и над други неща.

— Ще се виждаме, сигурен съм — каза Деметрий. — Хайде, Рондар.

Двамата откараха фургона, а Нокът седна на леглото и запопива с очи новото си обкръжение. Странна му беше мисълта, че макар и за кратко това ще е неговият дом. Изпълни го с меланхолия. Никога не беше живял сам. Единственото време, което бе прекарал в самота, бяха дните на Шатана Хиго, докато чакаше видението си.

Седеше кротко, оставил се на това непривично настроение. Спомни си какво го бяха научили и остави носталгичния копнеж да премине през него — нямаше сега да се бори със скръбта. Щеше да я признае и да поднови клетвата си, че някой ден народът му ще бъде отмъстен; и тогава щеше да се освободи от нея.

Вечерният сумрак го обкръжи, преди да е усетил. Тъкмо палеше лампата, когато чу пред колибата да спира фургон. Трябваше да е вечерята.

Отвори вратата и за малко не падна, за да се дръпне от пътя на Алисандра, която нахълта безцеремонно, понесла димящо котле с нещо страхотно ароматно вътре. Нечий глас подвикна зад нея:

— Аз ще разтоваря.

— Благодаря, Йом — отвърна тя през рамо.

— Какво правиш тук? — попита я изумено Нокът.

— Донесох ти вечерята. Не ти ли казаха?

— Казаха ми, че някой ще я донесе, но не и кой — отвърна той. Чувстваше се глупаво.

Тя се усмихна и смъкна лекото наметало от раменете си. Отдолу носеше семпла рокля с голи рамене, косата ѝ се спускаше около лицето. Нокът усети как нещо в гърдите му се сви.

Дълго стоя онемял, после каза:

— Ще ида да помогна на Йом.

Тя се усмихна и се обърна да потърси чинии и паници. Навън Йом му подаде две големи торби и рече:

— Има още, в тоя сандък тука.

— Какво е?

— Храна. Ще си готвиш сам, така казаха. Да упражняваш каквото те е научил някой си Лео. — Йом взе трета торба и скочи от фургона.

Нокът вдигна храната и я внесе вътре.

— Няма да е зле да изкопаеш студено мазе отзад — каза му Йом, като остави торбата. — Утре ще докарат пушен бут и телешка плешка. Под навеса има лопата и други сечива, ако не знаеш.

— Благодаря — каза Нокът, щом Йом тръгна към вратата.

После се обърна към Алисандра. Очакваше тя да си тръгне с Йом, но тя стоеше до масата и сипваше яхния в две паници.

— Ъъ... ти оставаш ли? — попита Нокът.

Тя му махна да седне и извади бутилка вино. Напълни две глинени чаши, издърпа едно от двете трикраки столчета, прибрани под масата, и седна.

— Ще ям с тебе. Не ти ли казаха?

Нокът се смъкна на леглото.

— Явно са го казали на всички освен на мене. — Не можеше да откъсне очи от нея, но всеки път щом Алисандра го поглеждаше, извъръщаше поглед настрани.

Тя се засмя.

— Така е тук понякога, нали?

— Всъщност винаги — отвърна той и тя отново се засмя. Започнаха да се хранят мълчаливо. Накрая Нокът проговори:

— Аз... много се радвам, че си тук, но... ъъ... какво все пак правиш тук?

— О, майстор Мацеус и това ли не ти ли е казал?

— Не — отвърна Нокът. — Тук май никой нищо не ми казва.

— Ще остана с теб. Аз съм новият ти модел.

Нокът остави чашата. Не можеше да повярва.

— Ти си новият ми модел?

— Да. За упражненията по голо тяло.

Бузите му пламнаха, но той се овладя, макар и с усилие. Тя явно не се притесняваше, че ще му позира, така че и той нямаше нужда да се чувства неудобно. Въпреки това обаче не можеше да яде повече, затова върна яхнията от паницата си в котлето.

— Не съм гладен. Цял ден бях в кухнята, нали знаеш. Хапка тук, залък там...

Тя само се усмихна, но щом приключи с вечерята си, каза:

— Донеси ми вода, ще измия съдовете.

Зарадван на повода да остане за малко сам, Нокът побърза да изпълни молбата ѝ, грабна голямото дървено ведро до вратата и заслиза към езерото. В езерото се вливаше малък поток и той напълни ведрото от него — водата му беше по-чиста. Домъкна го до колибата. Алисандра вече бе почистила масата и бе изнесла паниците и чашите на лавицата отвън. Взе ведрото и почна да ги мие.

Нокът влезе вътре. Чудеше се какво да ѝ каже. Но преди да е успял да измисли нещо, тя пристъпи на прага и спря, досущ картина в рамката на вратата.

— Топло е тази нощ.

— Да — отвърна той; усещаше потта по себе си, макар да беше сигурен, че изобщо не е от топлината. — Наистина е топло.

Изведнъж тя започна да се съблича.

— Да идем да поплуваме.

Нокът седеше слисан и онемял, докато тя смъкваше роклята си. Щом видя изражението му, тя се засмя.

— Ще ме рисуваш дълго, не забравяй.

— Ами... всъщност да де — изломоти той и загледа след нея, щом тя забърза надолу към водата.

— Хайде! — подкани го тя и се засмя на явното му неудобство.

Нокът смъкна ботушите си, ризата и панталоните и затича след нея. Алисандра вече цапаше във водата. Той се засили, скочи и се гмурна. Изплува, отметна мократа си коса и възкликна:

— Чудесно е!

Тя доплува до него.

— Нали?

Нокът натопи глава под водата и отново изплува.

— Наистина е чудесно. А и днес пропуснах къпането.

— Не миришеш по-лошо от обичайното.

— А? — Той зяпна, изненадан от забележката ѝ. — Лошо ли мириша?

Тя се засмя.

— Шегувам се, глупчо. — Започна да цапа с ръце във водата.

Започнаха да се плискат като деца, след това поплуваха. Голямата луна се издигна на изток и Алисандра каза:

— Време е да излизаме.

— Не донесох кърпи или халати — измърмори Нокът, все едно бе трябвало да се сети за тези неща.

— Топло е. Почти ще сме изсъхнали, докато стигнем до колибата.

Излязоха от водата и тръгнаха нагоре един до друг. Нокът не можеше да откъсне очи от окъпаното ѝ от лунната светлина тяло. Беше слабичка, както знаеше, че ще е, но гърдите ѝ бяха по-големи, отколкото си ги беше представял, а устните ѝ — по-тесни, отколкото бе очаквал, почти момчешки, като ги погледнеш от определен ъгъл.

— Какво си ме зяпнал?

Той се изчерви.

— Извинявай. Мислех си каква поза ще е най-добра за теб.

Тя го изгледа накриво.

— О, разбира се.

Смутен, Нокът усети, че тялото му реагира на гледката. Доця му се да се свие и да умре, но за щастие Алисандра не обърна внимание на притеснението му. Когато стигнаха до колибата, Нокът спря на прага и каза:

— Обаче...

— Какво? — попита тя.

— Леглото е само едно.

— Естествено.

И пристъпи напред, и се притисна в него. Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му и изведнъж лицето ѝ се озова пред него, а устата ѝ —

на неговите. Нокът се поколеба само за миг, после я взе в прегръдката си и всичко друго на света беше забравено.

— Какво си подсвиркваш? — попита тя.

— Не мърдай — заповяда ѝ Нокът с усмивка. — Някаква мелодия, не знам. Измислих си я.

— Харесва ми. Можеш ли да я изсвириш на флейтата?

— Мисля, че да — отвърна той и се отдръпна от рисунката, която бе започнал тази сутрин: третата, откакто Алисандра беше дошла в колибата.

За първи път, откакто беше хванал четката, се чувстваше уверен. Първата скица, която бе нахвърлил, се нуждаеше от малки поправки. Сега налагаше боята на петна, придаваше цвят на черно-белия образ и виждаше как лека-полека придобива форма.

Първата нощ с Алисандра беше прекарал в еуфория. Никога не си беше представял, че може да изпитва към жена това, което изпитваше към Алисандра. Тя беше мила, топла, страстна и отдаваща се — и в същото време бе настоятелна и придирчива по един закачлив и възбуждащ начин.

Почти не бяха спали, освен краткото дремване между два поредни пристъпа на любовна страст. Накрая тя заяви, че не може да заспи от глад, и той сготви, докато тя се къпеше в езерото. Поплува малко, докато тя се хранеше, после се върна, хапна няколко залька, изпи чаша вино и я придърпа отново в леглото.

Между любовната игра, яденето и спането успя някак да изкопае зимника зад къщичката, до изоставения сайвант. С радост откри, че някой е започнал преди години същия проект и че ямата всъщност вече е почти изкопана, тъй че му оставаше само да разчисти натрупалата се през годините пръст и храсталаци, след това да подравни стените, да изкопае стъпала и да вземе мярка за вратата.

Работата привърши на втория ден. Месото, ейлът, виното, сиренето и една кошница плодове вече лежаха в хладния зимник. Оттогава се бе посветил само на едно нещо. Алисандра.

Отдръпна се от рисунката и я огледа преценяващо.

— Хम्म...

Тя стана и заобиколи да погледне.

— Аз ли съм това?

— Мда — отвърна той с насмешлива сериозност. — Ще започне още повече да прилича на теб, като пооправя детайлите.

— Щом казваш. — Тя застана зад него и го прегърна. После ръцете ѝ бавно се плъзнаха надолу по корема му и тя възкликна с насмешлива изненада: — О, богове, какво е това?

Той се обърна в прегръдката ѝ, целуна я и отвърна:

— Ей сега ще ти покажа.

През цялото лято живяха в пълна идилия. От време на време майстор Мацеус наминаваше да прегледа работата на Нокът и винаги намираще начин да стане по-добре, но никога не критикуваше. В началото на есента Нокът довършваше дванадесетия портрет, този път с Алисандра, налегната на леглото.

— Мислех си... — заговори той, докато, нахвърляше детайлите, които току-що бе уловил. Вече търсеше съвършенство в работата си.

— За какво? — попита тя с усмивка.

— Какво следва.

— След рисуването ли? — Тя се ухили.

— Не, имам предвид с нас.

Усмивката ѝ изведнъж изчезна. Тя стана и бързо се приближи до него. Без най-малкия намек за топлина вдигна дясната си ръка и притисна показалеца си до устата му.

— Шшт. Няма какво да му се мисли. Просто сме тук, сега, и само това е важното.

— Но...

Тя притисна пръста си още по-силно и в очите ѝ се появи блясък, какъвто не беше виждал.

— Казах, шшт. — После усмивката ѝ се върна, но този път в нея имаше твърдост, нова за Нокът. Посегна и го погали. — Знам как да те накарам да мислиш за други неща.

Жегна го смътна тревога, защото зърна у нея нещо, което му беше чуждо и малко плашещо. Но както винаги допирът ѝ го възпламени и след няколко мига всички тревоги отстъпиха пред страстта му.

На другия ден заваля. Събудиха се от ромона на капките, татуираци покрива на къщичката, и Нокът скоро откри, че има няколко теча, които трябва да запуши. Направи го с парцали: покривът беше сламен и трябваше да изчака, докато изсъхне, преди да го пренареди и закърпи добре.

След като се нахраниха, Алисандра стана и започна да се облича.

— Къде отиваш? — попита той.

— Връщам се в имението — отвърна тя равнодушно.

— Защо? Нещо не е наред ли?

— Не. Просто правя каквото ми казаха.

— Кой?

— Майстор Мацеус. Каза ми да остана през лятото, докато ми направиш дванадесет различни портрета, а след това да се върна в имението за задълженията си.

— Ами аз? — попита Нокът.

— Нищо не ми каза за теб. Ще му кажа, че си приключил с рисунките, и съм сигурна, че ще дойде да види последните две, после ще ти каже какво да правиш по-нататък.

Нокът застана пред вратата.

— Изчакай поне да спре дъждът.

— Не мога — отвърна тя и понечи да мине покрай него.

— Чакай! — Хвана я за дясната ръка. — Почакай малко.

Тя го погледна с очи, лишени от каквато и да било топлина.

— Какво?

— А ние двамата?

— Ние двамата? — повтори тя.

— Искам да кажа... обичам те.

С тон, който не издаваше нищо друго освен лека досада, Алисандра отвърна:

— Нокът, ти си мило момче и това лято ми беше забавно, но любовта няма нищо общо с това, което стана между нас. Обичам мъже и игрите между мъже и жени ми доставят удоволствие. Мисля, че доста подобрих образованието ти в тази област, но ако си въобразяваш, че те обичам заради това, грешиш. Много грешиш.

По страните му изби червенина и му се стори, че очите му се изпълват със сълзи, но влага не се появи. Все едно някой го беше ударил в корема с боздуган. Не му достигаше дъх. Умът му работеше

трескаво, той се мъчеше да проумее това, което му бяха казали току-що, но не можеше да намери думите.

— Почакай — повтори тихо.

— За какво? — попита тя, отвори вратата и пристъпи навън в дъжда. — Докато пораснеш ли? Не мисля, момчето ми. Имаш тяло като на жребец и се научи да ми доставяш удоволствие, но когато се омъжа, ще е за някой знатен, властен мъж, който ще ме обсипе с богатства и ще защитава мен и децата ми. А с неща като любов изобщо няма да се съобразявам.

И с тези думи се обърна и бързо тръгна по пътеката покрай езерото. Нокът стоеше, стиснал касата на вратата толкова силно, че накрая чу как дървото изпращя. Погледна дланта си и видя забилите се в нея трески. После отново зяпна в сгъстяващата се пелена на дъжда.

Откакто се бе събудил във фургона на Робърт, не се беше чувствал така лишен от всякаква радост. За втори път в живота си се чувстваше все едно всичко, което някога е обичал, му е отнето завинаги.

ГЛАВА 13

СЪВЗЕМАНЕ

Нокът изстена.

Лежеше в леглото си вече от два дни, ставаше само за да се облекчи и да пийне вода. Чувстваше се изтощен и замаян, все едно гореше от треска. Мислите му блуждаеха. Пресъживяваше отново и отново в ума си последните думи на Алисандра.

Нечия ръка го разтърси отново.

— Какво? — изстена той и успя да се измъкне от унасящата го дрямка.

Над него стоеше Магнус.

— Време е да престанеш да се самосъжаляваш.

Нокът се надигна рязко и главата му се замая.

— Кога си ял за последен път? — попита Магнус.

— Вчера, мисля.

— По-вероятно преди три дни — каза магьосникът, порови в килера до огнището и се върна с една ябълка. — На, изяж я.

Нокът отхапа и усети как сокът потече по брадичката му. Изтри устата си с опакото на ръката и преглътна. При съприкосновението с храната стомахът му сякаш подскочи.

Магнус седна на леглото до него.

— Зле ли си?

Нокът само кимна, не можеше да намери думи.

— Тя ти разби сърцето?

Нокът не отвърна, но в очите му избиха сълзи. Кимна отново.

— Добре — каза Магнус и го перна по коляното с тоягата си.

— Оу! — извика Нокът и се хвана за коляното.

Магнус се изправи и го шибна с тоягата отстрани по главата толкова силно, че ушите му бръмнаха и от очите му бликнаха сълзи. Магнус се отдръпна и извика:

— Защищавай се!

Този път замахна безмилостно към другата страна на главата му и Нокът успя да избегне удара, който щеше да му разбие черепа. Падна

на колене и се превъртя, с което си спечели миг преднина, тъй като Магнус трябваше да заобиколи леглото откъм краката, за да го достигне. Докато го направи, Нокът вече стоеше до масата с изваден меч.

— Учителю Магнус! — извика той. — Какво значи това?

Вместо да отговори, Магнус заби лъжливо с тоягата към главата му, после я извъртя и замахна отгоре. Нокът я засече с горната половина на оръжието си под достатъчен ъгъл, за да я избута покрай раменете си, но не с толкова сила, че мечът да се счупи. След това сграбчи учителя си за предницата на халата, дръпна и го събори. Опря върха на оръжието в гърлото му и попита студено:

— Да ви убия ли се очаква сега?

— Не — отвърна ухилено Магнус. Стисна рязко десницата на Нокът и той усети как пръстите му изтръпнаха. Мечът падна на пода и Магнус изсумтя: — Хм, това беше доста добре.

Пусна го и Нокът отстъпи назад и потърка ръката си.

— Какво означава всичко това?

— Врагът ти върхлита неочаквано, мислиш ли, че ще спре и ще си каже: „О, горкичкият Нокът. Измъчен е заради изгубената си любов. Я да изчакам някой ден, преди да го убия“?

Нокът продължи да търка посинелите си пръсти.

— Не.

— Да. — Махна му да седне на леглото. — Нашите врагове ще те нападат така, както дори не си си представял, Нокът. Калев и другите може да те научат на оръжия и да изострят вродения ти талант. Аз мога да ти покажа неща, засягащи ума ти, така че враговете ти да се затруднят в опитите си да те объркат или заблудят. Но сърцето... — Потупа се по гърдите. — Там мъжете са най-уязвими.

— Значи това беше урок?

— Да — каза мрачно Магнус. — Най-суровият урок, който съм виждал, но наложителен.

— Тя не ме обича, така ли?

— Изобщо — хладно отвърна Магнус. — Тя е наше същество, Нокът, и ние я използваме така, както ще използваме теб и всеки друг ученик тук. Някога това място беше за учене, образование само за себе си. Моят баща основа Академията на чародеите в Звезден пристан. Знаеш ли това?

— Не.

— Когато политиците сложиха ръка на Академията, той откри друго място за учение тук, за ученици с особени дарования. Аз отраснах тук. Но когато се разрази Войната на студенокръвните и Крондор беше унищожен, баща ми разбра, че нашите врагове са неуморими и никога не може да се разчита, че ще ни дадат отдих. Тъй че това училище се превърна в място за трениране. Идват ученици и от други светове, но с всяка година стават по-малко; баща ми също така води понякога учители от други селения, но преподаваме главно той, майка, Накор, моя милост и други — като Робърт.

— Не съм питал досега, защото допускам, че ще ми се каже в подходящ момент, но кой все пак е този враг? — Трудно е да се обясни на толкова млад като тебе. Ще оставя на баща ми и Накор да ти кажат, когато си готов да разбереш. Но вражите сили ще правят опити срещу теб и както видя в нощта, когато танцьорите на смъртта дойдоха за мен, могат да ударят по най-неочакван начин в места, които смяташ за съвсем безопасни.

— И затова трябва да...

— Да се учиш, да си бдителен и да се доверяваш на много малко хора. — Магнус замълча, обмисляше следващите си думи. — Ако кажа на Рондар или на Деметрий да те убият, ще го направят. Ще приемат, че причините са сериозни и че си заплаха за нас тук. Ако кажа на Алисандра да те убие, и тя би го направила. Разликата е, че Рондар и Деметрий биха изпитали угризения. Алисандра не би изпитала нищо.

— Вие ли я направихте такава? — попита Нокът. Гняв кипна в душата му, чувството му за ред бе оскърбено.

— Не — отвърна Магнус. — Такава я открихме. Алисандра е... увредена. Трагично и ужасно. Тя не мисли за хората така, както мислим ние с теб. Гледа на тях като на парче дърво или... — посочи един стол — мебел. Полезни, струва си да се грижиш за тях може би, за да продължават да са полезни, но без никаква друга стойност освен ползата им за нея.

— Намерихме тази ужасно увредена личност и я доведохме — продължи той. — Накор може да ти разкаже за това; аз самият знам само, че един ден това момиче се озова сред нас и Накор обясни какво трябва да направим с нея.

— Но защо? Защо е трябвало да я доведе тук?

— За да я обучим да работи за нас. Да използваме безжалостния ѝ нрав за нашите цели. Иначе можеше да свърши на бесилките в Крондор. А по този начин поне можем да я държим в коловоза и да контролираме кого наранява.

Нокът седеше смълчан, зяпнал към отворената врата.

— Но всичко беше толкова...

— Истинско?

— Да. Мислех, че тя се влюбва в мен.

— Една от дарбите ѝ е да е такава, каквато трябва да бъде, Нокът. Урокът беше жесток, но необходим. Не знам дали бих могъл да го кажа по-ясно: би могла да ти среже гърлото, докато спиш, ако Накор ѝ бе заповядал. След това щеше да се облече и да си засвирука нещо весело, докато се прибира в имението.

— Защо трябваше да ми правите това?

— За да можеш да погледнеш твърдо в душата си и да разбереш колко уязвимо може да е човешкото сърце. За да можеш да се втвърдиш срещу всичко от този сорт, което би ти се случило тепърва.

— Значи ли това, че никога няма да мога да обичам друга?

Този път Магнус се смълча и също се загледа за миг навън през вратата. После отвърна:

— Може би не. Но със сигурност не и някоя млада жена, която просто е привлякла вниманието ти с хубав глезен и покоряваща усмивка, или защото е в леглото ти. Можеш да спиш с жени, които искат да спечелят сърцето ти, стига времето и обстоятелствата да позволяват. Само не си внушавай, че си влюбен в тях, Нокът.

— Толкова малко знам...

— Значи си направил първата стъпка към мъдростта — отвърна Магнус и стана. Тръгна към вратата. — Помисли над това: спомни си спокойните времена, когато баща ти и майка ти са се грижили за теб и семейството ви. Това е любов. Не мигновената страст в прегръдките на отдаваща се Нокът отпусна гръб на стената.

— Много имам да мисля.

— Утре се връщаме към обучението ти. Яж нещо и поспи, защото ни чака много работа.

Магнус излезе, а Нокът се отпусна отново на леглото, с ръка под главата. Загледа се в тавана и се замисли над казаното от магьосника. Магнус все едно го беше залял с ледена вода. Изпитваше студ и беше

ужасно смутен. Лицето на Алисандра се рееше във въздуха над него, изкривено в жестока насмешка. И той се зачуди дали изобщо някога ще може да погледне жена с любов.

Прекара неспокойна нощ, въпреки че беше толкова уморен, колкото не помнеше да е бил. Умората бе дори по-дълбока, отколкото когато се беше съземал след раните, които едва не го бяха убили. Духът му беше уморен, умората извираше от нараненото му сърце.

Но и някаква мрачна енергия кипеше в душата му; странни проблясвания, образи, спомени и въображение, фантазми и фантазии. Отхвърляше преценката на Магнус за Алисандра. Знаеше, че не може да си е въобразил чувствата си, и в същото време знаеше, че е точно така. Изпитваше гняв и болката му търсеше изход, ала не знаеше в какво да я съсредоточи. Винеше учителите си, но разбираше, че са му дали жизненоважен урок, който някой ден може би ще спаси живота му. Гневеше се на Алисандра, но според онова, което му беше казал Магнус, не можеше да я вини повече, отколкото да вини човек пепелянка заради това, че е отровна.

Зората дойде и небето стана розово и златно, ясна и свежа есенна утрин. Почукване на вратата го извади от мрачния му унес и той отвори.

На прага стоеше Калев.

— Да идем да половуваме — каза му.

Нокът кимна, без дори да се зачуди как така Калев се бе появил на острова. Магията бе съвсем естествено обяснение на Острова на чародея.

Извади лъка си от големия гардероб, където го беше скътал и след това — забравил. Беше изкарал часове в обличане и събличане на фините роби, докато двамата с Алисандра играеха хитроумните си летни игри. Беше си мислил, че са игри на любов, но вече разбираше, че е било само похотлива страст.

Стисна лъка, здрав и истински, и си даде сметка, че е изгубил нещо през всички тези дни с момичето. Взе и колчана със стрелите и се обърна към Калев.

— Да тръгваме.

Калев наложи убийствена скорост: поведе напред, без да се обръща, очакваше Нокът през цялото време да е на крачка назад или

до рамото му.

Поеха на север, далече от имението. Половината време тичаха. Към обед Калев се спря и посочи. Бяха застанали на билото на една височина и отгук ясно виждаха повечето от острова на север. В далечината Нокът успя да зърне малката колиба, в която бе живял с Магнус. Въздъхна.

Калев промълви:

— Веднъж си мислех, че съм влюбен.

— Всички ли знаят за това?

— Само тези, които трябва да знаят. Беше урок.

— Всички го казват. Не мога да се отърва от мисълта, че беше жестока шега.

— Жестоко, да. Но не е шега. Съмнявам се дали някой ти е казал все още какво ти предстои, а и аз не знам, макар да имам някакво предчувствие. Ще те изпратят по места и ще видиш неща, каквито никой оросин не е и сънувал, Нокът. А по тези места коварствата на една хубава жена може да са толкова смъртоносни, колкото отровен нож. — Подпря се на лъка си. — Алисандра не е единственото момиче с такива гибелни черти. Нашите врагове разполагат с много такива жени в редиците си. Точно както ще имат и агенти като теб.

— Агенти?

— Ти работиш за каузата на Конклава — това го знаеш. — Погледна момчето и Нокът кимна. — Накор и баща ми някой ден ще ти кажат повече, но аз мога да ти кажа едно, въпреки че според тях още не си готов да го научиш: ние сме агенти на доброто. Иронията е в това, че понякога трябва да правим неща, които изглеждат зли, за да може накрая доброто да победи.

— Не съм учен човек — каза Нокът. — Много неща научих, достатъчно, за да знам, че знам много малко. Но съм прочел достатъчно, за да добия някаква представа, че всички хора мислят за себе си като за герои, герои най-малкото в собствения си живот, и че никой, който е извършил зло, не мисли, че го прави.

— В едно отношение си прав. — Калев помълча, сякаш за да се наслади на отривистия свеж есенен вятър. — В друго отношение трябва да знаеш, че грешиш. Съществуват хора, които съзнателно служат на злото, които го прегръщат и се стремят да спечелят от неговия триумф. Някои се стремят към власт. Други търсят богатства.

Трети са устремени към ужасни цели. Но е едно и също. Те носят страдание и болка на невинни.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Само това, че скоро ще започнеш новата фаза на обучението си и трябва да си готов да приемеш неща, които може да изглеждат ужасни и противни. Необходимо е.

Нокът кимна.

— Кога започва тази следваща фаза?

— Утре, защото тръгваме за Крондор. Но сега нека да половуваме.

И Калев затича, без да поглежда назад да се увери, че младежът го следва.

Нокът остана на място за миг, загледан след него. Знаеше, че всички рани като тази, която чувстваше дълбоко в себе си, ще се изцерят. Но подозираше също така, че като някои рани и тя ще остави белег, който ще се запази през целия му живот.

Корабът летеше на запад, тласкан от попътен вятър почти със силата на щорм, мятане се през пенестите вълни като живо същество. Нокът стоеше толкова напред, колкото бе възможно, зад самия бушприт, все още изумен и възбуден от пътуването, макар и след седмица в морето. Някъде този следобед или вечерта щяха да стигнат крайната си цел, Крондор, столицата на Западните владения на Островното кралство.

По неясни за него причини учителите му бяха решили да вземе кораб за Крондор и керван до Саладор, а оттам — накъдето и както намери за добре. Беше очаквал, че Магнус ще го прехвърли с помощта на магия, но вместо това пътуваше по съвсем обичаен начин с Калев.

Присъствието на Калев му носеше спокойствие и Нокът бе благодарен за това. Говореха, когато Нокът пожелаеше да обсъдят нещо, но и мълчанието не отегчаваше. Двамата споделяха присъщия за ловец усет за нещата, а от всички хора, които Нокът бе опознал след унищожението на селото му, Калев му беше най-близък.

Морето бе толкова чуждо за Нокът, колкото и брегът, на който бе живял доскоро, и в същото време го привличаше като планините в родния му край. Беше безкрайно, вечно променящо се, търпеливо и

загадъчно. Въздухът бе също толкова свеж, макар и различен, и дори постоянно лошото време по някакъв начин изглеждаше величествено.

Корабът се казваше „Господарката на запада“ и вееше флага на империята Велики Кеш. От приказките на екипажа Нокът беше разбрал, че това е само една удобна регистрация, тъй като корабът бе собственост на Пъг. Нокът вече неведнъж се беше удивлявал на Пъг. Изглеждаше млад, или по-скоро на средна възраст, но все още енергичен, в разцвета на силите си. Миранда изглеждаше приблизително на същата възраст и въпреки това бяха родители на Магнус, а той самият изглеждаше на възрастта на родителите си, ако не и по-стар.

Пъг беше кротък човек. Говореше рядко на учениците си, а когато го правеше, беше вежлив и общителен. И все пак у него имаше нещо, което караше Нокът да изпитва безпокойство. У него имаше сила, това поне беше явно дори за едно планинско момче от Изтока. Робърт, Накор, Магнус и Миранда, всички те притежаваха магически дарби, знаеше Нокът. Но у Пъг той долавяше нещо по-голямо. Нещо, което дядо му сигурно щеше да нарече „като на човек, докоснат от боговете“.

Нокът често се замисляше що за детство може да е имал човек като Пъг. Какви ли са били родителите му и що за образование може да е получил магьосник с толкова голяма сила? Навярно някой ден щеше да може да попита, но засега го радваше самото пътуване и затова остави въпросите си да почакат.

Сърдечната му болка бе отшумяла и той вече можеше да погледне назад към дните, преживени с Алисандра, и да изпита само горчиво-сладка ирония. В онзи последен ден беше мислил за женитба или да преживее живота си с нея, но вече чувстваше, че тя не е нищо повече от обект на съжаление и презрение. Или на двете. Същество без сърце. Но въпреки това Нокът съзнаваше, че в известен смисъл трябва да се научи да бъде като нея, защото всичко, което му бяха казали, го убеждаваше, че тя е много по-опасна, отколкото можеше да си представи.

Калев излезе на палубата, заметнат с промазано наметало, подобно на това, което носеше Нокът. Ледените морски пръски го плиснаха от носа, но той не им обърна внимание, а застана мълчаливо до Нокът.

Кипналите вълни и пръските пяна изчезнаха в гаснещата светлина на залеза, а високо горе се понесоха тъмносиви, обрамчени с черно облаци. В далечината се виждаха отблясъци на мълнии.

— Би трябвало да успеем да стигнем в Крондор преди бурята — каза Калевб.

Нокът кимна и след малко промълви:

— Мисля, че бих могъл да стана моряк.

— Морето примамва много мъже — отбеляза Калевб. Капитанът на кораба се приближи до тях и каза:

— Господа, в Крондор ще стигнем след стъмване. Ще хвърлим котва откъм подветрената страна на вълнолома, а на разсъмване ще дам сигнал на началника на пристанището и ще навлезем в пролива. Ще е шумна, но безопасна нощ.

Нокът отново кимна. Изпитваше странно предчувствие, че му предстои да види този град. Чел беше за него в историята на Рупърт Ейвъри и в други книги.

Калевб сложи ръка на рамото му в знак, че трябва да се прибират долу.

Щом стигнаха до каютата си, която едва побираше двете койки, една над друга, смъкнаха мокрите си наметала, окачиха ги и се настаниха: Нокът на горната, Калевб — долу.

— Имаме малко време до вечерята — каза Калевб. — Сигурен съм, че си наизустил версията си.

— Да — отвърна Нокът. Трябваше да казва на всеки, който го запита, че е ловец от лесовете край Крудий, което можеше да обясни лекия му акцент. Тъй като пътуването им щеше да е ограничено между Крондор и Далечния бряг, едва ли щяха да срещнат човек, който да познава добре онова градче. А ако срещнеха, Калевб щеше да поеме нещата в свои ръце, понеже познаваше района добре.

— Калевб?

— Да?

— Защо пътуваме насам? — Искаше да зададе този въпрос, откакто напуснаха острова.

— За да разшириш познанията си — отвърна Калевб. — Пътуването е като всяко друго нещо. Да ти разкажат за едно или друго място е едно, но да пътуваш дотам и да го видиш е друго. Ще видиш хиляди неща и много от тях ще са различни от това, което виждам аз.

— Къде точно отиваме?

— От Крондор ще намерим керван и продължаваме за Малаков брод, границата между Западното и Източното владение на Кралството. Оттам ще си осигурим коне и пътуваме за Саладор. И двата града ще ти предложат много възможности за учене.

— Но какво ще правим, щом стигнем в Саладор?

— Учене — отвърна Калев и се отпусна в койката. — Хайде помълчи сега, да мога да дремна, преди да ни извикат за вечеря.

— Учене — измърмори Нокът. — Май това ще е целият ми живот.

— Което никак не е зле. Хайде, тихо.

Лодката се приближи до кея и един от работниците я задържа да не се удари в каменната стена и върза въжетата. Нокът стъпи на брега, последван от Калев. Мъж с лента на ръката, с емблема, изобразяваща орел, летящ над планински връх, се приближи, огледа ги от глава до пети и заговори отегчено.

— Откъде сте?

— От Крудий — отвърна Калев.

— Дойдохте с кешийски кораб.

— Беше първият, напускащ Далечния бряг, когато решихме да тръгнем насам — отвърна любезно Калев.

— Е, щом сте граждани на Кралството, всичко е наред. — Мъжът ги остави на мира и продължи по кея.

— Това ли беше? — попита Нокът.

— В мирна епоха сме, както казват. — Калев му махна да го последва. — Поне тук, на запад. Крал Риан е обещал дъщеря си за съпруга на племенника на императрицата на Велики Кеш, а императорът на Квег има братовчедка, която е женена за по-малкия син на крал Риан. Търговията със Свободните градове е оживена, а управителят на Дърбин държи здраво юздите на своите „капери“. От няколко години не е имало сериозен конфликт.

Щом изкачиха каменните стъпала от пристанището към крайбрежната улица, Калев добави:

— Виж, на изток нещата се крепят на ръба на бръснача и там ще те оглеждат много по-подозрително, отколкото тук.

Тръгнаха към центъра на града. Нокът посочи, замъка на юг от пристанището и попита:

— Там ли живее принцът?

— Принц Матю, синът на крал Риан. Крал Патрик умря преди по-малко от две години, а Матю е непълнолетен, още няма четиринадесет. Но все едно, не той е властта в града.

— А кой?

— Двама братя, Джеймисън. Джеймс е херцог на Крондор, както беше и дядо му преди него, и казват, че е почти толкова хитър като легендарния си дядо. По-малкият му брат Дашел е богат предприемач. Казват, че което не контролира Джеймс, го контролира Дашел. Опасни мъже, във всяко отношение.

— Ще го запомня.

— Е, едва ли ще имаш повод да се запознаеш с някой от двамата, но са се случвали и по-странни неща, тъй че всичко е възможно. Ето, стигнахме.

Нокът вдигна глава и видя, че стоят пред хан с табела с рисунка — ухилено мъжко лице с тъмна брада и мека шапка с пискюл. И с надпис: „Адмирал Траск“.

Калев отвори и влязоха в задимено помещение. Въздухът бе натезжал от миризмата на печено, тютюнев дим, ейл и вино.

Минаха покрай неколцина пристанищни работници, моряци и пътници и спряха пред тезгяха. Ханджията вдигна очи и се усмихна радостно.

— Калев! Откога не съм те виждал, приятелю!

— Здравей, Рандолф — отвърна Калев и стисна ръката му. — Това е Нокът. Имаш ли стая?

— Да. Можете да си изберете. Онази в дъното?

— Да — отвърна Калев.

— Гладни ли сте?

— И още как. — Калев се усмихна.

— Седнете тогава, ще заръчам на момичето да ви донесе вечеря. Някакъв багаж?

— Знаеш, че пътувам без багаж. — Нокът и Калев носеха вещите си в леки пътни торби.

Ханджията подхвърли един тежък железен ключ на Калев и той ловко го хвана във въздуха.

— Седнете сега, а когато решите, можете да се качите горе.

Настаниха се на една от масите и скоро от кухнята се появи момиче с поднос, отрупан с обилна, димяща още храна: горещо пилешко, печена патица, голямо парче агнешко и варени зеленчуци.

Когато постави подноса на масата, Нокът вдигна очи и зяпна. Понечи да стане, но здравата ръка на Калев го натисна на стола. Лела го гледаше с дружеска усмивка, но без никакъв намек, че го е познала.

— Да ви донеса ли пиене, господа?

— Ейл — отвърна Калев и тя забърза към тезгяха.

— Какво...

Калев заговори тихо:

— Не е тази, за която я взимаш.

След минутка момичето се върна с две големи калаени халби, пълни с пенлива бира.

— Как се казваш, момиче? — попита Калев.

— Роксана, господине. Нещо друго да желаете?

— Не — отвърна Калев и момичето ги остави.

— Това беше Лела — каза тихо Нокът.

— Не е. Грешеш.

Нокът погледна приятеля си и кимна.

— Да. Сигурно съм се припознал.

Започнаха да се хранят мълчаливо.

В Крондор се задържаха три дни, докато си уредят пътуването с керван. Щяха да служат като охрана срещу транспорт и храна. Господарят на кервана бе доволен, че няма да плаща наемническата плата, и реши, че е извадил голям късмет.

Така и не обсъдиха загадката около Лела, която, работеше в хана под името Роксана, и Нокът реши, че е едно от поредните неща, които навярно никога няма да му обяснят. Все пак му подежда някак странно утешително това, че е открил познато лице в толкова чужда среда, макар и при обстоятелства, които можеше да се нарекат „мистериозни“.

Крондор беше удивително откритие за Нокът, защото макар Латагор да изглеждаше приказен за неопитните му очи, когато го бе посетил за първи път, сега му приличаше на провинциално село в

сравнение със столицата на Западното владение на Островното кралство. Градът гъмжеше от хора от далечни земи, чак от Кешийската конфедерация, покорените народи в южните предели на империята. Странни за ухото му езици и диалекти се чуваха на всеки пазар и във всеки хан.

Калев го разведе да му покаже забележителни гледки: оцелялата част от крайморската крепостна стена, унищожена по време на Войната на студенокръвните, когато армиите на Изумрудената кралица нападнали през морето и буквално унищожили града. Нокът се изуми щом, осъзна, че Калев му разказва за собствената си баба, която била пленена от демон. Прецени, че много от историите, разказвани около огъня в детството му, ще трябва да бъдат преосмислени, вместо да ги пренебрегва като измислени приказки.

Посети и Кафеената палата на Барет, където се водеха финансовите дела, колкото сложни и загадъчни, толкова и магически. Имаше смътна представа какво е означавало това място за икономиката на Кралството от книгата за живота на Рупърт Ейвъри, някогашен прочут търговец от палатата. Отидоха да видят двореца, макар че го погледаха от почитателно разстояние. Калев намекна за някакви стари връзки между семейството му и короната, но нямаха основателен повод да получат достъп вътре. Нито някакъв особен мотив — освен чистото любопитство. Нокът изпитваше умерен интерес към тези неща, както и към всичко, което бе чуждо на жизнения му опит. Като се замислеше за детството си, вече си даваше сметка колко малко от света е познавал като момче. При все това си спомняше съвсем ясно колко си бе въобразявал, че го разбира. Такова бе наследството на съплеменниците му, които приемаха за съвсем естествено да преживеят целия си живот сред планините. Поколения идваха и си отиваха при оросините почти без никаква промяна и този живот изглеждаше добър. Нокът обикаляше из града и гледаше, попиваше с очи тълпите, задръстили улиците, и се чудеше дали поне в това отношение съплеменниците му не бяха прави — за качеството на добрия живот. Повечето хора, които виждаше, определено не изглеждаха щастливи. Изглеждаха всъщност напрегнати и улигани в текущата си работа, провираха се забързани през множеството. По улиците се мяркаха и играещи деца, но само най-малките. По-големите

като че ли се движеха на банди от по десет или повече и човек често можеше да ги види как бягат, подгонени от някой блюстител на закона.

Пътуваха с кервана през Западното владение, през хълмисти равнини и ниски планини, не много по-различни от родните му. Но докато родните планини бяха заселени с обитатели на села от дървени колиби и дворове, оградени с колове, то в тези планини се срещаха градчета и се издигаха замъци. В Рейвънсбърг пиха най-хубавото вино, което Нокът бе опитвал, и той зададе много въпроси на ханджията. Задели си един час, за да намери и един винар, него също отрупа с въпроси.

Деметрий му беше казал, че учителите им щели да го учат да разбира от вино, и той си помисли, че тези разговори ще са от полза.

Пътуването им продължи до град Малаков брод и там се сбогуваха с керванджията. След като преспяха една нощ в сравнително чиста стая, Калев купи два коня и се отправиха на изток.

Докато язدهа към изгряващото слънце, Нокът попита:

— Калев, дали изобщо някога ще разбере какво точно правим?

Калев се засмя.

— Според мен едва ли е толкова важно дали ще ти го кажа сега, или като стигнем в Саладор.

— Ами тогава кажи ми го сега, защото изгарям от любопитство.

— В Саладор ще довършим образованието ти в изискано поведение и маниери. В продължение на година или повече ще изучиш поне два музикални инструмента — лютня и още един, може би рог или флейта. Ще изучиш още по-добре кулинарното изкуство, макар че си напреднал вече добре под наставничеството на Лео. И също така ще научиш повече за дворцовите маниери, костюмите, подходящи за всякакъв случай, и как да се държиш както подобава с хора от всякакъв ранг. Ще се научиш да оценяваш виното и да пееш, макар да подозирам, че последното е изгубена кауза.

Нокът се засмя.

— Мога да пея.

— Чувал съм те и трудно бих го нарекъл пеене.

— Но какво цели цялата тази подготовка?

Калев превключи от Кралската реч, на която говореха, откакто бяха пристигнали в Крондор, на ролдемски.

— Защото след година, млади ми приятелю, ще заминеш за кралство Ролдем и ще се включиш в Двора на майсторите. Ако съдбата е благосклонна, ще те установим там като дребен благородник, далечен братовчед от някоя знатна фамилия, с богато наследство, но с оскъдни средства, и поради това — склонен да бъде нает.

— Дворът на майсторите ли? Кендрик веднъж ми спомена за него. Каза, че там се обучавали най-добрите сабълори на света.

— И точно това, приятелю, е задачата ти. Защото когато напуснеш Ролдем, трябва да те смятат за най-добрия от всички. Трябва да те смятат за най-великия фехтовач на света.

Нокът го зяпна смаяно.

ВТОРА ЧАСТ

НАЕМНИК

Мъстта е сладка, но не питателна.
Куули Зидаря

ГЛАВА 14

ДВОРЪТ НА МАЙСТОРИТЕ

Тал примига.

Острието, задържало се за миг пред лицето му, трепна и се отмести надясно, а той се поколеба, после се задвижи в същата посока. Както беше предвидил, противникът му правеше лъжлив ход надясно и се измести вляво. Тал се хлъзна покрай гарда му толкова бързо, че другият фехтовач не успя да реагира навреме и оръжието на Тал го докосна.

— Туше! — извика началникът на Двора на майсторите. Тал отстъпи, застана мирно и отдаде чест на противника си, млад благородник от крайбрежния град Шалан. Дюзан или Дюсан, не му помнеше точно името. Зрителите учтиво аплодираха.

Началникът на Двора пристъпи напред и заяви:

— Точка и победа за милорд Хокинс.

Талвин Хокинс, млад благородник от Илит, далечен братовчед на лорд Селжан Хокинс, барон от Двора на принца в Крондор, се поклони първо на Началника на Двора, после — на своя противник. Двамата свалиха мрежестите защитни маски и си стиснаха ръцете. Младият ролдемски благородник се усмихна и каза:

— Някой ден ще сбъркаш, Тал, и тогава ще те спипам.

Тал се усмихна в отговор.

— Може би си прав. Но както казва моят човек, Паско, „Предпочитам да съм повече късметлия, отколкото добър“. Нали, Паско?

Плещестият слуга взе сабята на господаря си и отвърна усмихнато:

— Както казва господарят, ако имам избор, винаги бих предпочел късмета.

Двамата дуелисти си размениха поклони и се оттеглиха в противоположните ъгли на огромната зала за дуели, ядрото на Двора на майсторите в град Ролдем. Големи резбовани дървени колони обкръжаваха масивния дървен под, излъскан до блясък и с цвета на

бронз. В пода бяха вградени сложни фигури. След като се запозна с инструкторите си, Тал бързо разбра, че освен естетическата страна те изпълняват определени функции. Всяка фигура очертаваше зона за дуелиране, от много тясната и дълга пътека за фехтовка с рапири до по-големия осмоъгълник за по-дълги оръжия.

Защото тъкмо оръжията бяха причината за съществуването на Двора на майсторите. Преди повече от двеста години кралят на Ролдем обявил турнир, който да излъчи най-великия фехтовач на света. Благородници, мъже от простолюдието, войници и наемници дошли от места чак отвъд Пояса на Кеш — планините, разделящи северната и южна половини на империята, от Далечния бряг и от Кралството, и от всички райони между тях. Наградата била баснословна: широка сабя, изработена от злато и с инкрустирани скъпоценни камъни — изделие с цената на кралски данъци за много и много години.

Турнирът продължил две седмици и го спечелил един местен благородник, граф Верси Данго. За изумление и радост на краля той обявил, че ще се откаже от наградата, та да може кралят да се възползва от цената на сабята, за да заплати за построяването на академия, посветена на оръжието, и там да се провеждат редовни турнири. Така бил основан Дворът на майсторите.

Кралят се разпоредил да се построи школата и тя покрила цяло градско каре в самия център на столицата на Островното кралство. С годините била преустройвана и усъвършенствана така, че сега наподобяваше колкото школа, толкова и дворец. След завършването ѝ бил проведен втори турнир и граф Данго защитил титлата си на най-добрия фехтовач в света.

Състезанието се провеждало веднъж на всеки пет години. На четвъртата си защита на титлата граф Данго бил ранен в двубоя от бъдещия победител и се принудил да се оттегли от състезанието.

Оттогава шампионатът беше спечелван от тридесет и един майстори на фехтовката. Нокът на сребърния ястреб, известен вече под името Тал Хокинс^[1], възнамеряваше да е тридесет и вторият.

Учителят по фехтовка се приближи и Тал го удостои с почтителен поклон.

— Да, учителю Дубков?

— Представянето ви беше чудесно, но подценихте противника си. Ако го бяхте направили с по-опитен сабълор, можеше да ви засече,

млади приятелю.

Тал сведе глава в признание за вярната преценка. После се усмихна широко и отвърна:

— Ако никога не предлагам на по-малко опитния дори най-малката възможност да спечели, какъв мотив ще имат да тренират с мен?

Дубков се засмя.

— А тези с повече опит — примерно тези, които очакват да бъдат включени в турнира — няма да ви партнират, за да не разкрият твърде много и да се окажат в неизгодно положение по време на състезанието, така ли?

— Точно така.

— Е, не знам колко смятате, че се усъвършенствате от тези упражнения — заговори тихо учителят, — но тълпата се радва... особено младите дами. — И кимна към галерията, където десетина дъщери на родемски благородници седяха и наблюдаваха туровете.

Няколко от тях се усмихнаха и кимнаха на Тал. Той им отвърна със същото, без да срещне погледа на някое определено момиче. Забелязал това, учителят Дубков вдигна учудено вежда.

— Е, чакат ме други задължения. Лек ден ви желая, млади Талвин.

— Лек ден и на вас, учителю — отвърна Тал с поклон, като роден благородник.

Свали подплатения жакет с помощта на Паско и слугата му подаде кърпа. Тал изтри врата си и мократа си коса. След това облече жакета от фин брокат, подходящ за следобедно облекло, и зачака търпеливо Паско да затегне връзките.

— Някакви покани за вечеря?

— Четири, милорд. Лейди Сабрина желае да вечеряте с нея и баща ѝ. Лейди Джесика и лейди Матилда ви канят да вечеряте със семействата им, а лейди Мелинда желае да вечеряте с нея и спомена, че баща ѝ винаги е по работа.

— Значи Мелинда — ухили се Тал.

— Днес изглеждате необичайно щастлив — отбеляза Паско. Бившият слуга на Робърт се бе появил още първия месец, след като Тал и Калев се настаниха в Саладор. Играеше ролята си на личен слуга с такава убедителност и лекота, че Тал бе склонен да повярва, че е

заемал този пост при някой благородник някога в тъмното си минало. И бързо бе обучил Нокът на сребърния ястреб на всички необходими нюанси на благородническото поведение и държане, за да се получи от него Талвин Хокинс.

Тал кимна с усмивка.

— Слухове, клюки и крайно недостоверни източници ме карат да вярвам, че преди турнира ще бъда поканен в двореца за аудиенция с краля, или най-малкото ще бъда включен в списъка като гост за следващата галавечеря.

— Това не е изненадващо, господарю — отвърна Паско. Сниши глас, за да може да го чуе само Тал, докато намяташе пелерината на гърба на младежа. — Изненадващото е, че става чак сега.

Тал се усмихна.

— Така е.

Двамата напуснаха тренировъчната зала покрай галерията и когато тръгнаха по големия коридор, отвеждащ към външния двор, не един слуга дискретно пхна бележка в ръката на Паско. По стените на коридора се редяха портрети на шампиони, а в центъра на входа голяма бронзова статуя на Верси Данго в героична поза посрещаше посетители и ученици на Двора на майсторите. Двамата забързаха по стъпалата към очакващата ги карета. Кочияшът им отвори вратичката.

След като се настаниха, Тал каза:

— Аз съм само вторият саблъор в историята на Двора на майсторите, който никога не е губил тур.

— Хмм. Май си спомням, че бяхте надвит един следобед от майстор Дубков, милорд.

— То не беше състезание — отвърна Тал. — Беше занимание. И главно защото аз му позволих.

— Позволихте му?

— Да, по две причини. — Междувременно каретата напусна двора и пое по улиците на Ролдем. — Първо, той е Майстор на Двора и там ми трябва приятели, и второ, в тази среща научих повече, като загубих, отколкото ако се бях напрегнал да спечеля.

— Затова ли се задоволявахте с равен в някои турове?

— Да. Но само при тренировка, както си забелязал. Никога не съм губил в състезание и нямам намерение да го правя в близко бъдеще.

— Ще ви напомня, милорд, че за този турнир идват фехтовачи от целия свят.

— Да. И мога да загубя, но не това е намерението ми.

— Добре.

Каретата трополеше по кривите калдъръмени улици. Тал седеше отпуснат и се наслаждаваше на пъстрата гледка, а Паско бързо преглеждаше и отмяташе бележките, пъхнати в ръката му. Всички бяха едни и същи, от млади жени: питаха Тал защо не им се обажда.

Младият мъж седеше отпуснат, оставил се на прохладния океански въздух, навяващ постоянно от запад, да го освежи. Очите му попиваха гледките. Беше видял вече три града, Крондор, Саладор, а сега и Ролдем, но най-много харесваше сегашното си местонахождение. Крондор изглеждаше груб и сив в сравнение с другите два, може би поради това, че в по-голямата си част бе съграден отново от развалините, през последните тридесет години. Калейб му беше разказал историята за Изумрудената кралица и унищожаването на града от нейните сили, както и за храбрата съпротива на Кралската армия на Кошмарния хълм.

За разлика от Крондор, Саладор беше древен град, просторен и с облик, достоен за ролята му на метрополия. Във външните му квартали преобладаваха малки местни пазари и търговски улици, а вътрешният град почти с нищо не напомняше за древното укрепление, каквото трябваше да е бил някога. Тал помнеше как преминаха през една отворена порта от единия район на града към другия, но иначе почти нищо не личеше от голямата крепостна стена, която някога трябваше да е била главната защита на града.

Саладор си имаше своите чарове и двете години, прекарани там от Нокът на сребърния ястреб, докато се превърне в Талвин Хокинс, бяха две от най-хубавите години в живота му, докато не пристигна в Ролдем. Беше се научил да свири на лютня, на месингов рог и на множество ударни инструменти. Беше се отървал от всякакъв акцент при говорене на Кралската реч или на ролдемски и можеше да мине за благородник от която и да е от двете държави. Беше се усъвършенствал в рисуването, научил се беше да отличава доброто вино от лошото — пристрастил се беше към първото — и бе усвоил тънкостите на дворцовите танци.

Изчел беше много книги и ръкописи и беше проучил всичко, до което успя да се добере, за историята на този континент на Триагия. Научи за други държави, които не бе посещавал, и историята го увлече неимоверно.

Запозна се с и позна много жени. Отначало лекуваше раната, нанесена му от Алисандра, но една нощ Калев го накара да го придружи из града, пиха, обикаляха от една гостилница в друга, а накрая се озоваха в един славещ се с добро име публичен дом. Там Калев го остави на грижите на екип от опитни и ентусиазирани млади куртизанки, които намериха начини да съживят интереса на Нокът към жените. Последваха любовни връзки със слугинчета, дъщери на търговци и понякога — с дъщерята на някой дребен благородник.

Към двадесетия си рожден ден — Тал беше възприел обичая да празнува рождението си в деня на Средилетие — младият мъж бе готов за Двора на майсторите.

Една нощ Робърт се появи с подправени документи, представящи го за Талвин Хокинс, далечен братовчед на дребен благородник в провинция Ябон в Западното владение на Островното кралство. Така Нокът на сребърния ястреб стана Талвин Хокинс, скуайър на Морган Ривър и Белкасъл, баронет на Силвърлейк, васал на барон Илит, напуснал бащиния си дом, за да служи известно време в северния гарнизон като рицар-лейтенант под командата на херцога на Ябон, и напуснал с чест военната служба, за да търси щастието си. Младеж с благороден ранг, но без богатство.

Междувременно бе успял по някакъв начин да натрупа достатъчно средства, за да се нанесе в скромно, но с вкус обзаведено жилище в един хубав квартал на града, където устройваше забавления с малки групи млади благородници. И се бе отличил като най-добрия фехтовач и най-изгодния за брачна връзка ерген, пристигал от години в града.

Тал бе впечатлен от огромната работа, извършена, за да му се проправи път в градското общество. Кредитни писма, писмени представяния и препоръки, всичко това бе подготвено предварително. Няколко местни лица се представяха за стари негови познати, стигаха дори дотам, че да припомнят на Тал за свои предишни срещи.

За радост на Паско и Робърт Тал се оказа опитен играч на хазарт — резултат от логическите игри, които бе изучавал при Робърт и

Магнус. Устояваше на изкушението да печели големи залози, предпочиташе редовно да печели дребни суми. За да си осигури покани за нови игри на карти и зарове, понякога губеше преднамерено, с великодушие и чувство за хумор.

Всички, които го познаваха, го оценяваха като добре сложен и чаровен младеж. Пряк, учтив и забавен. Смятаха го за ценен гост на вечери и рядко се хранеше сам вкъщи. Свободното владееие на много езици, изяществото му като танцьор, способността му да пее и да свири на много инструменти — всичко това го превръщаше в един от най-популярните млади благородници в града. Липсваше само покана за галавечеря в кралския двор. Но ето, слухът поднасяше надежда, че и това скоро предстои.

Единствената критика, отправяна към Тал Хокинс, бе от страна на младите дами в Ролдем. Да, той беше чаровен, елегантен, остроумен и пламенен в подходящ момент. Но не една млада жена го бе обвинявала, че няма сърце, защото никога не им говореше за любов. Страст и телесни удоволствия, да, и неговата прямота и дързък подход му бяха спечелили не едно младо ролдемско цвете, решено допреди това да устои на изкушението пред забележителния младеж от Запада. Леглото му оставаше празно само когато той го пожелаеше, но Тал често не намираще много радост в тези, които го споделяха с него. Облекчение, удоволствие и забавление — да, но не и радост. Мисълта му от време на време се връщаше към Алисандра и той се чудеше дали не става като нея, а след това решаваше, че не е така, защото все още изпитваше обич към своите наставници, спомняше си любовта, която таеше в сърцето си към своето семейство и съселяни; но стигнеше ли се до младите жени, за него те бяха само средство за постигане на някаква цел: да задоволи страстта си например, да се издигне в обществото или просто да се разсее.

Каретата спря пред жилището му, тристаен апартамент на първия етаж. Домът на партера се обитаваше от един лихвар и семейството му. Семейството имаше дъщеря, доста привлекателна всъщност, но Паско го бе посъветвал да не ухажва младата дама и Тал се съгласи. Един ядосан баща, особено баща с много пари, можеше да му създаде трудности. Защото макар бащата да не представляваше заплаха с оръжие, парите му можеха да купят много оръжия. Поради това Тал се

държеше учтиво с бащата и майката, братски с младия им син и леко ухажорски, но винаги възпитано и сдържано с момичето.

Кочияшът отвори вратата и Тал и Паско слязоха. Слугата тръгна към стълбището, а каретата подкара към градската конюшня на една улица разстояние, където беше и квартирата на кочияша, тъй че да е на разположение на Тал всеки път, когато му потрябва.

Тал се качи в апартамента и Паско попита:

— Да приготвя ли банята?

— Не. Точно сега почти студената вода не ми се нрави особено. Мисля да подремна и след час да прескоча до банята Ремарга, да се преоблека там и да се приготвя за вечеря с Мелинда. Докато спя, моля те, изпрати ѝ бележка, че ще съм повече от щастлив да вечерям с нея, и изпрати съжаленията ми към другите дами, които са ме поканили.

— Да, милорд — отвърна Паско.

За изненада на Тал, още от самото начало Паско се отнасяше към него все едно е благородник по рождение и нито веднъж не спомена за предишната биография на Нокът, нито забравяше мястото си дори когато двамата оставаха сами. А през цялото време, откакто бе пристигнал в Ролдем, Талвин Хокинс до такава степен се бе вживял в ролята си на благородник авантюрист от Островното кралство, че дори за самия него миналото му, преди да дойде в Саладор, започваше да се превръща в смътен спомен, все едно е на някой друг.

Паско се зае със съобщенията, а Тал се съблече. Смъкна наметалото, жакета, туниката и ботушите и се просна на леглото само по панталони. Беше уморен от тренировката, но сънят не идваше; беше неспокоен и напрегнат от очакването за покана в двореца. Да не говорим, че турнирът започваше след по-малко от месец. Тал вече усещаше натрупващото се напрежение. Трябваше да внимава: прекаленото напрежение можеше да го направи нервен, да му попречи в съсредоточаването върху текущата задача.

А освен това съзнаваше, че щом турнирът свърши, го очаква още нещо — и не знаеше какво е. Възприемането на ролята на благородник като че ли вървеше точно както беше предсказал Рондар и очевидно бе причината за няколкото му години обучение, но все още не му бяха обяснили защо.

Личните му планове не се бяха променили. Рано или късно щеше да хване убийците на близките си, но докато не приключеше със

сегашната си роля, докато не решаха Учителят Пъг и приятелите му, че задълженията му към Конклава са изчерпани, трябваше да чака.

Все пак напоследък го глождеше едно все по-усилващо се притеснение: ами ако станеше така, че изобщо не го освободят от дълга му към Конклава? Ако се случеше да загине, преди да е успял да отмъсти за избитите си близки? С втората възможност нямаше смисъл да се занимава. Ако съдбата отредеше последният оросин да загине, преди виновниците да бъдат наказани — така да бъде. Но първата го тревожеше, защото кой от двата му дълга бе първостепенен? Жизненият дълг бе нещо, което никой оросин не можеше да пренебрегне току-така, защото това би посрамило не само човека, но и неговото семейство и предците му. Но кръвната мъст, изисквана от племенната му култура, бе също толкова важна. Надяваше се, че боговете ще погледнат благосклонно и ще му посочат верния начин да изпълни и двата си дълга доблестно.

Превъртя се по корем и си помисли, че може и да не го направят. Такива неща обаче не зависеха от него, тъй че най-добре беше да не се терзае.

Полежа половин час, но сънят така и не го споходи. Накрая реши, че настроението му може би ще се пооправи с една по-дълга баня. Стана и извика Паско.

Слугата се появи на прага и Тал каза:

— Отивам в Ремарга. Донеси ми дрехи. Ела веднага, щом избереш подходящо облекло за вечерята. Каретата да ме чака пред Ремарга час след залез-слънце.

— Да, милорд.

Тал се облече, излезе и тръгна по улиците на Ролдем. Вървенето пеш през града никога не го отегчаваше — оживените дюкяни по улиците, гъстите пъстроцветни тълпи, млади, стари, мъже и жени, търговци и моряци, благородници и простолюдие. Мирисът на море бе навсякъде и това, съчетано с шума и суматохата, бе опияняващо за едно момче, израснало в самотата на планините.

Тал се зачуди дали съдбата ще му предостави възможност някой ден да се върне в местата на своето детство и дали той ще приеме тази възможност, ако му се предложи. След кратък миг размишление реши, че ще го направи. Защото колкото и възхитителни да бяха нещата,

които бе придобил — знания, опит и материално благополучие, — те бледнееха пред онова, което бе загубил: дом, семейство, детство.

Ако желанието му можеше да се осъществи, бе готов да замени всичко, за да върне майка си, баща си, сестра си, всички от клана — да са пак здрави и щастливи. Горчеше му от мисълта, че дори най-могъщият чародей, дори всички чародеи заедно, не могат да изпълнят такова желание.

Стигна до една пресечка и сви надясно през тълпата в късния следобед. Само след няколко секунди разбра, че някой го следи. Ловджийският му инстинкт или това, което Накор бе назвал „бучката тревога“, случаен поглед през рамо, отражение в прозореца на дюкян, нещо го беше предупредило: разбрал беше някак, че на тридесет стъпки зад него има човек, който го следи, откакто бе излязъл от жилището си.

Спря пред витрината на един дюкян, уж че оглежда изложените изделия. Човекът, когото бе забелязал с периферното си зрение, също спря и се засуети, все едно търси нещо из джобовете си. После, с престорено ядосана физиономия, мъжът се обърна и бързо закрачи обратно, но не и преди Тал да запомни външността му. Беше нисък и жилиав, крачеше бързо и с пестеливи движения, което предупреди Тал: опасен човек.

Тал знаеше, че бързо ще се скрие сред тълпата, така че не тръгна подир него. Първо, нямаше да успее да го настигне. Второ, така щеше да се издаде, че го е разкрил. Той или някой друг скоро щеше да се появи отново. Някой дебнеше Тал — и той трябваше да разбере кой и защо.

Ако се окажеше платен убиец, нает от някоя разгневена млада жена или нейния баща, това беше едно, но ако това имаше нещо общо с Конклава на сенките, бе съвсем друго. Може би трябваше да изпрати Паско, за да предупреди Робърт и останалите.

Закрачи небрежно към банята, като се отклони от обичайния си маршрут. На няколко пъти спря, за да се увери, че вече не го преследват.

Пред Ремарга го посрещна един от добре познатите му прислужници.

— Добър ден, милорд.

— Добър да е, Свен — отвърна Тал. — Салмина свободна ли е?

— Ще проверя, сър. Желаете ли услугите й?

— Да — отвърна Тал и влезе в съблекалнята.

Свен влезе с него, за да се погрижи за дрехите му и да му осигури каквото му е нужно. Най-напред му подаде голяма памучна кърпа, с която Тал се уви. Щом Тал излезе от съблекалнята, Свен прибра дрехите и сабята му. Тал седна на малко дървено столче до едно голямо ведро с гореща вода. До ведрото имаше калъп ароматизиран сапун и четка. До столчето беше поставен поднос с малки изящни глинени гърненца с цветна украса. Тал надигна ведрото, изсипа съдържанието му върху главата си и веднага щом го остави, се появи едно момче с ново ведро с гореща вода и отнесе празното.

Най-напред Тал намаза косата си с благовонно масло и не за първи път се зачуди какво ли би си помислил дядо му за всичко това. Старецът бе навикнал да се къпе в най-ледените потоци и езера и се наслаждаваше на това. Но като знаеше колко бяха допадали удобствата на дядо му, накрая Тал реши, че сигурно би го одобрил. Точно в този момент се появи млада жена, облечена в къса роба от бял лен, прилепнала плътно по тялото й от влажния зной в банята. Тал знаеше, че дядо му много щеше да одобри и това — старецът никога не изпускаше от око хубавите жени, за яд на бабата на Тал.

Обзет от мигновена носталгия, той се остави мълчаливо момичето да насапуниса гърба му. Ремарга обучаваше персонала си добре: тя нямаше да му проговори, освен ако той не я заговореше. Някои клиенти искаха повече бърборене и флиртуване, имаше и такива, които пожелаваха услуги от по-лично естество, което можеше да се уреди срещу определена цена в стаичките в дъното на сградата. Други предпочитаха спокойствие и тишина и искаха да останат насаме с мислите си, докато се къпят.

Тал стана и момичето спря да мие гърба и раменете му и превключи на гърдите му. Той взе калъпа сапун от ръката й, отпрати я и продължи да се мие сам. Ако бе останал неподвижен, тя щеше да го измие целия, но умът му сега беше зает с други неща, за да се забавлява с момиче от къпалнята, а и трябваше да съсредоточи мислите си върху Мелинда, която с най-голяма охота щеше да уталожии страстите му след вечерята.

Надигна поредното ведро и се изплакна от сапуна, после отиде в следващата стая, изпълнена с гъсти бели облаци пара. Водата беше

много гореща и той пристъпи в нея бавно, предпазливо. Отиде в дълбокия край на басейна и седна на една от скритите под водата скамейки. Отпусна се на гръб, опрял рамене в стената.

Малко след него влезе пълничка матрона, подаде кърпата си на прислугата и се натопи във водата. Тал беше пътувал достатъчно по света и вече имаше известна представа за начините, по които различните народи гледат на показването на части от тялото си един пред друг, но Ролдем все пак му се струваше едно от най-странните места в това отношение. Женската мода тук обикновено беше консервативна, освен на големи светски събития, където женските тоалети понякога бяха направо скандални. Предната седмица графиня Аманди се бе появила на организираното от барон Грюдер галапразненство в красива кешийска рокля, оставяща гърдите ѝ непокрити, което бе компенсирано с тежка огърлица от перли. Непрестанно полюшващите се бисери предлагаха, меко казано, доста провокативна гледка. На подобни събития голите гърбове и дълбоките деколтета бяха обичайни за жени, които през деня обикаляха из града, покрити от шията до глезените. Още по-странно за Тал бе това, че жените и мъжете се събличаха в отделни стаи, но се къпеха заедно в обществените бани. Допускаше, че в някой момент от историята на Ролдем някой властник е решил, че в голотата няма нищо лошо, но виж — обличането и събличането пред представители на другия пол е лошо.

Неволно се изкиска на тази мисъл и това му спечели учудения поглед на дамата. Той ѝ се усмихна и каза:

— Спомних си една стара шега, милейди.

Тя кимна, не съвсем убедена.

Скоро тялото му се отпусна и мислите му се зареяха. И да задремеше, прислужниците щяха да държат вещите му под око, а поради многото инциденти с пияни клиенти през годините нямаше да допуснат да се свлече във водата и да се удави.

Паско също нямаше да се забави много и скоро щеше да дойде с дрехите, които му е избрал за вечерта. Тъй че Тал се отпусна и задряма блажено сред горещата пара, а моментната тъга по миналото бързо се стопи.

След малко дойде Свен и каза:

— Салмина вече може да ви приеме, милорд.

Тал стана и взе голямата кърпа от едно от прислужващите момчета. Последва Свен до една стаичка, преградена с мънистена завеса от съблекалнята. Салмина беше жена от Родез, висока почти колкото него, силна, със здрави ръце, но природата я бе опазила стройна и тънка. Тал знаеше от личен опит, че има хубаво мускулесто гъвкаво тяло под късата туника.

Щом Свен излезе и дръпна завесата, тя смъкна дрехата си и започна да маже ръцете си с благовонно масло.

— Пълният масаж ли днес, милорд? — попита го закачливо.

Тал легна на плота, отпусна брадичка на ръцете си и отвърна:

— Не днес, мила. Трябва да си спестя силата за друга тази нощ.

Тя размаза маслото по голия му задник и го плесна закачливо в знак, че е разочарована от отговора му. Въпреки че беше над четиридесетте, беше възхитителна жена и годините опит я правеха първокласна любовница. Тал беше напуснал с омекнали колене първия път, когато се бе съгласил на „пълния масаж“.

— Лъв като вас? Че вие ще ми изкарате сълзи в очите и ще сте готов за поне още три след час.

Тал не можа да не се засмее.

— Едва си спомням името си на път за дома, когато приключиш с мен, Салмина.

— Гордея се с работата си.

— И с пълно право — отвърна ѝ той искрено.

— И коя е щастливката? — попита тя и почна да разтрива раменете му.

— Бих ли могъл да се нарека джентълмен, ако ти кажа?

— Мнозина го правят, но пък вие сте по-дискретен от повечето мъже.

— Благодаря.

Както винаги, тя зацъка с език, щом пръстите ѝ пробягаха по многобройните белези по тялото му.

— Колко много рани — отбеляза не за първи път. — Смятате ли, че сте готов за турнира?

Тал въздъхна, докато тя се залавяше с врата му.

— Ако не съм, ще го разбере още щом започне, нали?

— Всъщност да де — отвърна с лек смях Салмина.

Побъбриха още малко, а после тя се обърна, за да вземе поредната стъкленица с масло от масичката до стената.

Усещане за опасност внезапно прониза Нокът и той се хвърли надясно.

Болката избухна в лявата му ръка, щом острието се вряза от рамото към лакътя. Той скочи светкавично от масата и приклезна.

Салмина се беше опряла с ръка на стената. В очите ѝ се четеше объркване. Тя вдигна дясната си ръка в опит да спре кръвта, швиринала от шията ѝ. В един гротесков миг сякаш повече от всичко я притесни пурпурът, потекъл между гърдите ѝ, сякаш бе нещо възмутително за жена с нейната красота. След това очите ѝ се подбелиха и тя рухна на пода.

Беше същият мъж, който го беше следил. Държеше в дясната си ръка смъртоносно оръжие, тънко и остро като бръснач. Ако се съдеше по стойката му, боравеше опитно с него. Освен това не се беше опитал да го последва при завъртането, а се беше отдръпнал в противоположната посока, между жертвата си и завесата.

Тал разбираше, че убиецът разполага с не повече от минута, за да довърши делото си, защото трябваше да очаква, че жертвата ще извика и че някой веднага ще дотича. Наистина нескопосан опит за покушение. Само след миг мъжът трябваше да нападне.

Тал скочи пръв. Убиецът сигурно бе очаквал да се отдръпне, сигурно просто печелеше място, за да се обърне и да хукне през завесата, но Тал блъсна масата и я преобърна. Убиецът отстъпи инстинктивно, за да избегне удара, а точно това целеше Тал.

Прескочи съборената маса, пренебрегна оръжието. Онзи вече го беше порязал, а и една рана повече едва ли беше важна. Но нямаше да позволи на този тип да го убие.

Убиецът замахна към гърлото му, но Тал се сниши под острието и го блъсна с рамо в корема. Както беше предвидил, получи дълбок срез в гърдите, но не и в гърлото.

Няколко души, които тъкмо влизаха, се разкрещяха, като видяха кръвта и двамата биеци се на покрития с плочки под мъже.

Тал се надигна, гол и без оръжие, плувнал в кръв, но готов да се защити. Убиецът се поколеба дали да атакува отново, или да се опита да избяга.

И този миг колебание му струва живота. Очите му изведнъж се разшириха и ножът изпадна от пръстите му. Паско пристъпи зад него и издърпа камата, която бе метнал, от гърба на убиеца.

Погледна да се увери, че той вече не представлява заплаха, после бързо се приближи до Тал, който се бе строполил на пода.

— Изглеждате ужасно, милорд.

— Не се съмнявам — отвърна Тал; причерня му. — Бъди така добър да предадеш извиненията ми на лейди Мелинда — добави той и изгуби съзнание.

[1] От *Talon of the Silver Hawk* (Нокът на сребърния ястреб) — Б. пр. ↑

ГЛАВА 15

ЗАГАДКА

Тал се събуди.

— Трети път — каза Паско.

Тал простена от болка и едва успя да попита:

— Какво трети път? — Клепачите му сякаш бяха залепнали, устата му бе пресъхнала. — Дай ми вода...

Паско поднесе към устните му чаша вода. Нокът отпи и чу друг глас.

— За трети път едва опазихме живота ти, Нокът.

Робърт де Лийс поклати глава и добави:

— Това означава, че вече ни дължиш три живота.

Тал продължи да пие, докато гърлото му не се овлажни достатъчно, за да може да говори, без да квака като жаба.

— Съжалявам, но мога да дам само един. И моля, наричайте ме Тал, защото името ми вече е Талвин.

— Ти вече едва не даде живота си, Тал — отвърна Робърт.

Тал погледна лявата си ръка и се ококори. Тялото го болеше и беше схванат, но раната на ръката я нямаше, както и тази през гърдите.

— Какво...

— Магия.

Паско се намеси:

— Имате турнир след по-малко от две седмици, милорд, а от дълбочината на раните и загубата на кръв беше ясно, че изобщо няма да сте годен за състезания.

— Една от възможните причини за покушението — добави Робърт. — Макар да ми се струва, че едва ли е била главната.

— Но как...

— В Ролдем има доста надарени жреци лечители. Неколцина от тях сътрудничат на Конклава.

— Това ли те доведе тук? — попита Тал. Започна да раздвижва ръцете си и откри, че мускулите се отпускат.

— Аз го повиках, милорд — каза Паско.

— Паско забеляза нещо, заради което се оказа задължително Конклавът да изпрати веднага някой с магически умения. Съобщи ни, че е нямало начин убиецът да може да проникне в стаята за масаж, освен ако не е използвал магия.

Тал се замисли. Масата бе достатъчно голяма, за да се скрие някой под нея, но щеше да го види всеки влязъл. Нямахше килери или други врати.

— Трябваше да се сетя.

— Не си бил в състояние. Паско вече е пуснал удобния слух, че повечето кръв е от нещастната убита жена, а ти имаш само няколко отока и плитка рана, която ще зарасте бързо. И че ще си здрав за турнира.

Тал се надигна. Сковаността почти бе преминала.

— Гладен съм.

— Това е резултат от целебното заклинание, което приложи нашият приятел жрец. Поотслабнал си, ако въобще си направиш труда да го забележиш. На тялото ти му трябваше енергия, взета от другаде, за да изцели увредената плът, така че изгори и малкото мазнина, която имаше, Тал. Определено изглеждаш измършавял.

Тал се изправи и главата му се замая.

— Чувствам се ужасно слаб.

Паско му помогна да облече халата, след което го хвана под ръка и го заведе до масата в голямата стая. Тя бе отрупана с храна и Тал започна да яде с вълчи апетит. Още при първите хапки усети, че силите му се връщат.

— Ще трябва да си починеш до довечера, Тал — каза Робърт. — Но след това се налага да се появиш някъде публично, за да разпръснеш всякакви слухове за раните си.

— Защо? Защо да бързаме толкова?

— Защото хората вече се питат защо си нападнат и колко зле си ранен — отвърна Робърт. — Причината ще я оставим на предположенията, но доколкото разбирам, има немалко хора, които биха предпочели да не се явиш на турнира или да се виждаш с дъщерите им.

Тал кимна, без да се изчерви.

— Колкото до раните, трябва да дадем на онези, които са пратили убиеца, ясно да разберат, че са се провалили. За да се опитат

отново, скоро.

— Аха. А аз ще съм стръвта.

Робърт сви рамене.

— Някой се опитва да те убие. Оприличи го на лов. Ако го дебне хищник, какво прави човек?

— Не бяга. Залага капан.

— Това ще направим и ние.

Тал приключи с яденето.

— Колко е часът? — Погледна през прозореца и видя, че трябва да е рано следобед.

— Два следобед — отвърна Паско.

— Тогава най-доброто решение е да се върна в Двора на майсторите и да кажа няколко думи за горката Салмина... — Изведнъж си даде сметка, че никога повече няма да я види, нито да изпита пламенната ѝ любовна страст. — А след това да се върна в Ремарга за нова баня и масаж. — Погледна Паско. — Някакви покани?

— Три.

— Отклони ги. Щом се налага да се покажа публично, значи ще трябва да вечерям в „Доусън“.

Робърт кимна и попита:

— А след това?

— Хазарт в „Колелото на съдбата“.

— Добре. Така за всички ще стане ясно, че си здрав.

Тал стана и разкърши ръце.

— Чувствам се невероятно здрав за човек, когото са разфасовали като сърнешко само преди ден.

— Заклинанието не беше никак евтино — отвърна кисело Робърт.

Тал се усмихна.

— Хубаво е, че избрах да служа на богат господар.

Робърт се намръщи.

— Трудно спечелено богатство, Тал. Ако човек не разбира нищо от магически изкуства, сигурно ще му се стори лесно да се натрупат пари, но ти вече знаеш достатъчно за занаята ни, за да имаш известен усет за нещата. Видял си острова и знаеш колко много хора трябва да обличаме и да храним, а вече започваш да добиваш и известна представа колко много други хора поддържаме по други места. —

Ръката му описа дъга, обхващаща жилището, дрехите и всичко останало. — Всичко това е дошло срещу разходи: нищо не е изникнало от въздуха с едно голо пожелание.

Тал не беше много сигурен накъде клони Робърт, така че каза:

— Не съм неблагодарен за това, което са ми осигурили господарите ми. Но вече съм болезнено наясно кой е обектът на планираното убийство, затова ще съм благодарен да разполагам с малко сила зад гърба си в подходящите моменти. — Изражението му стана сериозно. — Но в случай, че сте забравили, дължен сте поне малко да ми подскажете за какво точно бях обучаван и каква точно е задачата ми освен спечелването на този проклет турнир.

Робърт помълча, после каза:

— Така е. Не сме ти казали много и ще продължим да те държим в неведение дотогава, докато се налага. Ако тепърва попаднеш в лоши ръце... има начини един опитен магьосник да изтръгне спомените от черепа ти, както ти би изрязал семките на ябълка, Тал. Незаинтересованите за благополучието ти могат да го направят за по-малко от ден и да те оставят раз лигавен пред някой хан, и никой няма и да си помисли, че си нещо друго освен жалък пияница с увреден ум. Но преди да са свършили, ще са изтръгнали от теб всяка тайна.

Паско кимна.

— И много болезнено при това, както съм чувал.

— Ще те отведат в някое затънтено място, така че крясъците да не безпокоят никого — добави Робърт. Тал отново разкърши рамене.

— Тогава ще разчитам на наставниците си, че ще използват магическите си дарби да ме опазят от това, което описвате. Но знаете ли кой беше убиецът?

— Целта на Паско беше да те измъкне от банята... — Робърт кимна одобрително към слугата. — Голям подвиг извърши, да запуши раните ти с кърпи и да те изнесе до каретата, преди някой да е видял колко кръв има по тебе и колко е от слугинята.

Паско сви рамене.

— Щедър сте с похвалите. Повечето хора тичаха в обратната посока или бяха объркани от крясъците. Банята не беше добре осветена и... ами просто знаех, че няма да е добре да оставя хората да видят, че Тал лежи на пода като заклано прасе.

— Добре се справи. — Робърт погледна Тал. — Ще научиш мисията си, като му дойде времето, млади приятелю. Бъди уверен, че сме доволни от напредъка ти дотук. Точно сега обаче единствената ти грижа е да спечелиш този турнир.

— Защо?

— Ще ти кажа, след като го спечелиш.

— А ако не го спечеля?

— Тогава изобщо няма да ти трябва да знаеш какво е щяло да последва, нали?

Тал се усмихна криво.

— Предполагам, че сте прав, господарю.

— Нокът ме нарича „господарю“. Скуайър Талвин Хокинс може да ме нарича Робърт.

— Да, Робърт. — Тал бързо се върна към ролята си и се обърна към слугата: — Паско, занеси ми дрехи в Ремарга и поръчай каретата да е там навреме. — После се обърна към Робърт. — Би ли имал нещо против да ме придружиш до баните? Доста е освежаващо.

Робърт кимна.

— Мисля, че би било разумно, ако бях на твое място. Убиецът може и да не е боравил с магия, но някой го е вкарал в онази стая с помощта на заклинание — или за пренасяне, или за невидимост. Ако се случи нещо нередно до турнира, особено с намеса на магическо изкуство, трябва да съм близо до теб.

Тал попита за втори път:

— Имате ли все пак някаква представа кой беше убиецът?

— Неизвестен — отвърна Паско. — Никой не го е разпознал. Градската стража е отнесла трупа.

— Имаме ли в полицията достатъчно добър познат, който да поразпита за този злодей?

— Вие играхте карти с капитана на дневната стража, Дроган. Можете да го попитате лично.

— Значи ще го направя утре — каза Тал и се обърна към Робърт: — Да се поразходим до Ремарга и да се опитаме да се поразсеем от вчерашната неприятност.

— По-скоро да изглежда, че сме го направили — отвърна Робърт. — Но искам да не забравяш никога колко близо бяха тези хора до убийството ти.

— Кои хора?

Робърт се усмихна.

— Мисля, че ще го разберем съвсем скоро.

Двамата излязоха, а Паско започна да събира дрехи за вечерта.

Утрото беше облачно, в пълен унисон с настроението на Тал, докато той крачеше по тесните улички към градската полицейска служба, разположена близо до стария пазар в центъра на града. Предната нощ беше минала без извънредни събития, но я беше прекарал на ръба: очакваше нова атака и малките неща, които обикновено му носеха удоволствие, този път не го радваха. Вечерята в „Доусън“, бивш хан, който сега обслужваше изключително гости от знатното съсловие и търговци, които не искаха да вечерят вкъщи, им беше предложила обичайния разкош, но макар храната да беше сготвена съвършено и обслужването да беше безукорно, Тал и Робърт вечеряха общо взето в пълно мълчание. Дори великолепните вина, внесени от Рейвънсбърг, почти не предизвикаха коментара им.

Играта на хазарт в „Колелото на съдбата“ също мина вяло, без да събуди интереса му. Тал играеше равнодушно, умът му бе някъде другаде. Лейди Торнхил дори му намекна, че изглежда разсеян. В отговор той се усмихна и я увери, че това няма нищо общо с неприятността в Ремарга от предния ден и не, не бил ранен сериозно, изглеждал така само защото бил опръскан с кръвта на горката слугиня и си ударил лошо главата в пода, и, да, потънал бил в размисли най-вече за утрешните състезания.

След това се извини и си тръгна рано, след като бе понесъл скромни загуби. С Робърт се прибраха и Тал си легна рано, а Робърт и Паско останаха да си говорят тихо и дълго в другата стая.

Сега бе тръгнал да потърси отговори на много трудни въпроси. Стигна до кабинета на Денис Дроган, племенник на дребен дворцов служител, човек, стигнал до поста си благодарение на политически връзки, но въпреки това — доказал компетентността си.

Дроган го посрещна с учтива, но леко отчуждена усмивка.

— А, Тал. Мислех да те посетя по-късно днес.

Дроган беше едър мъж на средна възраст, с почти кръгла глава, което още повече се подчертаваше от късо подстриганата му коса и

гладко обръснатото лице. Имаше топчест нос, чупен неведнъж през годините, половината от едното му ухо беше отхапана при някаква свада, но очите му винаги бяха съсредоточени и не им убягваше почти нищо.

— За да говориш с мен за убийството, нали?

Веждите на старшия полицаи се вдигнаха.

— Да. Кой би искал да те убие, Тал?

— Мен? — възкликна с престорена изненада Тал. — Предположих, че е някой ревнив любовник или някой хлътнал по прислужницата, Салмина. Все пак нея убиха, нали? Мисля, че онзи ме нападна, за да не го разкрия.

Дроган помисли за миг и попита:

— Виждал ли си го някога този човек?

— Изобщо не. Всъщност идвам да разбера дали вие не го знаете.

— Не, никой от момчетата ми не го е виждал. Претърсихме трупа, преди да го пуснем във варната яма, и не намерихме нищо, което би могло да ни подсказва кой е или какъв, освен че наскоро е пребивавал на Островите, тъй като имаше няколко кралски сребърни монети.

Тал се отпусна на стола, уж замислен.

— Хм, доста загадъчно в такъв случай, нали? Може би е любовник, върнал се от пътуване, и се е ядосал, като е разбрал, че Салмина работи в баните?

— Тя работи там от десет години. Ако е любовник, когото новината е изненадала, значи от доста време не е бил тук.

— Е, това просто беше първото, което ми дойде наум — отвърна Тал.

— Съвсем очевидно предположение и обикновено се оказва вярното. Но този път — едва ли. Много по-вероятно е някой да е искал да хване най-добрия фехтовач легнал гол по корем и далече от оръжието си. Това ми е предположението.

— Но кой ще иска да прати наемен убиец?

— Кой казва, че е наемен убиец?

— Никога не съм го виждал преди, Денис. В града може и да има хора, които ме мразят, но със сигурност щях да ги позная. Ако някой иска смъртта ми, от това следва, че този човек е бил нает да ме убие. Макар че едва ли е точно това.

— Защо не?

— Защото може и да има един-двама бащи, които не искат да се виждам с една-две дъщери, или дори някоя дама, която може да иска да умра, но няма нито един, който да прати някой да свърши тази работа.

— Знаеш ли кое е най-странното около всичко това?

— Кое?

— Никой не го е видял да влиза в банята. За да влезе при теб, човек трябва да мине през слуги. От момента, в който баните се отворят сутрин, до минутата, в която вратите се затворят вечер, в тази част на сградата няма нито един таен вход.

— Наистина странно, нали?

— Имаш ли някаква представа как е могъл да се появи там, като по магия?

Тал се отпусна в стола, с тъжна усмивка.

— Магия? Това би направило нещата още по-... загадъчни, нали?

— Би означавало, че ако някой е искал да умреш, е бил готов да плати много. Да плати не само на човек, който може да върти ножа, но и на още някой с магически дарби, за да го вкара невидим в сградата.

— Заклинание за невидимост?

— Нещо такова. Чичо ми има приятел, който познава магьосник. Поразпитах го и той твърди, че най-вероятно е използвано точно такова заклинание. Да го изпратят в стаята от друго място... това е много трудно и малко магьосници биха могли да се справят.

Тал реши, че ще е най-добре да не споменава, че познава поне трима или четирима, които биха могли да го направят.

— Значи никой не знае нищо за този човек?

— Никой. За мое съжаление.

— Значи дори не можете да сте сигурни кой от нас е бил набелязаната жертва?

— Не можем. Проблемът ми е само с цялата тази досада заради жена, която си беше най-обикновена курва.

Тал се вкочани.

— Салмина не беше курва.

— Така чух — отвърна Денис. Тал стана.

— Е, няма да те отвличам повече от задълженията ти. Ако откриеш още нещо, съобщи ми, моля те.

— Можеш да разчиташ на мен.

Стиснаха си ръцете, Тал излезе и тръгна към жилището си. Беше обезсърчен, че едва ли ще се разбере нещо за наемния убиец. Не че го беше очаквал.

Все пак трябваше да престане да мисли за необяснените и непредвидими неща в живота и да съсредоточи цялото си внимание върху предстоящия турнир. До него оставаха по-малко от две седмици и ако искаше да го спечели, не можеше повече да се разсейва.

Началото на състезанията приближаваше и Тал изпитваше нарастващо безпокойство. Колкото и често да прибегваше към успокояващите ума упражнения, на които го бяха научили Магнус, Накор и Робърт, колкото и усилия да полагаше да се отвлече от мислите за турнира със зарове, карти или приятна компания, мисълта за предстоящите двубои го гнетеше непрекъснато.

Дори получената покана за двореца, две нощи преди откриването на турнира, не облекчи напрежението му. Няколко часа уби при един шивач, където поръча да му скроят и ушият подходящо дворцово облекло. Безвкусен и натруфен тоалет, състоящ се от впити панталони, затъкнати в лъскави черни ботуши, абсолютно безполезни за каквато и да било практична дейност. Бяха твърде къси за езда — горният ръб щеше да ожули болезнено прасеца само за час и твърде високи за пеши поход. Но имаха хубави сребърни катарамии и червена кожена ивица отстрани. Панталоните бяха толкова впити, че чак го стягаха, но шивачът го увери, че точно такава била сегашната мода в двореца. Тал отказа издутия пакет на чатала, който също бил последен писък. Някои неща според него бяха прекалено глупави за обличане, та дори да е заради дворцовата мода. Ризата беше ужасно труфило, отворена на врата и сбрана под гръдната кост с низ перлени копчета, с тантелена яка и още тантела по ръкавите. Жакетът беше изцяло декоративен — извезана със златна нишка върху червен брукат ужасия, предназначена да се носи само на лявата ръка и висяща на златен шнур през дясната, с пришити по яката и маншетите бисери. Венецът на цялата тази прелест бе шапка, изделие от снежно-бяла кожа с много широка периферия, е ръчно изплетена със сребърна нишка лента, към която беше пришито боядисано перо. Перото на Тал беше черно, с което контрастът ставаше особено драматичен. Шивачът го увери, че

облеклото му ще е най-изящното от всичко, което ще се носи в двора, но Тал не можеше да се отърве от чувството, че някой му го е подмушкарал нарочно, та първата му поява в двора да се посрещне със смях и подигравки.

Но когато пристигна с каретата пред портите на двореца в нощта на галапразненството, се увери, че и други младежи от града са облечени също толкова нелепо. Спомни си с носталгия за простите кожени елечи, които носеха съплеменниците му зиме в планините, и как ходеше почти гол в летните горещини. Докато изкачваше стъпалата към двореца, реши, че модата е заговор на шивачи само с цел да приберат златото на благородниците. От всичко, което бе научил на обществените събития, които бе посещавал в Саладор и тук, в Ролдем, знаеше, че следващата година по същото време всичко, което носи сега, ще се смята за остаряло и ще се вихри съвсем друга мода.

Връчи поканата си на скуайъра, който отговаряше да не се допуснат неканени гости в кралския двор. Зад гърба му стоеше отделение от дворцовата гвардия: макар да бяха облечени в натруфени червено-жълти ливреи, гвардейците изглеждаха напълно способни да отблъснат въоръжено нападение, да не говорим да изритат нежелан гост. Един паж го поведе към главната зала и докато вървяха по коридора, му каза:

— Сър, кралят е постановил тази нощ да няма официални места за сядане. На разположение на гостите ще има бюфет.

Нокът бе забравил тази дума и трябваше да порови в паметта си.

— Бюфет — повтори тихо.

Момчето посочи дългите маси в едната страна на залата, натоварени тежко с блюда, и слугите, движещи се бързо из залата с кани с ейл и вино, за да пълнят чашите. Накъдето и да погледнеше, Тал виждаше увлечени в разговор хора, облечени в пъстри и ярки цветове: някои държаха малки блюда в една ръка и се хранеха от тях.

Сети се, че „бюфет“ е дума от Кралството, от диалекта на Батира. И означаваше да се яде от открита маса, без да се сядат. „Понякога само си мислиш, че говориш някой език“, напомни си мълчаливо.

Тръгна през тълпата, забеляза няколко познати и им се усмихна с лек поклон, докато си проправяше път към масите. На тях бе подредено всичко, което човек може да си представи за едно пиршество, от пушени диви птици и мариновани яйца, зеленчуци,

пригответени по всевъзможни начини, от пресни до току-що извадени от котела, държани в марината или с пикантни подправки, та до многобройните видове сирене, плодове — някои доста скъпи за сезона — и сладкиши. Взе едно от малките блюда и откри, че е по-леко, отколкото очакваше; бързият оглед му показва, че е изработено от някаква твърда керамика, а не от камък или метал. Беше изрисувано с кралския герб на Ролдем — делфин, скачащ от пенеста вълна над звезда. Доста впечатляващо.

Нечий глас вдясно от него каза:

— Наистина впечатляващо, нали?

Тал се обърна и видя Куинси де Касъл, търговец от Батира, с когото бе играл хазарт няколко пъти.

— Чуждите умове ли четем? — попита го с усмивка.

— Не — отвърна търговецът. — Ако можех, нямаше да загубя толкова пари от вас на карти, Тал. Просто, видях, че се възхищавате на блюдото, и предположих реакцията ви.

— Наистина впечатляващо — повтори Тал.

— Е, както казват, „не е зле да си крал“. Позволява на човек да си угажда с всякакви благини.

В този момент церемониалмайсторът удари в пода с обкования с желязо връх на служебния си жезъл.

— Благородни гости, дами и господа, кралят!

Всички очи се извърнаха към сводестия вход откъм кралските покои и там, понесъл се плавно по коридора, се появи крал Карол Шести. Мъж на средна възраст, който все още изглеждаше стегнат и здрав като на двайсет и пет, кралят придружаваше пълничка, но приятна на вид жена, увенчана с малка коронка.

— Кралицата и кралското семейство! — обяви церемониалмайсторът.

Всички се поклониха, а кралят каза:

— За нас е удоволствие да се върнем към празненствата. Тази нощ сме неофициални!

Изявлението бе посрещнато с почтителни аплодисменти и гостите започнаха да се връщат към предишните си занимания.

Тал се обърна към Куинси.

— Присъствали ли сте на подобни събития?

— Разбира се, но този път събирането е неофициално. Чух, че на турнира ще присъстват толкова много хора, че в двореца няма достатъчно столове, за да се настанят всички. Заради това ни се предлага този бюфет, както и в следващата зала, и в по-следващата.

Тал кимна.

— Вече се чувствам по-малко поласкан от поканата тук, отколкото допреди минута, драги Куинси.

Мъжът се засмя.

— Не мислете, че сте пренебрегнат. Срещу всеки от нас, поканените тук, извън портите има трима, които съжаляват, че не са вътре. Аз съм тук само защото търгувам с кралския снабдител вече от двадесет години и съм бил на състезанията и преди. Това ще е третият ми турнир. Вие сте между фаворитите, от които се очаква да спечелят златната сабя, Тал, и като такъв несъмнено трябваше да бъдете поканен. Очаквайте кралят да размени няколко думи с вас.

— Не знам какво да кажа обаче — отвърна Тал.

— Не говорете много, смейте се на шегите му и се съгласявайте с всичко, което каже. Това е начинът да се оправяме с крале.

— Благодаря ви за съвета.

Разделиха се и Тал тръгна през трите зали, за да поздрави онези, които познава, и да кимне вежливо на всеки, който му кимне първи. След два часа един паж го намери и го попита:

— Сър, вие ли сте скуайър Тал Хокинс?

— Да — отвърна той.

— Кралят ви очаква, сър. Последвайте ме.

Момчето го поведе обратно към централната зала. Кралят стоеше в ъгъла с кралица Гертруда и други членове на фамилията, момче на не повече от тринадесет, което трябваше да е принц Констънтайн, и още две момчета и едно момиче. По-малките деца изглеждаха отегчени, но стояха кротко, явно полагаха усилие да покажат царственото си възпитание.

Пажът заговори тихо на ухото на един слуга, който на свой ред заговори в ухото на церемониалмайстора. Церемониалмайсторът кимна отсечено към Тал и заяви:

— Ваше величество, позволете да ви представя Талвин Хокинс, скуайър на Морган Ривър и Белкасъл, баронет на Силвърлейк.

Тал изпълни най-изискания си дворцов поклон, без да отвори уста. Беше достатъчно благоградумен, за да не заговори преди краля.

Крал Карол се усмихна.

— Чух за вас, сър. Казват, че се залагат солидни суми, че вие ще спечелите турнира.

— Ваше величество, твърде великодушен сте към мен — отвърна Тал. — Всъщност бих имал голям късмет, ако успея да се наложа над майсторите на фехтовката, които се събират тук за двубоите.

— Скромни сте — отвърна кралят със смях. — Чувам разни неща. В Двора на майсторите няма тайни.

— Ваше величество, на това съм готов да повярвам — отвърна Тал.

Усмивката на краля се разшири и след миг той каза:

— А, ето че при нас идва един, който ще се постарее да ви попречи да спечелите златната сабя.

Тал се обърна и видя приближаваща се група мъже. Усмивката му замръзна, докато кралят казваше:

— Скуайър Талвин, позволете да ви представя нашия братовчед Каспар, херцог на Оласко.

Мъжът най-отпред беше с яки рамене, но тънък в кръста и Тал тутакси си даде сметка, че е не само силен, но и опасен. Лицето му беше кръгло като месечина, но брадичката му бе издадена напред, а тъмните му очи бяха присвити и съсредоточени, все едно дебнеше плячка. Брадичката му бе обрасла с тъмна брада, но горната му устна — обръсната — се изви в усмивка, която изглеждаше почти презрителна.

— Значи това е младежът, който се кани да попречи на моя човек да спечели? — обърна се към облечения в парадна униформа мъж вляво от себе си, и рече: — Ваше величество, това е лейтенант Кемпънийл, най-добрият саблъор в херцогството ми и, обзалагам се, мъжът, който ще спечели турнира. — След което добави със смях: — А когато казвам, че се обзалагам, говоря за сериозен облог.

Кралят се засмя. Тал кимна вежливо за поздрав на херцога и неговия лейтенант. След миг херцогът на Оласко каза:

— Скуайър, гледате втренчено. Познаваме ли се с вас?

— Не — излъга Тал. — За миг си помислих, че може би съм познал лейтенанта, но сгреших. — Поклони се и добави: — За мен е

чест да се запозная с вас, херцог Каспар.

Остави херцога да поведе разговора и остана на заден план. Трябваше да впрегне цялото си самообладание, за да запази лицето си спокойно и непроницаемо... защото беше виждал лейтенант Кемпънийл. Той бе мъжът, изпълняващ заповедите на капитан Куентин Хавревулен, той седеше на кон до онзи, когото наричаха Гарвана. Лейтенант Кемпънийл бе един от мъжете, които бяха унищожили селото му.

Един от мъжете, които Тал се бе заклел да убие.

ГЛАВА 16

ТУРНИР

Тал беше обнадежден.

Турнирът на майсторите вече бе в пълен ход и за своя радост той беше открил, че изумителният му успех в Двора на майсторите през последната година му е спечелил високо място в ранглистите. Над четиристотин сабьори се бяха добрали до град Ролдем, за да се стремят към златната сабя и титлата на най-голям майстор на сабята на света. Най-добрите тридесет и двама от тях, било по репутация или заради постигнатото в Двора на майсторите, бяха освободени от предварителните турове на състезанието. Тридесет и двамата не бяха класирани от Двора на майсторите, макар че събирачите на облози бяха направили своите класирания. В повечето случаи Тал го поставяха на не по-ниско от трето място. В няколко го смятаха за фаворит в спечелването на турнира. Само един мъж освен Тал, легендарният Верси Данго, бе излязъл непобеден в продължение на година състезания в Двора на майсторите. Ако Тал спечелеше турнира три пъти, казваха, че към статуята на графа в атриума на Двора на майсторите може би ще се добави нова.

Бяха му предложили официално място за сядане в централната галерия, участък на горното ниво с места за тридесет и двамата избрани състезатели и техни приятели, помощници и придружители. В момента в галерията, където грижливи слуги поднасяха освежителни храни и напитки, седяха или стояха над седемдесет души. Тал седеше с Паско.

— Онзи там, в сенките в ъгъла, не е ли Кедрик? — попита младият мъж.

— Той е, милорд.

— Записал ли се е за състезанието?

— Не, липсва му суетността да си въобрази, че е най-добрият тук — сухо отвърна Паско и добави: — Милорд.

— Какво прави тук тогава?

— Пази ти гърба — каза Калев и се смъкна на стола от другата страна на Нокът.

— И двамата?

— И Магнус. Изобщо няма да го засечеш, обаче е тук наблизо — добави по-малкият син на Пъг.

Тал се ухили.

— Калев, не съм си и представял, че ще те видя някога толкова модно облечен.

Калев му върна усмивката, макар че изобщо не изглеждаше толкова развеселен като Тал.

— Просто маскировка — отвърна само.

Приличаше на богат търговец или на дребен благородник от Кралството. Единственото, което Тал разпозна, беше сабята му, същата както винаги. Иначе беше облечен от главата до петите според последната мода, макар че изборът му определено беше по-малко натруфен от тази на повечето мъже от Ролдем: жакет в тъмношоколадов цвят, светложълта риза и черни панталони и ботуши. Вместо шарените шапки, носени от градските контета, Калев бе предпочел проста черна барета със златен клипс и едно ястребово перо.

Тал се засмя.

— Минаваш за кралски благородник, факт.

— Срещна ли се с херцога на Оласко на кралската вечеря преди два дни? — попита Калев.

Лицето на Тал помръкна и той се наведе леко напред, подпрял лакти на колене. Сниши глас, за да може да го чуе само Калев.

— Да. И разпознах един мъж: лейтенант Кемпънийл. Водеше войниците на Оласко, които подкрепиха Гарвана и убийците му при избиването на близките ми.

— Знам. Той е на турнира. И е един от тридесет и двамата, тъй че има сериозен шанс да се срещнеш с него.

— Бих предпочел да го срещна другаде, без свидетели.

— По време на турнирите понякога се случват злополуки. Фатални злополуки.

Тал го погледна.

— Да не ми казваш, че трябва да го убия пред краля и хиляда свидетели?

Калев поклати глава и се усмихна тъжно.

— Суетността на младите. Не. Казвам ти да внимаваш, защото ако Кемпънийл има и най-смътно подозрение кой си, ти може да се окажеш нещастната жертва.

— Как би могъл да разбере? — попита Тал. — Нямам татуировки, които да ме отличат като оросин. Мисля, че съм убедителен в ролята на син на дребен благородник. Кой би могъл да си помисли друго?

— Заради начина, по който си го погледнал, несъмнено. Човек като него си създава много врагове през годините и без дори да ги знае по външност. Просто бъди нащрек.

— Ще бъда.

— Просто исках да разбера дали случайно на събирането не е имало някой друг, някой, който може би не е изглеждал... съвсем на място.

— Не — отвърна Тал. — Херцогът имаше някакви близки със себе си, синът му, предполагам, заради приликата, но не ги представи. По негова преценка рангът ми едва ли е толкова голям, че да си прави труда. Кого търсиш?

— Не знам — каза Калев. — Има един... магьосник. Двамата с баща ми са си пресичали пътищата преди години. Имаме сведения, че може да се е върнал. Мислехме го за мъртъв, но може би сме сгрешили... — Очите му за миг се заряха в празното, после той добави: — Според това, което съм чувал за него, този човек е потруден за убиване и от хлебарка.

— Как се казва?

— Наричаше се с много имена, тъй че се съмнявам да използва някое от познатите ни.

— Как изглежда?

— Външността му се променя.

Тонът на Тал стана язвителен.

— Човек, който може да прилича на кого ли не, и с име, което никой не знае. Разбира се, че ще си отворям очите за него, Калев.

— Според това, което каза баща ми, вероятно ще можеш да усетиш нещо у него в мига, в който го срещнеш, ако го срещнеш. Той е магьосник, могъщ, а сърцето му е черно като катран.

Тал замълча, загледан в двубоите долу: четири тура в различни ъгли на залата. После отрони:

— В някой момент трябва да убия херцога на Оласко.

— Знам. Той стоеше зад унищожаването на народа ти, Тал.

— Защо?

— Защото оросините бяха неудобни за плановете му, нищо повече. Трябваше му чист път до северната граница на Фаринда, а твоите съплеменници стояха на пътя му. По-лесно беше да ги премахне, отколкото да договори път през планините. Тревожеше се, че твоето племе може да пресече пътя му към краля на Фаринда.

— И затова изби всички мъже, жени и деца във Висока твърдина?

— Да. — Калев подпря ръце на перилото на галерията. — Той подготвя нашествието към Фаринда вече от пет години. Принуди със сила Латагор да сключи примирие и да разреши да остави там гарнизон. Говори се, че пролетта ще тръгне срещу ородоните.

— Защо? — попита Тал. — Те изобщо не са толкова близо до Фаринда.

— Защото му трябва нещо, което те имат: златните мини. Войната е скъпо начинание, а ородоните почти не копаят златните си мини в тяхната част от планините. С това, което успее да вземе от тях за година, ще може да финансира поне десетгодишна война.

Умът на Тал се замая. Ородоните бяха далечни братовчеди на народа му и като такива бяха единствените живи хора, с които изпитваше родствена връзка.

— Пролетта?

— Да, така се говори.

Тал стана.

— Калев, да се приберем. Трябва да говоря с Робърт и Магнус.

Калев също се надигна.

— За какво?

— За това, което смятате да правя, след като спечеля този проклет турнир.

И без да се обръща да види дали Калев ще го последва, Тал бързо заслиза по стълбището.

Робърт и Магнус седяха на масата. Паско вареше на огнището котле кешийско кафе. Калев се беше облегал на стената, а Тал стоеше

прав срещу двамата магьосници.

— Е, ако спечеля този турнир, след това какво?

Магнус погледна Робърт и той кимна.

— Ще имаме задача за теб.

— Това го предположих. Но каква?

Магнус опря лакът на масата.

— Ще ти се каже, когато моментът е подходящ.

Отчаянието на Тал изби на повърхността.

— Години наред вече правя каквото ми се каже. Дължа ви живота си вече няколко пъти, но в един момент все пак трябва да ми се доверите. Това незнание ме обърква. Изглежда, някой се опитва да ме убие, а не зная защо. Не знам дали е заради вас... — Посочи един по един четиримата мъже в стаята, — или защото аз съм направил нещо, докато играя тази роля, която създадохте вие.

— Ти я създаде, Тал — каза Робърт. — Ние ти казахме кой трябва да станеш. Как да станеш Талвин Хокинс беше твой избор. Никой не ти е наредил да станеш играч на хазарт, женкар и развратник. Можеше да се представиш за учен или търговец, но ти си избра този живот.

Магнус добави:

— И по всичко личи, че това е живот, който ти подхожда, Тал.

Тал не можеше да сдържа отчаянието си.

— Става дума за моя живот. Това е моят живот. На Робърт съм длъжник. Образованието ми през последните години ме научи на много и едно от нещата, които научих, е да гледам на всеки свой избор отстрани. Аз съм оросин и ще изпълня дълга си доблестно. Никой никога няма да ме чуе да отхвърля или да ме види да наруша своя клетва. Но това не означава, че просто трябва да се подчинявам слепешком, Робърт. Ако ще ви служа добре, не трябва ли да знам някои неща?

Робърт въздъхна.

— Ще ти кажа следното, Тал. Събитията вкарват целите ни в една посока. Този мъж, за когото те предупредихме, ще е близо до херцога, ако не тук в Ролдем, то в Опардум, столицата му. Херцог Каспар е амбициозен.

— Явно — отвърна Тал. — Това сам го разбрах, когато видях неговия капитан Хавревулен в Латагор да крои сваянето на доминара.

Знам, че е решил да си присвои Фаринда. Но не знам защо.

— На юг от Каспар са земите, контролирани от Пограничните лордове — няколко херцогства, които са в постоянни вражди: Мискалон, Рускалон, херцогство Маладон и Симрик, Салмартер и Фарлорън. Единственото успешно завоевание в този окаян район беше, когато Маладон покори Симрик и го държа в подчинение двеста години. Всички те претендират за Спорните земи, а Оласко се грижи никой от тях да не вземе връх. В негова изгода е да ги държи слаби и колебливи. На запад от него е принципатът Аранор. Принцът на Аранор е братовчед на Каспар по майчина линия и братовчед на краля на Ролдем по бащина, така че Каспар и предците му е трябвало да не посягат на Аранор в течение на много години, въпреки че въпросният принц е жалък идиот и Каспар би могъл да управлява там при силното влияние, което има.

— Отвъд Аранор са Фарлорън и Опаст — продължи той. — И двамата владетели имат здрави връзки с Островното кралство, макар в миналото да са воювали с Островите. Островите биха реагирали бързо, ако Оласко тръгне срещу тях. На север е Стегата на Бердак, която трудно може изобщо да се нарече държава. Първият владетел, крал Бердак Първи, е бил пират с мания за величие, а потомците му едва ли са нещо повече. Повечето „благородници“ в тази земя са разбойници, а крал Халорън управлява най-ефективно, като не ги закача. Да ги завладее Оласко би било все едно да нагази в тресавище. Графство Конар не е много по-добро, но племенните вождове там са варвари с чувство за доблест, също като блатния народ на север от тях. Ето защо Каспар иска Фаринда, за да разположи армията си на границата на Островното кралство, без да притесни много другите си съседи.

— Защо? Исква да поведе война срещу Островите ли? — Тал сви рамене. — Спомените ми по география са малко смътни, но това не би ли поставило армията му на няколкостотин мили от най-близкия град на Кралството в Ран?

— Нямаме представа защо ще иска армията му да е там, освен няколко хипотези. Разсъжденията ще оставим за друг път, но със сигурност знаем следното: херцог Каспар Оласко е може би най-опасният човек сред живите, що се отнася до мира в района. Стреми се да наложи контрол над Източните кралства и подозираме, че търси начин да тласне Ролдем във война с Островите.

— Аха. А ако Ролдем тръгне на война с Островите, Кеш също ще се намеси.

— И регионалният конфликт се превръща в много по-мощен конфликт, с война и в Източните, и в Западните владения на Кралството — допълни Магнус.

— Чел съм достатъчно история, за да разбирам малко от властови амбиции — каза Тал, — но ми се струва, че Каспар се надценява.

— Няма да е първият владетел, готов да извлече изгода от страданията на други — каза Робърт. — Може да глътне Пограничните лордове, когато му скимне. Няма голям интерес да управлява хаотичните племена на север от него, освен ако не реши в бъдеще да ги сложи под желязната си пета. Засега му трябва да си осигури контрол над Фаринда и да довърши подготовката си за война с Кралството. Така че първо трябва да покори Фаринда. За да подсигури това свое начинание, трябва да неутрализира Ородон и Латагор, както и Високи предели.

Тал го погледна изненадано.

— Така картината се изяснява. Първо унищожаваш моя народ, за да си осигуриш подстъп към Фаринда. Сега подсигуриш десния си фланг, като възпрепятстваш всякаква помощ за Фаринда през Високи предели или Латагор.

— Да, ако Кралството реши да се намеси рано и ако крал Риан е толкова умен, колкото казват, че е. Тогава би трябвало да реагира веднага щом осъзнае риска. Не може да нападне Оласко пряко, без да въвлече във война Аранор и след това Ролдем, но със сигурност може да плати на наемни части и да ги прехвърли с кораби до Крайбрежен страж, а оттам до Латагор или Високи предели. Каспар не може да рискува с армия зад гърба си.

— Защо никой не се е справил с този проблем досега? — попита Тал.

Робърт погледна Магнус и той обясни:

— Бих могъл да хвърля огнено кълбо в скута на Каспар, но той ще унищожи краля, семейството му и половината благородническо съсловие на Ролдем и пак ще излезе невредим от пепелищата. Човекът, за когото споменахме одева, е много силен и Каспар има около себе си повече прегради срещу нападение с магия от който и да било на света,

убеден съм. Телохранителите му са фанатични и той никога не остава сам. Убийството му би било голям подвиг.

— И тук се намесвам аз?

— Може би — отвърна Робърт. — Все още не знаем. Ако спечелиш турнира, има голяма вероятност Каспар да прояви интерес към теб. Обича да държи около себе си хора с голям талант, музиканти, певци, художници, готвачи, магьосници и велики фехтовачи.

— Е, добре. Вече мога да разбера защо смятате, че е важно да спечеля това състезание. Изглежда, че целите ни се осъществяват, ако Каспар Оласко умре.

Робърт погледна доскорошния си ученик право в очите.

— Така изглежда, нали?

— В такъв случай, ето го моето условие — каза навъсено Тал. — Каспар ще умре последен.

— Защо? — попита Магнус.

— Защото според думите ви излиза, че вероятността да бъда убит в опит да се добера до него е огромна, а ако трябва да падна, за да отмъстя за моите хора, предпочитам да оставя жив един убиец, отколкото цяла дузина. Каспар ще умре след Гарвана и хората му, но първо е лейтенант Кемпънийл. — Изглежда ги един по един и добави: — Той няма да излезе жив от турнира.

Първите кръгове не поднесоха особени изненади. Най-неочакваният развой беше появата на един млад мъж от Кеш, човек без знатно потекло, казваше се Какама, който с лекота отстраняваше всеки пореден съперник. Склонните да поемат хазартни рискове залагаха здраво на него.

На четвъртия ден, когато финалните шестдесет и четирима състезатели започнаха последните три турнирни дни, дойде ред за първия двубой на Тал. Над четиристотин сабълори се бяха сразили в по три тура на ден, за да бъдат излъчени тридесетте и двамата към вече квалифицираните тридесет и двама претенденти. Предстояха срещи предобед и следобед до финалния кръг в шестък следобед, пред краля и неговия двор.

Първият противник на Тал се оказа капитан от личната гвардия на един ролдемски барон. Беше третият му турнир и първият път, в

който бе достигнал до финалните шестдесет и четири места.

Дуелите се водеха с гола стомана до първо проливане на кръв, предаване или отстраняване. Всеки претендент можеше да се предаде по всяко време и обикновено състезателите го правеха от страх да не бъдат наранени или от публично унижение. Един състезател можеше да бъде отстранен поради неявяване навреме за дуел или поради дисквалифициране от съдиите, трима Дворцови майстори, които ръководеха всеки тур. Всяко пренебрегване на указанията на съдиите, преднамерен опит за нараняване на противника или отказ да остане в очертаната зона на дуела бяха основания за отстраняване.

Тал позволи на капитана да се порадва на няколко минути изява и не пожела да го засрами след дванадесет години упорито усъвършенстване. Но това все пак не беше двубой. След размяната на удари, забивания и парирания през първите три минути Тал лесно видя многобройните откривания. Беше забелязал, че една хубавелка гледа влюбено младия капитан, сигурно му беше жена или годеница, така че реши да му позволи да загуби с достойнство. Продължи схватката още две минути, след което леко го поряза по ръката над лакътя, и с това спечели победата.

Младият капитан отдаде формално чест, Тал му отвърна със същото и капитанът се оттегли в прегръдките на младата жена.

Другите двубои не бяха толкова изящни. Няколко от състезателите се оказаха шумни горделиви глупаци, притежаващи все пак едно качество: умение в боравенето със сабята. В дуелите първия предобед се получиха три сериозни наранявания — един приключи с осакатяване за цял живот. Тал гледа повечето от тях, за да добие известна представа срещу какво може да се изправи в следващите турове.

Следващият му противник се оказа едър саблъор с широки рамене от град Родез, казваше се Раймундо Веласкес. Беше сдържан и ефективен, хвърляше се бърз като рис при всяко откриване. Тал разбра, че трябва да е нащрек с този човек при двубоя си следобеда.

След това се оттегли в гардеробната, където бяха подредили храна и освежителни напитки за състезателите. Тал избегна храните, които можеше да го направят по-муден и сънен, както и вината и ейла; похапна леко, пи студена вода и се върна да наблюдава дуелите.

Избягваше да говори с когото и да било, в това число и с Калев, който наблюдаваше зорко. Тал знаеше, че Магнус и Робърт също трябва да са някъде наблизко заради възможна магическа заплаха, но не изпитваше нужда да си бърбори с някого. Вече беше на турнира и според всичко, което бе видял досега, трябваше да спечели.

След последните сутрешни дуели отиде в банята на масаж, за да е свеж в началото на следобедния тур.

Двата следващи кръга бяха труднички, но Тал се справи и с двамата си противници: родезийския саблъор и след него един капитан от кралската гвардия. Следобеда на втория ден залата се изпълни със зрители, тъй като всички благородници и богати особи, успели да си спечелят вход в Двора на майсторите, се струпаха да наблюдават осмината, които трябваше да се сведат до четирима.

Първият противник на Тал се оказа наеман войник от Кралството, казваше се Бартлет, от Ястребово гнездо. Поразпита Тал за връзките му с по-известните от фамилията Хокинс и младежът му разказа версията си. Барлет подхвърли, че изобщо не бил чувал за имененията на скуайъра, макар да бил родом от този район.

Тал небрежно изтъкна, че баща му имал земи доста далече от по-известния клон на фамилията, и отбягна по-нататъшния разговор, като заяви, че трябва да се подготви за двубоя.

Успя да отстрани наемника за рекордно време, секунди след началото на двубоя, дадено от съдиите. Направи две стъпки напред и вместо да предприеме подвеждаща атака със съчетание от удари, се хвърли рязко напред и го порази в горната част на лявата ръка, като му пусна кръв.

Галерията избухна в овации, а наемникът остана да стои слисан от изумление, както заради скоростта на атаката, така и заради липсата на каквито и да било хитрости: тъкмо това го бе изненадало. Изглеждаше ядосан по-скоро на себе си, че са го направили на глупак, отколкото на Тал, но отдаде чест и щом напуснаха арената, каза:

— Гледайте да спечелите, скуайър. По-малко ще изглеждат тъпак в очите на хората, ако съм отстранен от шампион.

— Ще се постарая — отвърна му Тал с усмивка.

След като приключиха и другите три двубоя, Тал разбра, че съперникът му ще е изненадващо талантливият кешийски младеж,

Какама. Лейтенант Кемпънийл пък щеше да се изправи срещу граф Янго Ваардак, мъжа, завършил втори предната година срещу оттеглилия се шампион.

Тал изкара една неспокойна нощ, притеснен повече от това, че Ваардак може да победи Кемпънийл, отколкото за своя двубой. Беше наблюдавал младия кешиец и знаеше, че победите му се дължат на бързина — може би по-добра и от неговата, — на дързост и на готовност да се открива, като залага на туше.

Събуди се рано и бързо се облече, после вдигна Паско и останалите. В Двора на майсторите се залови енергично със съчетание от гимнастически упражнения. След като приключи, хапна плодове, пийна сок и взе една карета до баните.

Двете срещи, които щяха да определят финалистите, бяха насрочени по обед. Финалистите щяха да се бият пред краля и придворните в двореца след свечеряване. Тал се стараеше да се съсредоточи колкото може единствено върху предстоящия двубой, но единственото, за което можеше да мисли, бе как ще се изправи срещу Кемпънийл.

Два часа преди обед се върна в Двора на майсторите и се оттегли в стаята, заделена за състезателите. Оказа се, че не е единственият — младият саблъор от Кеш вече седеше в единия ъгъл. В края на първия ден от състезанието в стаята беше претъпкано и шумно от оживеното бърборене на участниците и техните слуги. Днес беше тихо като в гробница. Нокът се оттегли в другия ъгъл, кимна учтиво на Какама. Паско се наведе над него и пошушна:

— Мисля, че е от Исалан, като Накор.

— Какво от това?

— Просто, че ако е като Накор, не сте видели и половината от това, с което разполага. Просто го запомнете.

— Смяташ, че е мислил толкова напред?

— Улових го как ви наблюдава, докато вие го наблюдавахте на третия му двубой. Смятам, че ако сте забелязали откриване, то е защото е искал да го видите.

— Защо?

— Защото вие бяхте фаворитът.

— Един от фаворитите.

— Не и за този, който разбира какво става. — Паско мина на „ти“. — Ти си суетен, Тал, и показваш всичко, което имаш, когато печелиш. Не си оставяш скрити ходове. Това момче разполага с пълния инвентар на ходовете ти. Представа си нямаш на какво е способен. Внимавай.

Тал се отпусна в стола си и отвърна:

— Благодаря. Може да се окаже, че си ме спасил за пореден път.

— Е, този път може да съм те спасил от неудобство, не от смърт.

— Не мисля.

— Какво?

— Погледни го.

Паско се обърна и изгледа младия кешиец, който седеше кротко и наблюдаваше Тал изпод вежди.

— Наречи го интуиция или моята „бучка тревога“, но освен ако не съм се заблудил ужасно, той възнамерява да ме убие.

Полуфиналният тур бе проведен с повече пищност и церемониалност от предишните. Присъстваха много членове на кралската фамилия и повечето от важните знатни особи.

Когато обявиха състезателите за първия двубой, стомахът на Тал се сви. Кемпънийл и Ваардак щяха да се срещнат първи, а Тал и кешиецът след тях. Младежът се сети, че като фаворит Майсторите са запазили неговата среща за края. При все това му се искаше да приключи с нея колкото може по-скоро.

Нито той, нито кешиецът наблюдаваха първия сблъсък. И двамата предпочетоха да си останат в противоположните ъгли на стаята. Ваардак и Кемпънийл бяха направили същото — всеки в своя ъгъл със свитата си. Графът бе придружен от поне петима слуги, докато лейтенант Кемпънийл разполагаше с един адютант и един сержант от личната гвардия на Оласко. Тал разполагаше с Паско, а кешиецът седеше сам. Ако се съдеше по далечните провлачени гласове, Майсторът, обявяващ финалните сблъсъци, се бе увлякъл във възможно най-пищното и словоохотливо представяне, а от придружаващите речта му одобрителни възгласи Тал разбираше, че тълпата жадно попива всяка негова дума.

Паско заговори на ухото му:

— Поразпитах тук-там. Този младеж се е появил все едно отникъде, факт. Никой кешиец от тези, с които се срещнах, не е чувал за него. Изглежда странно, че младок с умение като неговото не си е спечелил име в Кеш.

— Да, наистина е странно.

— Не знам дали ще се опита да ви убие, или не, милорд, но у него има нещо доста необичайно. Седи там и не мърда вече от цял час.

— Може да е заспал.

— Значи има железни нерви — каза Паско.

Вик от залата го предупреди, че двубоят е свършил, и той извърна очи към вратата, за да види кой след кого ще влезе и как ще се държат. След минута вратата рязко се отвори и вътре пристъпи граф Ваардак, стиснал се за лявата ръка.

Между пръстите му бликаше кръв. Един от слугите му се опитваше да го утеши:

— ... на ръба беше, милорд. Можеше да стане и обратното, сигурен съм. Беше... късмет, нищо повече.

Графът явно не искаше да го утешават и само изръмжа:

— Престани да дрънкаш и я превържи тая проклета драскотина.

След това в стаята влезе лейтенант Кемпънийл, с доволна усмивка. Хвърли поглед първо към Тал, а след това към кешиеца, все едно каза безмълвно: „Довечера ще се видим с някой от вас двамата в двореца“, но си замълча. Удостои ги поред с леко кимване, след което отиде да говори с граф Ваардак.

Малко след това Майсторът на двора влезе и обяви:

— Талвин Хокинс, Какама от Кеш, моля, заповядайте.

Кешиецът носеше сабята си увита в дълга ивица черен плат вместо в ножница. Сега коленичи, разви я и очите на Тал се разшириха, като я видя.

— Това не е дългата сабя, която използваше досега. Какво е това?

Паско изруга тихо.

— Катана. Боравят с нея с една или с двете ръце и е по-остра от бръснач. Рядко може да се види, защото калпавите не могат да удържат срещу броня, а добрите са прекалено скъпи и могат да си ги позволят само най-богатите благородници. Но за рязане на плът са жестоки. Кани се да ви покаже боен стил, с какъвто не сте се срещали досега.

— Казвай, Паско. Какво трябва да правя?

Докато ставах в отговор на поканата на Майстора, Паско заговори:

— Онова, което си видял от Накор в боя с голи ръце — мисли за него. Лъжлив замах и внезапни удари. Вероятно ще ти влезе веднага. Ако изобщо имаш време да избираш между късмет и майсторство, това е.

Тал вдиша дълбоко и бавно издиша, докато крачеха към вратата, извеждаща към главната зала за двубои.

Посрещнаха ги шумни ръкопляскания и ободрителни възгласи. В ъглите на най-големия правоъгълник бяха поставени знаци и Тал разбра, че поне ще има пространство за действие.

След като шумът утихна, Майсторът заговори:

— Ваши благородия, дами и господа. Това е последният двубой на турнира на Двора на майсторите. Победителят от тази среща ще се бие тази вечер в двореца пред Службата на Златния меч и ще бъде признат за най-великия фехтовач на света. Вляво от мен, представям ви Какама, от село Ли-Пе в империята Велики Кеш.

Оваците бяха оглушителни. Какама дотук бе дълготрайната изненада, след като си бе извоювал пътя от първия кръг, и мнозина, които нямаха друга причина да го приветстват, го направиха дори само заради това.

— Вдясно от мен, представям ви Талвин Хокинс, скуайър на Морган Ривър й Белкасъл, баронет на Силвърлейк от Островното кралство.

Даде знак на двамата да застанат до знаците на пода, показващи стартовите им позиции, и обяви:

— Милорд, майстор Какама, това е дуел до първа кръв. Подчинявайте се на заповедите на майсторите и се пазете да не се нараните сериозно. По моя команда... начало!

Какама направи стъпка назад, вдигнал оръжието в дясната си ръка и с изпъната напред лява, с дланта нагоре. Нова стъпка и изведнъж кешиецът се завъртя на пръсти, лявата му ръка се вдигна към дясната и мечът се завихри в дъга с невероятна скорост, насочен към главата на Тал.

Тал залегна на пода и се претърколи — невиджан досега на турнира ход, но обичаен за кръчмарски свади. Няколко мъже сред публиката задюдюкаха и се разсмяха, но повечето посрещнаха хода му

с възбудени възгласи, защото беше ясно, че целта на кешиецата е да му отсече главата.

— Какама! — извика стъписан Майсторът на двора. — Само до първа кръв!

Кешиецът пренебрегна заповедта и с три къси стъпки предприе бърза атака срещу Тал. Вместо да отстъпи, този път Тал сам скочи напред и замахна с цялата бързина, на която бе способен.

Стоманата изкънтя в стомана и тълпата ахна: вече и най-бавно схващащите бяха разбрали, че това не е показен дуел, а че гледат двама мъже, опитващи се да се убият един друг.

— Спри! — последва командата от старшия съдия, но никой от двамата не се вслуша. Какама отново се завъртя и нанесе нисък удар, който щеше да изкорми Тал, ако той се беше спрял да изпълни командата.

— Паско, кортикът! — извика Тал.

Паско измъкна кортика от колана си и щом Какама отново се хвърли напред, а Тал скочи назад, му го метна. Тал го улови с лявата ръка във въздуха и се завъртя настрана, а Какама го нападна отново.

Бойният стил, приложен от кешиецата, беше чужд за Тал, но той се надяваше, че с помощта на кортика за дуелиране в лявата ръка ще успее да блокира оръжието на противника или да го използва в близък бой, ако му влезе в гарда, и да наклони везните в своя полза.

Съдиите вече викаха към галерията за доброволци, които да прекратят двубоя, защото бе ясно, че е излязъл извън всякакви правила. Никой не се отзова. Идеята да се опитат да разделят двама от най-опасните дуелисти на острова явно не допадаше на никого.

На Тал му се стори, че чува някой да вика за стрелци с арбалети, но нямаше време да се обърне, за да се увери. Какама отново връхлиташе здраво и този път Тал нямаше пространство, където да залегне, и да се превърти.

Едва успя да спаси живота си с кортика, когато ударът на Какама отгоре изведнъж премина в страничен замах към врата му, с извъртане на китките. Ръката на Тал се вдигна по рефлекс и задържа оръжието, колкото да парира удара. Това му отвори възможност и той замахна и удари кешиецата в рамото.

— Първа кръв! — извика главният съдия, но Какама пренебрегна заповедта на Майстора и скочи напред, за да нанесе смъртоносния си

удар.

Тал отстъпи, все едно се опитва да задържи дистанцията помежду им. След това изведнъж се закова на място и със замах отдолу метна кортика с цялата си сила към корема на противника си.

Кешиецът извъртя сабята си с две ръце и отби късото оръжие, но междуременно Тал налетя бързо и високо и докато Какама се опитваше да вдигне сабята си и да блокира, вече бе влязъл в гарда му и сабята му се връза дълбоко отстрани във врата на Какама.

И вместо да се отдръпне и да рискува последен ответен удар от издъхващия, го блъсна с всичка сила. Кешиецът отхвърча назад, катаната излетя от вече отпускащите се пръсти и издрънча на пода. Кръвта швирна на фонтан от врата му.

Тал коленичи до издъхващия и го погледна в очите.

— Кой те изпрати? — изръмжа му, но кешиецът не отвърна нищо.

Паско притича и застана до него. В залата се бе възцарила мъртва тишина. Явно никой не бе готов да аплодира победата — беше ясно, че случилото се няма нищо общо със спорта.

Главният съдия пристъпи по дървения под, застана в центъра и заяви:

— Тъй като вие явно се защитавахте, скуайър Талвин, няма да бъдете дисквалифициран за това, че не спряхте, когато ви бе заповядано.

Както бе коленичил, Тал вдигна очи към него, после се изправи и отвърна с горчив смях:

— Не можем да провалим дворцовото забавление тази вечер.

Съдията го изглежда, но не отвърна нищо. Накрая заяви:

— Явете се по залез-слънце в двореца, скуайър Талвин.

Хората не излизаха от галерията, стояха като заковани на местата си, сякаш очакваха някой да им обясни какво точно е станало. Найсетне се появиха слуги и изнесоха тялото на убития, други започнаха да чистят кръвта от пода.

Тал се обърна към Паско.

— Този път наистина ми трябва баня.

— И ще трябва да потърсим отговори на някои въпроси — каза Паско.

Тал кимна. Паско го заметна с наметалото му и взе сабята от ръката му.

— Знам кого искам да убия, но вече трябва да се тревожа кой иска да убият мен.

— И защо — мрачно добави Паско.

ГЛАВА 17

ЖЕРТВА

Тал изчакваше.

Майсторите на Двора, дворцовият церемониалмайстор и капитанът на Кралската гвардия се бяха събрали около него и лейтенант Кемпънийл. Присъстваха още няколко офицери от кралския двор.

Майстор Дубков крачеше нервно напред-назад, явно възбуден.

— От двеста години турнир никога не сме имали такъв инцидент. Имало е злополуки и два смъртни случая, но никога състезател не се е включвал с намерение да убие, след като знае, че няма начин убиецът да избегне съда.

Тал бе длъжен да признае, че кешиецът като че ли наистина беше безразличен към съдбата си, стига да изпълни възложената му задача.

— Това, което ни тревожи — заговори Талинко, мършав капитан от дворцовата гвардия, — е какви щяха да са последствията, ако изходът се окажеше различен и ако този двубой се бе разиграл в двореца.

— Господа — каза лейтенант Кемпънийл, — аз наблюдавах двубоя като повечето от вас. Скуайър Талвин просто се защитаваше — и доста умело, признавам — от човек, който очевидно бе решил да го убие. На негово място щях да реагирам по същия начин.

— Нашата цел е да гарантираме да няма повторения на днешните събития в присъствието на краля — заяви твърдо капитан Талинко.

Лейтенант Кемпънийл разпери ръце.

— Господа, аз служа на милорд Каспар и съм убеден, че неговите гаранции за доброто ми поведение би трябвало да са достатъчни. Скуайър Талвин пребивава в Ролдем вече от доста време, както научих, и е редовен посетител на Двора на майсторите. Предвид неговия ранг и положение в обществото, поставя ли някой под въпрос поведението му? — Обърна се към майстор Дубков и той кимна в съгласие. — Смятам, че можем да гарантираме: състезанието ще мине честно и няма да има никакви инциденти.

Капитан Талинко кимна.

— Вярвам ви, но сигурността на кралската фамилия е първостепенна, както и безопасността на нашите почетни гости... — кимна към Кемпънийл, за да се разбере, че има предвид херцога и други висши сановници, — поради което ще вземем предпазни мерки. В галерията над кралската зала ще бъдат поставени стрелци със заповед да прострелят който и да е от двамата дуелисти в един от трите случая: по моя заповед; ако съдията обяви прекратяване и някой от вас не се подчини; и ако някой от съперниците престъпи чертата, която ще поставим между терена за дуел и кралския трон.

— И запомнете добре думите ми, господа — добави строго. — Това е „фаталната черта“ в буквалния смисъл на думата. Ако по каквато и да било причина някой от двама ви престъпи тази черта, преди дуелът да е прекратен и победителят представен на краля, ще умре, преди да е направил втора стъпка към Короната. Ясно ли е?

Двамата кимнаха.

— Добре. Позорното излагане от този следобед ще го забравим. Това е всичко. — Щом всички започнаха да напускат, капитанът каза: — Скуайър Талвин, един момент, моля.

Тал се задържа и щом двамата останаха сами, Талинко попита:

— Имате ли някаква представа защо кешиецът се опитваше да ви убие?

Тал въздъхна и поклати глава.

— Честна дума, не... Мога да си представя много причини, но нищо достатъчно смислено.

— Развеселете ме с няколко от тях, ако обичате — чу се глас от ъгъла.

Тал се усмихна, но в усмивката му нямаше много веселост.

— А, старши полицаи. Чудех се кога ще ви видя пак.

— За втори път се озовавате до окървавен труп, скуайър, и този път не можете да ме убеждавате, че не вие бяхте набеязаната жертва. Навярно сте забелязали, че този път имахме доста свидетели на деянието.

— Включително мен самия и няколко члена на кралската фамилия — добави капитан Талинко.

— Талвин — настоя Дроган, — причините, моля.

— Флиртувал съм с няколко млади дами, които не приемат добре това, че не се интересувам от дългосрочни съюзи.

— Мислят, че ще се ожените за тях, и реагират зле на това, че не го правите? Продължете.

— Справял съм се доста добре на игралните маси.

— Това вече съм го проверил. Според чутото от повечето притежатели на игрални зали, в които сте играли хазарт, печалбите ви са редовни, но достатъчно скромни, за да иска някой да ви убие за отмъщение или заради неплатен дълг.

— Никога не съм губил двубой в Двора на майсторите.

— Това едва ли е причина да се плаща на Гилдията на смъртта.

— Гилдията на смъртта ли?

Дроган го изгледа, все едно обяснява на особено несхватлив ученик. Тал беше виждал това изражение на лицата на Робърт, Накор и Магнус.

— Този човек бе подготвен да умре, очакваше да умре. Могъл е да сложи отрова в питието ви, да забие нож в гърба ви в тъмна нощ, да ви пререже гърлото, докато спите, или да ви убие по още десет различни начина, но вместо това се опита да ви убие на публичен турнир, в едно от нещата, в което сте признат за много добър. С други думи, той съзнателно ви даде шанс да оцелеете, като очакваше сам да умре. Беше или луд, или член на Гилдията на убийците. Беше кешийски измали и умря, защото му е било заповядано да умре.

— Това е нелепо — каза Тал.

— Съгласен съм. И нещо повече — много е скъпо. Поразпитах и се оказа, че един подобен самоубийствен договор вероятно би достигнал до десет хиляди златни делфина. — Делфинът беше малко по-тежка монета от кешийския империал или кралския суверен, тъй че ставаше дума за около единадесет хиляди златни монети по обичайния търговски курс. — Колкото повече се замисляш, толкова по-нелепо изглежда.

— Някой е платил десетгодишна заплата, за да ми даде шанс да оцелея?

— Мразя, когато нещата станат прекалено сложни — каза старшият полицай.

Капитан Талинко се намръщи.

— Оценявам, че ви предстои да обясните едно престъпление на Негово величество, дори това обяснение далеч да не е пълно, но ме очакват други задължения. Господа. — Кимна учтиво и напусна.

Старши полицаи Дроган продължи:

— Тал, виждал съм те да играеш на карти и си доста добър блъфьор, но аз съм полицаи от двайсет години и мога да разбера кога някой лъже. Наистина нямаш представа кой стои зад това, нали?

— В името на всички богове, Денис, нямам. Аз съм само на двадесет години, пътувал съм малко и ми е трудно да си представя, че през това време съм си създал враг, който би могъл да устрои толкова сложно покушение.

— Не мисля, че е това — отвърна Дроган. — След малко повече размисъл реших, че беше по-скоро проверка.

— Проверка?!

— Някой е искал да види точно колко си добър и да прати срещу теб човек, който е по-добър от всеки, когото би могъл да срещнеш тук на турнира.

— По-добър? Победителят тук се смята за най-добрият на света.

— Не позволявай тази суета да те обсеби, ако спечелиш, Тал. — Дроган го хвана под мишницата и го поведе към изхода. — Трябва да си готов за тази вечер. Ще поговорим пътьом.

— Виж, може да си по-добър от цялата тая пасмина, която е дошла да се пердашите един друг, но измалите са само една от поне десет групи, които цял живот, ежедневно се учат да убиват хора. — Отдръпнаха се от пътя на двама слуги, понесли дълга маса към заседателната зала на капитана на гвардията. — Сигурно може да се намерят поне петима-шестима войници, пръснати оттук до Островите на залеза, които са по-добри от всеки на този остров, но които не са могли да получат разрешение от своите владетели и началници да дойдат да се състезават тук. Вероятно има мъже, които не ти отстъпват, но които не биха си направили труда да пътуват дотук и да си губят времето, независимо каква е наградата. Сигурен съм, че има превъзходни майстори на хладното оръжие по света, които никога не са и чували за Ролдем, да не говорим за Двора на майсторите, нито за този турнир. Искам да ти кажа следното: ако спечелиш, не приемай на сериозно титлата „най-добър на света“. Това ще те убие.

Стигнаха края на коридора.

— Ти влизаш там — каза Дроган и му посочи една врата. — Ще намериш един салон, където можеш да отдъхнеш, да те масажират, да се нахраниш, да поспиш, каквото ти е нужно. — Протегна ръка и стисна десницата на Тал. — Желая ти късмет тази вечер.

И се обърна, но Тал го спря:

— Денис?

— Да?

— Подозираш ли ме в нещо?

Денис се усмихна.

— Освен ако не плащаш луди пари, за да накараш някой да се опита да те убие, само за да впечатлиш дамите, не виждам в какво бих могъл да те подозирам за цялата тази нелепост. — Усмивката му се стопи. — А колкото до останалото, аз винаги съм подозрителен, приятелю. Към всеки.

Обърна се и остави Тал сам в коридора. Той претегли думите на старшия полицай и реши да изтласка от ума си цялата тази нелепост. Макар в случилото се да нямаше нищо забавно, все пак си беше пълна безсмислица.

Чакаше да го призоват за последния двубой. Стаята, която му бяха осигурили, беше разкошна, с всевъзможни ястия и освежителни напитки, от лек бульон до печен бут, пресни плодове, кексове и всевъзможни други сладкиши. В кани на лавицата имаше вино, ейл и вода, а двама слуги търпеливо стояха в готовност да изпълнят всяко негово желание. Имаше и легло, ако поиска да подремне.

Тал седеше на леглото, а Паско оглеждаше ястията и си похапваше оттук-оттам. Магнус се появи от една врата откъм слугинското крило, хвърли поглед на двамата слуги и каза:

— Оставете ни за няколко минути сами.

Слугите погледнаха Тал, той кимна мълчаливо и те бързо излязоха.

— Как влезе в двореца? — попита Тал. Магнус се усмихна със задоволство.

— Когато поискам да отида някъде, ще трябва доста повече от няколко стражи на портата, за да ме спрат.

Тал сви рамене, признаваше правотата му. После продължи:

— Въпросът ми всъщност е какво те води тук така неочаквано?

— Току-що говорих с нашите агенти в Кеш. Убиецът е бил член на особено тайна секта на измалите. Опитваме се да разберем каквото можем.

Тал се въздържа да го попита как точно е говорил с агенти на хиляди мили разстояние. Допусна, че магьосникът или разполага с някаква магия за говорене отдалече, или просто се е пренесъл там и се е върнал тук с чародейската си мощ.

— Това, което се опитвам да разбера, е дали ще се опитат отново, или беше някаква проверка, която издържах.

— Няма как да го научим, освен ако не се опитат да те убият отново — отвърна Магнус.

— Според мен беше проверка — намеси се Паско. — Ако искаха да ви убият, милорд, щяха да намерят много по-лесен начин. Мисля, че някой се опитва да ви прецени възможностите.

Тал се отпусна в леглото и опря гръб на стената. Взе една възглавница и я пъкна зад гърба си за по-удобно.

— В такъв случай въпросът е кой ме преценява и защо?

— Хрумват ми две възможности — каза Магнус. — Онзи, който изпрати танцьорите на смъртта да ме убият, може да е решил да се поинтересува от онзи, който ги провали.

— Но как са разбрали, че съм аз? В смисъл, всички бяхме на острова и мен ме пренесохте в замъка веднага. Всеки един на острова може да е провалил това нападение!

— Най-бързият начин да умрете, милорд, е като подцените враговете ни. Те са неописуемо коварни и съм сигурен, че имат действащи агенти колкото нас, ако не и повече.

— Смяташ, че на Острова на чародея има шпиони?

— Там не, но на други места, където могат да съберат някои сведения за случващото се на острова — отвърна Магнус. — Колкото по-сме отдалечени от родителите ми, толкова по-застрашени сме — житейски факт за всички, които им служим. Ти си далече от пряката им опека вече повече от три години, Тал, и през това време някой може да е открил достатъчно податки, за да се досети, че тъкмо ти си този, който провали опита за покушение срещу мен.

— Ако разбирам добре характера на конфликта, за който само намекваш, отмъщението едва ли ще е възможно.

— Вярно — съгласи се Магнус. — Но премахването на опасен противник е логичен ход. Тал, те винаги се стремят да ни отслабят, да обезсилят всеки наш опит да спечелим предимство, също както правим ние, тъй че ако успеят да разкрият някой от агентите ни, най-вероятно ще направят всичко, което е по силите им, за да го премахнат.

— Това все още не обяснява защо ще се опитват да ме убият точно когато съм най-малко уязвим, пред стотици свидетели... — Тал отчаяно махна с ръка. — Просто е нелепо.

— Не е нелепо, ако някой се опитва да изпрати послание на баща ми.

— Какво послание? — попита Тал.

— Че никой от агентите му не е в безопасност, никъде и в нито един момент.

Тал помисли малко, след което попита:

— Ти каза, че има две възможности. Коя е другата?

— Някой иска да те привлече на своя страна.

— Кой?

— Ще разберем, когато ти предложат, нали?

— Смяташ, че някой си е направил целия този труд само за да види дали си заслужава да бъда нает?

— Някои от хората, които тепърва ще срещате, милорд — каза Паско, щом довърши парче миризливо сирене, — са способни на какво ли не. — Седна до масата, взе си резенче лук и го топна в горчицата. — Вие сте опасен човек. Някой може да иска да вземе велик сабълор на служба, но само ако е и великолепен дуелист, и смъртно опасен боец. Двубоят днес следобед показа, че сте и двете.

— Вярно — каза Магнус. — Конклавът и нашите врагове не са единствените хора с ресурси, богатство и желание да привлекат таланти на служба. — Погледна дъвчещия лука с горчица Паско и рече: — Как можеш да го ядеш това?

— Чудесно е след сиренето — отвърна Паско с пълна уста. — А после като го отмиеш с малко хубаво бяло вино... — Примижа и добави: — Просто чудесно.

— И аз разбирам отчасти от хубава храна, Паско, но мисля, че в случая съм склонен да се съглася с Магнус — каза Тал.

— Опитайте, милорд. — Паско взе едно блюдо, постави на него резен лук и парче сирене и поля лука с горчицата. Наля и чаша вино.

— Първо хапка от сиренето, после лукът, накрая виното.

Тал отхапа от сиренето — беше доста пикантно и твърдо; а щом отхапа от лука, откри, че горчицата е страхотно люта. Очите му се насълзиха и той изгълта и виното. Когато най-сетне успя да си поеме дъх, рече:

— Не е зле, но мисля, че човек все пак трябва първо да му свикне.

Магнус се изсмя късо.

— Е, аз трябва да тръгна. Трябва да поговоря с татко. Ще се върна да наблюдавам двубоя!

— Та той е след по-малко от час — каза Паско.

— Ще се върна.

Магнус стисна тоягата си и изведнъж изчезна. Лек полъх във въздуха, изпука нещо — и толкова.

— Много впечатляващо — каза Тал.

— Този младеж е много опасен — рече Паско. — Никой не говори за това, но някой ден може да стане по-могъщ и от баща си.

— Някой ден някой ще трябва да ми разкаже повече за това семейство. — Паско отвори уста да каже нещо, но Тал вдигна ръка. — Но не днес. Сега имам нужда да отдъхна половин час и да се съсредоточа. Събраха се неща, които да ме разсейват цял живот, а след по-малко от час трябва да се изправя срещу противник за титлата. — Легна и добави: — А и трябва да измисля как да го убия тоя кучи син, без да ме надупчат със стрели от лъкове и арбалети.

Паско се спря, докато вдигаше резенче лук и сирене към устата си, и погледна затварящия очи младеж. После бавно задъвка и кимна. Горчицата наистина беше доста люта.

Тал стоеше пред краля, вперил очи напред. Церемониалмайсторът редеше речта си бавно и монотонно, с явната наслада от това, че му е паднала възможност да досади на събралите се благородници и влиятелни особи с цялата история на турнира на Двора на майсторите от самото му възникване.

Тал устоя на подтика да погледне наляво, за да види Кемпънийл. Предполагаше, че офицерът от гвардията на херцог Оласко стои мирно, също като него.

Най-сетне урокът по история приключи и церемониалмайсторът заяви:

— Ваше величество, пред вас стоят двамата най-отлични фехтовачи на света и всеки от тях гори от нетърпение да докаже своите качества пред височайшето ви присъствие. Позволете да ви представя лейтенант Джордж Кемпънийл, на служба при вашия братовчед, херцога на Оласко.

Лейтенантът се поклони на краля. След това церемониалмайсторът обяви:

— Позволете да ви представя Талвин Хокинс, скуайър на Морган Ривър и Белкасъл, баронет на Силвърлейк, на служба на негова светлост херцога на Ябон.

Тал също се поклони на краля.

— Господа — каза церемониалмайсторът. — Дотук вие се представихте възхитително, постигнахте успех в най-оспорваното състезание в бойни умения и сега един от вас ще бъде обявен за най-великия дуелист на света. Вие сте в течение на правилата и ако някой от вас пожелае да се оттегли от двубоя сега, никой няма да го обвини или укори. — Погледна поред двамата да види дали някой ще се оттегли, но никой не реагира на въпроса му.

— Добре. Тогава нека дуелът започне.

Старшият майстор от Двора на майсторите, който държеше този пост от близо трийсет години, закрачи бавно към центъра на полето, определено за състезателите. Махна с ръка на двамата да се приближат, хвана Тал за китката и леко го измести вляво, после направи същото с Кемпънийл и го постави вдясно от себе си.

— Обърнете се с лице към мен! — отсече той строго. — Не опозорявайте себе си, нито този двор!

Тал погледна крадешком към галерията над арената и видя подредените там стрелци, огънати лъкове и заредени арбалети.

Майсторът прояви благоприличие да не спомене за присъствието им.

— По моя команда, започнете дуела и нека боговете ви дарят със сила и доблест.

Тал се извърна срещу Кемпънийл и той му се поклони. Тал му отвърна отсечено, с много леко кимване — нямаше да удостои с вежливост този убиец.

Подадоха отсечена команда и Кемпънийл скочи право срещу него, вдигнал високо широката си сабя, а след това тя изведнъж се задвижи в посичащ удар. Тал извъртя рязко китката си с върха на оръжието към пода и вляво, за да блокира, след което се завъртя надясно. Ходът беше неочакван и за миг гърбът му се оказа открит, но докато Кемпънийл се съвземе, Тал вече нанасяше своя удар, който трябваше да поразии Кемпънийл в лявото рамо.

Но опитният саблъор от Оласко леко приклезна и оръжието мина безопасно над рамото му — пропусна целта си само с половин пръст. Тал трябваше да отстъпи назад от страх инерцията да не го завърти и отново да открие гърба му.

След като размениха първите си удари, двамата противници закръжиха един срещу друг, като и двамата се движеха наляво, далече от оръжието на другия. Тал бързо прецени противника си: Кемпънийл беше бърз почти колкото кешийския убиец, но компенсираше добре малко по-бавната си скорост с голямата си опитност в боравенето с дългата сабя. Държеше съвършено балансирано оръжие и знаеше как да изпълни сложно съчетание от удари, лъжливи ходове и рипости.

Посрещаше и отвърщаше на всяка атака и на няколко пъти само свръхестествената реакция на Тал го спаси от поражение. След няколко минути и двамата вече дишаха задъхано и бяха плувнали в пот.

Възгласите и насърчаващите викове скоро заглъхнаха и накрая замряха съвсем. Дуелът продължаваше, а придворните и гостите стояха съвсем мълчаливо, без да се чуе и най-тих шепот: събралите се попиваха с очи всяко движение и маневра на двамата претенденти. Всички бяха затаили дъх и дори се опитваха да не мигат, за да не пропуснат внезапния изход, който неминуемо щеше да дойде.

Напрежението у Тал се усилваше, тъй като Кемпънийл бе най-добрият боец с хладно оръжие, пред когото се бе изправял. Беше хитър и не влизаше в никакъв шаблон в ходовете си, доколкото Тал можеше да прецени. Времето течеше и той чувстваше как шансовете му за победа се изплъзват. Освен това изпитваше необходимост да намери съвършената атака, онази, която би могла да се окаже леко „встрани“, и да нанесе убийствен удар, който да прилича на злополука. Но минутите течаха, умората се трупаше и той разбираше, че става все по-

невъзможно да убие противника си, и при това може би дори щяха да му отнемат удоволствието да спечели двубоя.

И в този момент забеляза нещо. Видя как лейтенантът шибна с оръжието, докато замахваше, за да го посрещне в засада, а след това го изтегли назад и се опита да му влезе отдясно, докато сабята на Тал се понасяше в другата посока. Тал вече бе видял това движение.

Минутите се точеха. Двамата противници се отдръпваха един от друг, кръжаха и се опитваха да успокоят дишането си, докато търсят откриване. Тал реши да поеме риск, преди да се е уморил твърде много, за да може да изпълни трудния ход.

Започна с привидно тромав замах отгоре, като изви китката си така, че ударът да дойде над лявото му рамо в дъга надолу, прицелена в дясното рамо на Кемпънийл. След това бавно завъртя китката си, все едно опитва посичащ удар под лакътя на Кемпънийл към откритите му за миг ребра, докато той вдига оръжието си нагоре, за да парира високата атака.

Кемпънийл видя отварянето и вместо да продължи с високата блокада, заби оръжието си напред в опит да поразии Тал в дясното рамо.

Тал се остави инерцията да го тласне напред, разтвори широко крака; тялото му се изви наляво, върхът на сабята почти опря пода. Вместо да се спре и да се отдръпне обаче Тал продължи залитането, докато дясното му коляно не докосна пода. Върхът на оръжието на Кемпънийл се врязва във въздуха и докато изненаданият лейтенант разбере, че е пропуснал целта си и издърпа сабята си назад, Тал изви китката си, заби нагоре с острието и го промуши в слабините.

Кемпънийл изръмжа от болка и рухна на пода, стиснал се с ръка за слабините, между пръстите му потече кръв. Тал се изправи и отстъпи назад. Зрителите седяха стъписани и смълчани.

Глупав и рискован ход. Но беше подействал. Тълпата изригна в овации и възторжени възгласи, щом Тал отстъпи още крачка от съперника си.

Старшият майстор се приближи и сложи ръка на рамото му — признаваше победата му. Тал пристъпи показно напред, застана над Кемпънийл и му подаде ръка, за да му помогне да стане. Лейтенантът лежеше безсилен, с изкривено от болка лице. Тал помълча за миг, после се обърна и каза:

— Доведете лекар. Боя се, че раната е по-дълбока, отколкото бе намерението ми.

Двама войници в униформата на херцогство Оласко притичаха до Кемпънийл и се опитаха да му окажат помощ. Появи се и кралският лекар, прегледа бързо раната и се разпореди да отнесат лейтенанта в някоя стая наблизко, за да го превърже.

Слуги зачистиха припряно кръвта по пода и след минути редът в залата бе възстановен.

Тал едва чу похвалите, с които го отрупаха кралят и Майсторът на двора. Кимаше и се усмихваше вяло при всеки подходящ повод. Когато кралят най-сетне му връчи златната сабя, малко копие на първоначалната награда, поднесена на граф Верси Данго преди двеста години, Тал се поклони и благодари скромно.

Но през цялото време се чудеше колко дълбоко е пронизал противника си.

Паско го придружи до стаята, която му бяха отделили. Там го чакаше вана с гореща вода и Тал си позволи лукса да падне изтощен на леглото и Паско да свали ботушите му.

— За малко да загубя — въздъхна уморено.

— Знам — отвърна Паско. — Но не загубихте. Той ви изтощаваше. Вие сте здрав и силен младеж, но той е опитен ветеран и има години военни кампании и истински войни зад гърба си, каквито вие нямате. Това беше неговото предимство. Вашето беше готовността да рискувате всичко в един глупав ход. Но подейства.

— Подейства, да. Едва не загубих, защото непрекъснато се опитвах да измисля начин да го убия, и почти фатално късно осъзнах, че едва ли ми остава шанс поне да спечеля.

— Е, стореното — сторено. — Паско му свали ботушите. — Хайде, изкъпете се, защото галаприемът вече започва и вие сте почетният гост.

Тал се накисна в блажената топлина на ваната.

На вратата се почука. Паско я откряна и поговори тихо с някого, после я разтвори широко. Влязоха шестима пажове, понесли дрехи, достойни за крал. Най-старшият обяви:

— Негово величество ви изпраща поздравите си, скуайър, и би желал да приемете тези дрехи като скромен израз на неговото

одобрение и задоволство от победата ви. Негово величество ви очаква да се появите в главната зала.

— Благодаря — отвърна учтиво Тал, стана и взе една голяма кърпа от ръцете на Паско. — Моля, предайте на Негово величество, че съм изпълнен с предълбока благодарност и ще се явя веднага щом се облека.

Пажовете се поклониха и излязоха, а Паско му помогна бързо да се облече. Облеклото беше от най-фина тъкан и му стоеше все едно че майстор шивач му е взел мярка.

— Интересно, дали някъде има и друг костюм, приготвен за Кемпънийл — обади се Паско.

— Несъмнено — отвърна Тал. — Това тук бисери ли са?

— Да. Жакетът ви е обшит с перли. Това облекло струва почти колкото изящната малка златна сабя, която спечелихте.

Щом приключи с обличането, младият победител застана пред скъпото стъклено огледало и се огледа. Жълтият жакет и черните бричове се допълваха от бяла риза с бухнали ръкави и мека червена шапка. Но това, което виждаше пред себе си, бе непознат човек. В първия миг той дори не позна отражението си. И помен нямаше от планинското момче, което бе чакало на мразовития планински връх да получи видението си. Пред него стоеше непознат, натруфен в скъпото и най-модно ролдемско облекло образован и възпитан младеж, който говореше много езици, свиреше на няколко инструмента, можеше да готви, да рисува, да съчинява поезия и да замайва главите на млади дами с висок сан. За миг Тал стгорчивина си помисли дали онова момче не се е изгубило завинаги. После изтласка тази мисъл от ума си и се обърна към Паско.

— Хайде, не бива да злоупотребяваме с търпението на краля.

Забързаха към голямата зала, където дворцовият церемониалмайстор обяви появата му. Тал пристъпи вътре, прекоси залата и застана пред краля. Всички въодушевено заръкопляскаха.

След като официалната част приключи, херцогът на Оласко, който стоеше до кралицата, пристъпи напред, усмихна се и каза:

— Бих помолил да ми отделите малко време, млади сър.

Тал се остави херцогът да го отведе настрани от краля. Херцог Каспар заговори спокойно, с дълбок и вдъхващ кротост глас, прикривайки опасния нрав, който младежът долавяше в него.

— Имате ли някакви планове, след като турнирът вече приключи, млади ми приятелю?

— Предстои ми да уредя някои семейни дела — отвърна Тал. — Но не съм мислил много какво ще правя след това, ваша светлост.

— Винаги търся хора с особен талант, млади Хокинс, а вие ме убедихте, че сте точно такъв. Начинът, по който се справихте с онзи кешийски измали, ви поставя много над повечето майстори на сабята, а победата ви над моя шампион днес... да кажем, че в Оласко едва ли има друг мъж, който би могъл да се сравни с Кемпънийл.

— Ласкаете ме, ваша светлост.

— Не — отвърна тихо херцогът. — Празното ласкателство е губене на време. Тези, които служат при мен, печелят похвала, когато е заслужена, също както получават наказание, когато се провалят. Със задоволство мога да отбележа, че наградите далеч надвишават наказанията в моя двор, защото, както казах, търся изключителни мъже. — Усмивката му се разшири и той добави: — И жени също, разбира се.

Херцогът погледна над рамото на Тал и той се обърна. Видя към тях да се приближава изящна млада жена със сплетени златни коси, с лека усмивка на устните. Лицето му остана съвсем безизразно, когато херцогът заяви:

— Скъпа, позволи ми да ти представя скуайър Талвин Хокинс, от Кралството. — Обърна се към Тал. — Скуайър, моята приятелка, лейди Роуена от Талсин.

— Милейди — поздрави я Тал с вежлив поклон.

— Удоволствието е за мен, скуайър. Съвсем наскоро пристигнах в града, но успях навреме да стигна в двореца за двубоя. Бяхте великолепен.

— Прекалено много ме хвалите, милейди.

Дамата се обърна към херцога с думите:

— Жалко обаче за лейтенанта.

— Да, нали? — въздъхна Каспар. После се обърна към Тал. — А, вие едва ли сте чули, нали? Ударът ви е срязал артерия в слабините. Коварно нещо, издърпва се навътре в тялото, когато бъде прерязана. Опасявам се, че лейтенантът ми е изгубил фатално много кръв, докато са търсели жрец-лечител.

Тал усети как сърцето му спря за миг, преди да отвърне:

— Достойно за съжаление наистина, ваша светлост.

— Знаете ли, това е едва четвъртият фатален изход в историята на турнира и вие сте отговорен за два от тях, в един и същи ден. Следобедният инцидент бе оправдан, предвид обстоятелствата, но тазвечерният... наистина неприятно. Раната е убийствена.

Тал се вцепени, но херцогът добави бързо:

— Лош избор на думи, млади приятелю. Следях внимателно двубоя, вашето забиване беше непреднамерено. Не мисля, че можете да видите накъде отива върхът. Беше безспорно нещастен случай.

— Безкрайно съжалявам, че ви струва един чудесен офицер — каза Тал.

— Е, добре — отвърна херцогът. — В такъв случай го компенсирате и приемете служба при мен.

Сърцето на Тал заби бързо.

— Ще го обмисля, ваша светлост. Както казах, предстои ми да уредя някои семейни дела, но след като приключа... може би.

— Чудесно. А сега, моля да ме извините — каза херцогът и подаде ръка на лейди Роуена.

Тал се върна при чакащия го Паско, като пътьом прие с вежливо кимване десетина възторжени поздравления. Щом видя лицето му, Паско попита:

— Какво има?

— Трябва да напуснем веднага и да разберем къде се крие Магнус. — Огледа голямата зала. — Сигурен съм, че е някъде наблизо.

— И след това?

— Ще му кажа, че вече знам кой е изпратил убийците срещу мен. Херцогът на Оласко.

— Как разбра?

— Той знаеше, че убиецът е измали. Само Магнус го знаеше със сигурност, защото е бил в Кеш. Единственият начин Оласко да го знае е, ако той е платил на клана му, за да го изпрати.

Паско се намръщи.

— Ей сега ще го намеря.

Понечи да тръгне, но Тал го стисна за рамото.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Жената с Оласко.

— Какво искаш да кажеш?
— Тя е Алисандра.

ГЛАВА 18

ИЗБОР

Магнус крачеше нервно.

— Съобщих на баща ми за Алисандра. Чакам отговор.

— Не знаеше ли, че тя е с херцога? — попита Нокът.

— Не. Не съм в течение на всяка подробност от всеки план, който баща ми е привел в действие. Знам само, че тя напусна острова по-малко от година, след като ти замина.

— Никой не ми го е казал.

Калеб седеше кротко в ъгъла.

— Нямахте причина да ти се казва, Тал. Ти получи жесток урок, но решихме, че ще го преодолееш. Освен това много от тези, които бяха с теб на острова, идват и заминават на различни мисии за баща ни.

— Тогава да приема ли, че тя работи за... — Канеше се да каже „за Конклава“, но го бяха предупредили да не споменава за него никъде, където може да бъде подслушан, а случаят с херцога на Оласко го правеше особено предпазлив. Затова каза: — За нас?

— Ако не беше така, ти вече щеше да си мъртъв. Каспар не знае подробности за нас, но знае, че има някой, който действа против интересите му и интересите на онези, с които се е съюзил. Ако някой му беше подсказал, че си част от тази съпротива... — Магнус сви рамене.

— Можех да ѝ кажа нещо, без да помисля — измърмори Тал.

— Ако беше толкова неподготвен, изобщо нямаше да ти се позволи да стигнеш дотук, Тал — каза Калеб, стана и отиде до брат си. — Кой контролира момичето?

— Майка.

Калеб поклати глава и се усмихна криво.

— В такъв случай всичко е възможно и точно затова никой не ни е казал, че Алисандра е тук. — Обърна се към Тал. — Майка изобщо не е склонна да споделя информация. До голяма степен това е свързано

с миналото ѝ, но каквато и да е причината, тя не за първи път почва да прави нещо, без дори да си направи труда да каже на татко.

Магнус завъртя очи в досада.

— Техните вечни битки... Калеб е прав. Ще поговоря тази нощ с майка и ще видя дали ще ми обясни какво точно прави Алисандра с херцога.

На вратата на долния етаж се почука. Паско даде знак, че ще провери, а другите замълчаха.

— Някоя покана вероятно — подхвърли слугата на излизане от стаята и заслиза по стълбите.

— Известността явно печели много нови приятели. — Тонът на Тал беше сух. — Само през последните четири часа получих над десет покани за вечеря.

Паско се върна и връчи на Тал бележка. Беше с непознат печат и слугата обясни:

— От лейди Роуена от Талсин.

Тал счупи печата и прочете бележката.

— Казва, че ще си тръгне с херцога след два дни и може би няма да има възможност да се види с мен, затова ме известява. Оласко тръгва срещу Високи предели преди края на лятото.

— Отрязва подстъпите към армията си откъм изток, преди да завладее Фаринда — поясни Калеб.

— Което означава, че идущата пролет ще завладее земята на ородоните. — Тал пак погледна бележката, после вдигна очи към братята. — Но поне, изглежда, означава, че Алисандра все пак работи за майка ви.

— Очевидно — съгласи се Калеб.

— Какво смяташ да правиш по-нататък, Тал? — попита Магнус.

— Мислех, че вие ще ми кажете.

Магнус се подпря на тоягата си.

— Не можем да ръководим всяка стъпка всеки ден на онези, които сме разпръснали по широкия свят, за да работят за нас. Ти бе внедрен тук, в Ролдем, за да си създадеш име, да спечелиш достъп до места на власт и влияние. Разполагаме с много хора в Кралството и с почти толкова в Кеш, но тепърва внедряваме агентите си в Източните кралства. Но когато решим, че един агент е готов, го оставяме сам да решава как най-добре да служи на каузата ни.

— Ще знам как да служа по-добре, ако разбирам каузата, Магнус.

Магнус разпери ръце и устните му се размърдаха. За миг на Тал му се стори, че в стаята леко притъмня.

— Никой не може да ни види в тази магия за минута-две. — Чародеят пристъпи до масата и седна. — Тал, ние сме агенти завинаги. Знаем, вече си го чувал и много от нещата, с които те дарихме, сякаш го опровергават, но е истина. Има много неща, които не мога да ти кажа, но след като стигна дотук в службата си, чуй какво трябва да знаеш.

— Херцогът на Оласко има на служба при себе си един човек — продължи чародеят. — Този човек не дойде с него в Ролдем, което не ме изненадва. Напоследък той рядко напуска Опардум. Възможно е майка да е поставила Алисандра в Оласко, за да влияе на Каспар, но по-вероятно я е пратила, за да държи този човек под око. Та този човек се представя под името Лесо Варен, но това име е толкова негово, колкото и десетки други, които е използвал през годините. Баща ми вече се е изправял срещу него. Този човек е един от най-сериозните съперници на баща ми, защото е магьосник с ужасяваща мощ и изкусен в занаята. Луд е, но съвсем не е глупак. Неописуемо опасен е и е истинското ядро на злото, криещо се зад амбициите на Каспар.

— Това не е преувеличение, Тал — добави Калев. — Този човек е самото въплъщение на злото.

— Трябва да знаеш и следното — каза Магнус. — Ние, които служим на моите родители и другите, които ни водят, няма да видим победа срещу враговете си, докато сме живи, нито докато са живи нашите внуци и правнуци. Борим се, защото трябва. Злото разполага с предимство, защото му служат хаосът и объркването. То може да унищожавя и разсипва, докато ние трябва да съхраняваме и да градим. Нашата задача е по-трудната.

— Накор веднъж ни каза, на Магнус и на мен, че по своята природа злото е лудост, и ако си спомниш за унищожаването на селото ти, трябва да се съгласиш — каза Калев.

Тал кимна.

— Това, че Каспар можа да унищожи народа ми само заради злите си амбиции... прав си, лудост е.

— И така, по същество — продължи Магнус. — Ние никога няма да победим злото напълно, но се стараем да го възпрем, да спасим

колкото може повече невинни от силите, които унищожиха всичко, което ти си познавал като дете. За тази цел търсим общо съгласие какво трябва да се прави, но всеки от нас има да изиграе различна роля и всеки сам избира начина, по който да допринесе за осъществяването на общите ни цели.

— Значи целта е да бъде убит Каспар? — попита Тал.

— Може би — отвърна Калев. — Почти със сигурност, рано или късно, но засега не трябва да бързаме, а да видим дали можем да изолираме Лесо Варен. Ако успеем някак най-сетне да го унищожим, ще осуетим каузата на нашите врагове за... столетия.

— Ето, че ми говориш за неща, които не мога да си представя, Калев. Та аз няма да съм жив след столетия.

— Навик, усвоен от по-дълголетните между нас. Не, не очакваме да разбереш всичко, Тал, но ако можеш да си представиш, че някой ден ще си баща, това, което правим сега, ще помогне да осигуриш по-безопасно бъдеще за своите деца.

Тал помълча. Толкова се беше отчуждил от собственото си минало, от онова, което беше някога, и толкова се беше изгубил в ролята си на Тал Хокинс, че мисълта за какъвто и да било личен живот, в който един ден да се ожени и да създаде деца, нямаше за него почти никакъв смисъл. После си спомни опияняващите седмици с Алисандра, когато с болезнен копнеж си представяше, че ще са заедно завинаги; тя може да го беше заблудила — по каквата и да било причина — и той можеше да я мрази за това, но чувствата му тогава бяха съвсем истински: искал беше да се ожени и да стане баща. Накрая каза:

— Разбирам мисълта ти.

— Добре. — Магнус кимна. — Е, обмисли ли предложението на Каспар?

— Боря се още с това — отвърна Тал. — Почти със сигурност ще отида в Опардум и ще го изслушам, ще чуя какво предлага, но не мога да си представя как ще приема служба при него.

— Това би те доближило, Тал — каза Калев. — Би могъл да помогнеш много на каузата ни, ако спечелиш благоразположението на, Каспар и получиш достъп до Лесо Варен.

— Аз съм оросин. Може да приличам на благородник от Ролдем или от Кралството, но все пак съм оросин. — Тал се опипа по лицето.

— Може да нямам кланови татуировки, но все пак съм оросин.

Калев само го гледаше и го чакаше да продължи. Магнус повдигна вежда, но също не каза нищо.

— Ако дам клетва на Каспар, ще я спазя. Не мога да давам лъжлива клетва. Невъзможно е. Не мога да служа на Конклава и да служа на Каспар едновременно. Разбирам, че Алисандра и други го могат, но аз не мога. — Гласът му спадна. — Може да съм последният от своя народ, но това е нашият обичай и аз няма да го наруша.

— Значи няма да отидеш там — каза Калев.

— Освен това — добави Магнус — Каспар със сигурност разполага със средства да разбере дали някой се кълне лъжливо. Лесо Варен може и да не е способен да разчете мислите ти, но подозирам, че ще може да разбере дали лъжеш.

— Е? Какво предлагаш тогава? — обърна се Калев към Тал.

— Казах на Каспар, че ще отида в Опардум, след като се оправя с някои семейни дела.

— Какви са пък тези семейни дела? — попита Магнус.

С дълбока въздишка, сякаш най-сетне оставил да се изтръгне от душата му нещо измъчено и гневно, Тал отвърна:

— Възмездие.

Мъжът залитна назад и събори масата. Хората наоколо се отдръпнаха: никой не искаше да си има работа с явно разгневения младеж.

Беше широкоплещест, малко над двайсетгодишен, гладко избръснат и светлоок. Косата му беше дълга, вързана отзад и покрита с черна кърпа, стегната на възел на тила, както ги носеха квеганските пирати. Явно обаче не беше пират, тъй като ботушите му бяха за езда и оръжието му беше дълга тънка сабя, а не тежка, къса и широка като на пиратите. Но изглеждаше не по-малко страховит от корсарите на борда на някой кораб: всички ясно виждаха гнева в очите му.

Младежът погледна падналия, който изтри устата си с опакото на ръката, и попита:

— Къде е Гарвана?

Мъжът понечи да се изправи, но Тал изрита ръката му настрана и го принуди отново да падне на гръб. После повтори:

— Къде е Гарвана?

Тал се бе задържал в Ролдем до Празника на Средизимие, след което се беше върнал в чифлика-хан на Кендрик. Там се позадържа, наслади се отново на простичките удоволствия, които бе опознал преди: повечето време прекарваше в кухнята, като приготвяше с Лео всевъзможни благини. Лео бе впечатлен от напредъка, постигнат от младия Нокът в познаването на добрата кухня и вино, но все още се държеше с него като с необразовано хлапе.

Освен Лео и жена му, Гибс и Кендрик, ханът беше населен от хора, непознати на Тал. Меги беше заминала, никой не знаеше къде, а Гибс се изненада, когато Тал му каза, че Лела е в Крондор. Тал се натъжи, като чу, че Ларс се е удавил предната зима — пропаднал в леда на едно езеро.

А след това Тал дойде в Латагор и завари града съвсем същия, какъвто го бе видял, когато двамата с Калев дойдоха преди години, въпреки издигането на нов доминар, един от лакеите на Каспар. Като че ли имаше повече градски стражи, но иначе хората си ходеха по своите работи и слънцето си грееше, и нищо не показваше, че тук действат тъмни сили.

Тал дискретно поразпита за сведения за предстоящите конфликти. Във Високи предели се водеха боеве, защото херцог Оласко вече бе предприел хода си там, но наемниците, които обикновено се стичаха при такива конфликти, подозрително липсваха.

Мъжът на пода се казваше Земос и бе проявил желание да говори с Тал срещу определена цена: предполагаше, че е наемник, който си търси работа. Земос според някои кръчмари беше нещо като посредник, който може да ти намери служба при някоя наемническа банда срещу определена цена. Но още щом се спомена Гарвана, Земос сякаш забрави всичко, което беше знаел за наемническия занаят.

Така че Тал бе решил да поразбуди паметта му.

— Още нападаме хора, както виждам — каза нечий глас от другия край на кръчмата.

Тал се обърна и видя лице, което му се стори смътно познато. Трябваше му малко време, докато се сети кой е този мъж.

— А, Джон Крийд. Само когато забравят сведения, за които съм си платил.

Земос изпъшка:

— Ще ти върна златото. Помислих, че просто търсиш служба.

Крийд се приближи и спря до Тал.

— Прощавай, но не си спомням името ти.

— Тал Хокинс.

Крийд като че ли се сети и кимна. После каза:

— Няма да се оправяш с този глупак. — Срита леко мъжа на пода и го подкани: — Хайде, ставай.

Земос се надигна и Крийд му каза:

— Върни парите на момчето и друг път не давай обещания, които не можеш да спазяш.

Земос върна кесията и бързо се изниза от гостилницата, потриваше разцепената си устна. Крийд огледа помещението и предложи:

— Защо не се поразходим и да си намерим някой по-добър хан?

— Тал кимна и го последва навън. — Какво стана с онзи, дето пътуваше с теб? Дето те спъна и ти попречи да ме убиеш?

— Защо?

— Защото би трябвало да му благодаря. Чак сега направих връзката, но ти си младокът, който спечели в Двора на майсторите предното лято, нали?

Тал кимна.

— Не знаех, че подобна новина се разнася толкова бързо.

— О, разнася се, разнася се, момко — каза Крийд. — Тъй че според мен приятелят ти заслужава благодарностите ми, защото ако си толкова добър, щеше хубаво да ме накълцаш.

Тал се ухили.

— Е, доста се упражнявах от онази среща до спечелването на турнира. Ти сигурно щеше да ме нанижеш още първата минута.

— Щях да се опитам поне, и щеше да е голям срам. Все едно, на тебе за какво ти е притрябвала онази свиня Гарвана?

— Имам сметки за уреждане.

— От убийствения тип, не се съмнявам.

— Да.

Продължиха по улицата и Крийд каза:

— Според слуховете е на лагер извън Крайбрежен страж и се готви да тръгне на север.

— Ще започне да гори селата на ородоните — отвърна Тал. — Същото, каквото правеше преди години с оросините.

— Гадна работа. Нищо против нямам да се бия срещу заплащане и определено нямам проблем да изкормя някой, който държи меч срещу мен, но избиването на жени и деца — тази игра не я играя. Много момчета го чувстват точно така, затова Гарвана плаща много високо за мечове. Само че тука става нещо странно.

— Какво?

— Земос и другите, които обикновено са много разтропани да те отведат при някой командир и да си вземат пая, хм... не си въртят бизнеса както обикновено.

— Какво имаш предвид?

Стигнаха до друг хан и Крийд посочи с брадичка, че трябва да влязат.

Вътре беше тихо, само неколцина мъже бяха насядали по масите и си говореха тихо. Един кимна на Крийд и той отвърна на поздрава му. Дватамата с Тал седнаха.

— Имам предвид, че изведнъж никой не знае къде е лагерът на Гарвана, нито лагерите на другите две части, които вероятно работят за Оласко.

— Значи хората знаят, че зад това стои Каспар?

— Ако убиваш за препитание, все пак държиш да знаеш кой ти плаща, нали? — каза Крийд. — Гарвана няма да намери добри мечове с обещание за плячка. Онези планинци и рибари горе нямат много ценности за плячкосване. Гарвана трябва да даде гаранции, а хората трябва да знаят откъде идва златото, та на края на кампанията да не се окаже, че обещанията са неизпълними. — Замълча и огледа за миг помещението.

— Факт е — продължи след малко, — че някои от момчетата се надяват другата страна да се появи тук и да почне да наема.

— Другата страна ли?

— Ородоните. Не са богати, но все пак имат злато и стоки за размяна.

Тал даде знак на ханджията да донесе две бири.

— И защо ще се изправяте срещу нашественическа войска?

— Няма да е войска — отвърна Крийд. Наведе се над масата и се подпря на лакти. Рошавата му светлокафява коса надвисна над очите

му и му придаде вид на бухал. — Ще са две, най-много три наемнически чети. Ще удрят по селата по крайбрежието, ще залагат на изненада, ще си вършат мръсната работа и ще изчезват, преди да се е разчуло.

Тал кимна. Точно това бяха направили, когато заличиха от лицето на земята селата на оросините.

— Значи, ако едно село се окаже готово за Гарвана и хората му и може да ги отблъсне, цялата кампания може да се провали?

— Точно така. Един хубав бой и ако спечелиш, Каспар ще трябва да премисли целия си подход към ородоните. Може да преговаря с тях да оставят фланга му на мира, докато завладява Високи предели. Знам, че не иска да се бие на два фронта — никой военачалник не го иска.

— Какво ти трябва, за да сглобиш един отряд?

— На мен? — Крийд се усмихна. — Аз не съм командир. Мога да привлека момчета, да ти събера петдесет за една седмица, но не мога да водя. Защо?

— Мисля си, че може да се окаже добър ход да съберем отряд, да тръгнем към границата на ородоните и да видим дали не можем да се спазарим с тях.

— Ние?

— Разбира се. Търся Гарвана, защото съм решил да намотая червата му на прът, и не бих имал нищо против да го направя в открита битка, вместо да го дебна из горите и да се крия от наемниците му.

— Говориш за трошене на много костелив орех, момче.

— Знам, но въпросът е личен.

— В такъв случай ето какво ще ти трябва — каза Крийд, когато ханджията им донесе бирите. Тал му плати, а Крийд продължи: — Ще ти трябва достатъчно злато, за да платиш на петдесет души за три месеца, преди премиите, каквито там можеш да им предложиш.

— Това мога да го направя.

— След това ти трябва припаси, фургони — поне два фургона — и мулета. Ако можеш да намериш няколко, инженери, ще ти струват повече, но ще спасят доста хора и ще затруднят Гарвана или другите две чети, вместо те да нахлуят безпрепятствено с конете.

— Продължавай — подкани го Тал.

Крийд продължи да говори, а Тал попиваше всяка дума. Продължиха да кроят планове през целия следобед. По залез-слънце

ханджията им донесе вечеря. Продължиха да си говорят чак до късно през нощта.

На разсъмване колона ездаци бавно се придвижваше по планинския проход. Крийд, свит под тежкото си вълнено наметало, каза:

— Наблюдават ни, Тал.

— Знам. Някъде отпреди половин час, откакто прехвърлихме билото.

Бяха напуснали Латагор преди седмица, четиридесет мъже с мечове и лъкове, отряд от дванадесет инженери, половин дузина носачи и два фургона. Движеха се бавно. Тал държеше близо авангарда си и фланговите ездаци, защото не желаше да изглеждат застрашителни, когато стигнат в земите на ородоните.

На границата между Латагор и ородоните пренощуваха край един малък хан и там Тал събра колкото можа информация за земята от другата страна на планината. Отне им още три дни, докато стигнат ливадата, на която бяха преспали предната нощ. Бяха вдигнали лагера час преди разсъмване.

— Ако онзи ханджия знае за какво говори — каза Крийд, — първото село би трябвало да е на около пет мили напред.

— По-близо според мен — рече Тал. — Не биха поставили наблюдатели толкова далече от селото.

— Освен ако не очакват неприятност.

Слънцето се издигаше. Щом стигнаха планинските подножия, познатата гледка жегна сърцето на Тал. Мъглата, стелеща се далече вдясно, бе надвиснала над океана, но сушата болезнено му напомняше за родните му планини. Право напред във въздуха се къдреха облачета сивкав дим.

— Готварски огньовете — промърмори той и се обърна към мъжете зад себе си. — Починете си тук, докато се върна, обаче не се отпускате много.

Мъжете замърмориха уж недоволено, но тъй като капитанът им плащаше добре, се подчиниха. Крийд беше убедил Тал, че той трябва да поеме ролята на капитан, иначе бързо щяха да възникнат раздори. Мъже, сражавали се дълги години рамо до рамо или пък едни срещу други понякога, не обичаха много да се подчиняват един на друг, но

виж, заповеди от един млад капитан, при това явно благородник — това бе нещо съвсем друго, особено след като им плащаше щедро и в аванс.

Нокът подкара напред бавно — не искаше да изглежда припряно или прекалено възбуден. Усещаше, че го наблюдават, и знаеше, че щом се приближи още малко до селото на ородоните, наоколо му ще има още повече очи, изпънати лъкове и заредени арбалети.

Най-сетне видя заграждението. Портата беше затворена. Макар и да не виждаше човешки фигури по стената, знаеше, че са там, както и че трябва да има много воители в гората зад него.

Стигна на един изстрел с лък разстояние и слезе от коня. Вместо да заговори, коленичи, с повечето тежест на десния крак и с левия — леко изпънат напред за равновесие, според обичая на своя народ. И зачака.

Изтече почти цял час, преди портата бавно да се отвори. От нея излезе мъж, вече на възраст, побелял, но явно все още здрав и силен. Дойде пред Тал и коленичи по същия начин, без да каже нищо.

Тал заговори бавно, на родния си език:

— Дошъл съм да преговарям с ородоните.

— Говориш езика на оросините — каза мъжът. — Не съм чувал тази реч от момче.

— Аз съм оросин.

Мъжът се усмихна.

— Не си. Нямах белези.

— Аз съм Нокът на сребърния ястреб, от село Кулаам, като момче ме наричаха Киелинапуна. Селото ми бе унищожено в деня на именуването ми, докато чаках на Шатана Хиго видението си. Оставен бях като мъртъв от онези, които избиха моя народ. Аз съм последният оросин.

— Кой са твоите хора?

— Син съм на Зов на лос призори и Шепот на нощния вятър, внук на Смях в очите му. Моят брат беше Ръка на слънцето, а сестра ми се казваше Милиана. Всички бяха убити и съм тук, за да отмъстя.

— Защо идваш за мърт тук, Нокът на сребърния ястреб?

— Насам идват хора, за да подпалят вашите села, да избият вашия народ и да пръснат пепелта ви по ветровете. Същите хора, които унищожиха оросините.

— Името ми е Джаскенел — каза старият вожд. — На нашия език означава Трошач на скали. Щом нашият враг е и твой, значи си приятел и си добре дошъл. А другите мъже, които остави горе на хълмовете?

— Те са мои хора — отвърна Тал. — Подчиняват ми се и ще се бият редом с вашите воители. Имам оръжия във фургона и съм довел инженери, защото ако успеем да отблъснем нашествениците и да предупредим другите села, ще можете да спасите своя народ.

Старецът кимна и се изправи.

— Можеш да влезеш в селото. Ще пратя човек, който говори Общата реч, да доведе твоите хора. Тази нощ ще пируваме и ще обсъдим какво трябва да се направи, когато дойдат нашествениците.

Тал също се изправи. Протегна ръка и вождът на ородоните го стисна под лакътя по същия начин, по който оросините имаха обичай да се поздравяват. После каза:

— Добре си дошъл, Нокът на сребърния ястреб.

Тал се усмихна.

— Моите хора ме знаят под името Тал Хокинс. Не знаят, че съм оросин, и мислят, че съм благородник от Островното кралство.

— Тогава и ние ще те наричаме Тал Хокинс. Хайде. Да влезем и да поговорим с другите мъже от селото.

Тал поведе коня си след стареца. Щом мина през портата на укреплението, нещо го жегна. Толкова много приличаше на родния му дом и в същото време бе така различно.

Родният дом никога вече нямаше да съществува за него.

ГЛАВА 19

ОТБРАНА

Тал чакаше.

Джаскенел стоеше до него на върха на укреплението, загледан напред за първите знаци за приближаващите се нашественици. За хиляден път Тал прехвърляше в ума си всичко, което бяха направили през последните десет дни. Разпратили бяха бегачи до всички близки села, а те на свой ред бяха пратили други до селата още по на север. Ако Гарвана и отрядът му успееша да си пробият с бой път покрай това село — Квеала, — щяха да се натъкнат на съпротива при всяко друго, докато не бъдат принудени да се върнат на юг.

През десетте дни, откакто бе дошъл тук с отряда си, Тал изпитваше внезапни изблици на тъга и копнеж: Квеала му напомняше за родния му дом. Ородоните, разбира се, не бяха оросини, но ясно личеше, че някога са били близки родственици, тъй като много от обичаите им не се отличаваха от тези на оросините. И при тях я имаше познатата дълга къща, където мъжете се събираха на съвет, и кръглата къща, където се трудеха жените. Облеклото и обичаите им бяха досущ като на неговия народ. Но имаше и разлики и тъкмо разликите не по-малко от приликите му напомняха колко много е изгубил.

Квеала беше по-голямо от родното му село: зад стените на укреплението живееша тридесетина семейства, а не десетина като в Кулаам. Имаше четири общи сгради: дългата къща на мъжете, женската кръгла къща, общинска кухня и баня. По-малки къщи за отделните семейства изпълваха ограденото пространство около площада в центъра.

Той погледна отново към голото пространство около укреплението. Инженерите бяха изкопали ровове и ги бяха покрили с платница; след това за маскировка ги бяха посипали с пръст, а вятърът и лекият навей сняг от последните две нощи ги бяха скрили напълно. Имаше един едва забележим клон, забит в земята на стотина разтега вдясно и на петдесет разтега от стената, и голям камък в края на сечището. От камъка до клона, а после от клона до портата беше

безопасният подстъп до портата: иначе човек рискуваше да се наниже върху острите колове в рововете.

Тал за пореден път прецени отбраната и реши, че е добра. Имаше само две стени, от които можеше да се щурмува селото — южната и западната, където беше и главната порта. Северната стена минаваше по ръба на много стръмен склон и дори само двама стрелци можеха спокойно да я бранят — да поразяват всеки нападател, оказал се толкова глупав, че да се опита да стигне до селото оттам. Източната стена беше над клисура, пропадаща стръмно на цели шестдесет стъпки.

Инженерите бяха сглобили и два катапулта. Тези мъже бяха възхитили Тал с уменията си да навлязат в гората с най-прости сечива, няколко въжета, шепа пирони и клинове и след три дни да се върнат с двете тежки машини. Водачът им, казваше се Гаскъл, заяви, че ако разполагали с ковачница, малко желязна руда и пещ, можели за една седмица да му направят истинска каменохвъргачка, но Тал отвърна, че според него катапултите ще са достатъчни и че сигурно ще имат само една възможност да изстрелят смъртоносния си каменен дъжд върху нападателите, преди Гарвана и хората му да се оттеглят.

Щурмуващите едва ли щяха да използват тежък, покрит с кожен навес „овен“, но можеха да опитат с някой голям дънер, качен на колелета, който да засилят към портата. Той обаче най-вероятно щеше да отскочи безвредно назад, ако преди това не спреше в изкопаните трапове. Бе направено всичко, което можеше да се направи.

И тъй, оставаше им само да чакат. Преди два дни предните постове ги бяха известили за банди въоръжени мъже, преминали през южните проходи и спрели на лагер на една ливада на половин ден езда на юг. Тал погледна към небето. Вече беше късен предобед, тъй че нападателите можеха да се появят във всеки момент. Погледна към южната стена. Джон Крийд срещна погледа му и кимна. В леса все още не се виждаше нищо.

Тал се замисли. Не беше експерт в тактиката и стратегията, беше прочел само няколко книги по темата, докато се учеше в Саладор, и нямаше никакъв практически опит във военното дело. Уменията му бяха като дуелист, със сабята, и не знаеше колко ще му послужи това на бойното поле. Тъкмо заради това му се налагаше да разчита на Джон Крийд и неговия опит. В отряда нямаше военни звания, но за

всички останали беше ясно, че Крийд е неофициалният помощник-командир.

В момента тридесет мъже от отряда отмаряха при входовете на къщите или под навеса до стената — пестяха силите си за предстоящата битка. Тал беше изпратил по десет мъже в двете съседни села с инженерите, за да подсилят и тяхната отбрана.

Според всички слухове на север се придвижваха два, може би три отряда. От време на време Тал го обземаше страх, че Гарвана и бандата му може да нападнат друго село, да оставят Квеала за друг отряд и така да го лишат от възможността за отмъщение. Мъчеше се да изтласка това опасение от ума си и да остави на съдбата да му донесе каквото ще му донесе. Така или иначе, щеше да спаси ородоните от участието на оросините. Рано или късно щеше да намери Гарвана и всички, извършили престъплението срещу неговия народ — ако не в тази предстояща битка, то в следващата или последващата.

— Сигналят! — каза внезапно Джаскенел.

Тал извърна очи натам, накъдето сочеше старецът, и видя слънчевия лъч, блеснал от огледалото. Изчака и започна да брои, а когато сигналят започна да се повтаря, каза:

— Двеста конници, идват през южния проход. — Пресметна бързо. — По-малко от час. Крийд?

— Да, капитане?

— Двеста конници идват от юг!

Крийд кимна. Всеки мъж в селото го беше чул.

— Готови сме.

Тал кимна. Готови бяха. Воините на ородоните вече се подреждаха по палисадата със своите оръжия и с новите мечове и лъкове, които Тал бе докарал с един от двата фургона. Както беше предположил, също като неговото племе, ородоните разполагаха със събрано оттук-оттам въоръжение, от що-годе използваемо до напълно негодно. Много мечове бяха семейни ценности, предавани от баща на син с придружаващата ги история как са се сдобили с тази или онази щръбка или пукнатина. Въпреки че бяха натезжали от чест, щяха да се строят още при първия сблъсък.

И макар ловните лъкове на ородоните да бяха добри, военните все пак бяха по-добри. Мъжете на Квеала съвсем не бяха глупави: веднага зарязаха лъковете си и ги смениха с двойно извитите, които

Тал бе закупил от един търговец от Кеш. За първи път Тал беше видял такъв лък, когато се запозна с Рондар — това беше любимото оръжие на конния народ ашунта. Изработен бе от обшита с кожа кост и дърво, двойно извит, къс, но с изумителна сила. В ръцете на силен стрелец можеше да забие стрела през лека броня като арбалет. А Тал беше докарал и арбалети. Десетина ородонски жени бяха въоръжени с тях. Ако портата поддадеше и конниците нахлуеха в укреплението, щяха да ги обстрелват от всяка постройка, покрай която минеха.

По-големите деца също бяха въоръжени. Всяко дете над десет години носеше къс меч, а на по-големите момичета и момчета бе показано как да натягат, зареждат и стрелят с арбалетите. Тал бе обяснил само веднъж, край първия огън първата нощ, какво бе сполетяло жените и децата в селото му, за да убеди мъжете да се откажат от традицията си да крият семействата си в кръглата къща. Мъжете ородони бяха обичливи съпрузи и бащи и бързо помогнаха на жените и децата си да се подготвят за битката.

Крийд слезе от южната стена, пресече площада, качи се по стълбата и застана до Тал.

— Жалко, че не ми позволи да отведе пет-шест момчета в гората, капитане.

— Знам. Ако не бях изпратил двайсет души в другите села, щях да го направя с радост.

— Щеше да е добре да ги ударим в задника, докато ги отблъскваме тук. Познавам добре наемниците. Гарвана е опасен безумец, но някои от момчетата му ще го оставят веднага щом видят, че може да ги избият. Не всички от тях си въобразяват, че са непобедими, нали разбираш.

— Можем да ги подгоним оттук.

— Добре, ще го кажа още веднъж — въздъхна Крийд. — Ямите, които трябва да ги задържат, ще задържат и нас. — Посочи забития клон, бележещ безопасния подстъп. — Трябва да минем оттам и след това към големия камък, за да излезем, а щом няколко техни момчета изпадат в ямите, те ще го разберат. Гарвана може да постави трима стрелци ето там... — Посочи едно място, сравнително безопасно, в края на дърветата. За да ни задържат, докато се прегрупират. Ако не избием поне половината от хората му, ще почне обсада. — Изведнъж замълча и подуши въздуха. — Пушек!

— Да! — намеси се и Джаскенел. — Пушек от катран.

— Искат да ни запалят — каза навъсено Тал. — Моето село го подпалиха, когато налетяха. — Обърна се и извика на ородонската реч: — Стрелци! Целете се най-напред в конниците с факли! — След това повтори заповедта на Общата реч и отново се обърна към Джон Крийд. — Ти по-добре се върни на южната стена. Ще ударят и тук, и там, сигурен съм.

Крийд кимна и се върна на позицията си. След малко един от наблюдателите в югозападния ъгъл на укреплението извика:

— Ездачи сред дърветата!

Изведнъж от леса изригнаха конници и препуснаха през сечището.

— Целете се добре и не хавете стрели! — извика Крийд.

Тал гледаше като омагьосан как първите ездачи препускат в галоп към първата редица ями. Затърси познати лица с надеждата да види Гарвана или някой друг, който да прилича на убийците на семейството му. Но бяха все непознати и гърдите му се стегнаха при мисълта, че някой от виновниците за гибелта на близките му може да се измъкне ненаказан. После първият конник стигна до ямите. За един много кратък миг Тал се зачуди дали платнището няма да се окаже прекалено здраво, понеже конят сякаш летеше по него, но платното и рамката от клони рухнаха. Крясъкът на ездача се сля с цвиленето на коня, щом кон и ездач се нанизаха на подострените колове. Конниците препускаха твърде бързо, така че следващите не успяха да дръпнат юздите навреме и също пропаднаха в изкопите. Малцината извадили късмет успяха да ги прескочат и да препуснат по здравия терен зад тях, но само на две крачки по-напред ги очакваше нова линия ровове.

Четвъртият ред конници спря рязко и Тал извика:

— Катапулти!

Двете момчета, на които бе поверена отговорността да стрелят с катапултите, дръпнаха въжетата, освобождаващи големите дървени лостове, и кошовете изхвърлиха във въздуха десетки големи колкото юмрук камъни. Каменният залп се изсипа върху ездачите и свали поне половината от конете. Тал пресметна набързо: над тридесет ездачи вече бяха на земята, тежко ранени или мъртви. Сред неговите хора още нямаше нито един пострадал. Той обаче знаеше, че това скоро ще се промени.

И в този момент зърна Гарвана. Водачът на мародерите се появи от края на леса и извика на хората си да се изтеглят. Озовалите се най-близо до стената падаха от залповете стрели. Всеки с факла в ръка бе поразен от по няколко.

Дори с изключително острото си зрение Тал не успя да различи чертите на Гарвана, но можеше да си го представи как беснее, докато реве заповедите си на обзетите от паника наемници. Онова, което бяха очаквали, че ще се окаже лек набег — опожаряване и опустошение на едно задрямало село — се бе превърнало в погром още в първите минути: близо една четвърт от хората на Гарвана бяха мъртви или ранени.

Изведнъж Тал осъзна, че е проявил прекалена предпазливост. Ако бе позволил на Крийд да отведе неколцина стрелци сред дърветата зад позицията на Гарвана, полетът на стрелите точно в този момент щеше да ги прекърши съвсем. Щяха вече да са побягнали, вместо да се прегрупират за ново нападение. Сега обаче Гарвана нямаше да остави селото на спокойствие и вече кроеше друг план. Няколко от хората му слязоха от конете и навлязоха в гората. След няколко минути се чу къntenето на брадви и западаха дървета.

— Сега какво? — подвикна Тал към Крийд.

— Според мен е решил да се оправи с ямите — отвърна Крийд и посочи разровеното сечище и оголените изкопи.

Тал се огледа и се увери, че всички са на позициите си. Слезе бързо по стълбата, мина през двора и се качи при Крийд.

— Беше прав за стрелците в гората. Обещавам да се вслушам във всичко, което предложиш.

— Все още мога да прехвърля няколко души през северната стена — отвърна Крийд. — Но изненадата вече е невъзможна. Мисля, че трябва просто да си седим на задниците и да видим какво ще направят.

— Ти какво щеше да направиш, ако беше на мястото на Гарвана?

— Щях да си подвия опашката и да се разкарам през планините на юг, но пък аз не съм побъркан от злоба кучи син, който не иска да признае, че са го отблъснали. Ако бях обаче, щях да строя „костенурки“, за да могат с тях хората ми да се доближат до стените, и щях да построя рампи над рововете, и след това да доведе хората си достатъчно близо, за да подпалят палисадата. Или портите изгарят и

нахлувам, или изчаквам, докато защитниците не започнат да излизат сами, и ги избивам.

— Как ще се оправим с тези костенурки?

— При нормална обсада костенурките се правят от майстори. Големи, на колела, с таран, скрит под покрива, и с място за войници вътре, за да са прикрити от стрелите. След това се доближават до портата или долу при стената, за да могат да започнат да я подкопават и да я съборят. Така че изливаме врящо масло или пускаме куки на въжета, вдигаме костенурката с макара и я обръщаме...

— Но това не е замък и те няма да строят нещо толкова сложно. Какво ще направят според теб?

— Ще сглобят някакъв щит, та пет-шест души да могат да се доближат на бегом до стената достатъчно, за да хвърлят факли и да я подпалят. След това ще опитат щурм.

Тал погледна към момчетата до катапултите и извика:

— Можете ли да ги пренавиете?

Едно от по-големите момчета закима енергично и подвижна:

— Видях как се зареждат! — Грабна един дълъг кол, нагласи го в жлеба и изрева на другите момчета: — Давайте заедно, всички!

Момчетата започнаха да натягат въжетата. Няколко жени им се притекоха на помощ.

— Сложете в кошовите всичко, което може да нарани! — извика им Тал. Обърна се към Крийд. — Съжалявам, че не съобразих, че може да се наложи втори залп. Щях да наредя да съберат повече камъни.

— Няма смисъл да се ядосваме за минали неща — отвърна Крийд. — По-добре да помислим за следващия ход на Гарвана.

— Кога смяташ, че ще е той?

— Мисля, че ще изчака да падне нощта. Ако ни удари по тъмно, губим някои от предимствата, които имаме сега. Ако почне да поставя рамките през нощта, нашите стрелци едва ли ще са толкова точни. Може би ще пусне малък отряд да се промъкне до източната стена и няколко души да я прехвърлят, докато повечето му момчета блъскат по западната порта.

Предвиждането на Крийд се оказва точно: през целия следобед защитниците чуваха ека на брадви и чукове из горите, но щурм не последва. След това, по залез-слънце, докато последните лъчи светлина се отразяваха от облаците високо на запад, ударите на

брадвите спряха. Няколко дълги, мъчителни минути селяните сякаш бяха затаили дъх. Лекият ветрец шумолеше в клоните, чуруликаха птици, увлечени във вечерната си песен, но иначе всичко се беше смълчало. А след това се чу глух тътен, пращане на ботуши по сухи нападали клони и конско цвилене. След миг от гората се появи дълъг дървен мост, а след него излезе и „костенурка“. Приличаше на плоскодънна лодка с ръбести страни, дълга поне двадесет стъпки. Мъжете, които я носеха, крачеха в колона, вдигнали ръце, за да я държат над главите си. Тал грабна лъка си, макар да прецени, че разстоянието е твърде голямо за приличен изстрел в гаснещата дневна светлина. Мъжете с костенурката продължиха към стената, а тези с дървения мост изостанаха.

— Ще има ли някаква полза от стрелите? — попита Тал.

— Това е прясно отсечено дърво, съвсем сурово — отвърна Крийд. — Ако имахме нафта или масло, което да се лепне и да пламне, може би, но... — Сви рамене. — Можем да я поопърлим, но няма да се подпали.

От стената изсвистя стрела и се заби в земята на няколко разтега от настъпващата костенурка. Тал извика:

— Пестете стрелите! — След това отново се обърна към Крийд. — Имам план.

— Много обичам, когато капитанът има план: така шансът да те убият става по-малко произволен.

— Вземи няколко души и свалете лостовете на портата.

Крийд се намръщи.

— Искаш портата да поддаде?

— В подходящия момент.

Крийд кимна, обърна се и изрева на група мъже наблизко:

— След мен!

Заловиха се бързо с ключалките и подсилващите греди, наместени в големите железни скоби. Нокът извърна поглед от мъжете, които дърпаха припряно гредите, и погледна настъпващата към палисадата костенурка. Тя стигна до първата линия ровове и спря, мъжете под нея зачакаха отряда след тях да донесе моста.

— Огън! — извика Тал.

Мъжете по бойниците стреляха във високи дъги под смрачаващото се небе. Повечето стрели падаха безвредно на земята, но

два-три крясъка показаха, че има нанесени щети. Тал не се залъгваше, че стрелбата ще има някакъв успех, но знаеше, че Гарвана ще стане подозрителен, ако защитниците оставят щурмуващите на мира, докато те прехвърлят първия ров.

Запъхтени от усилието, мъжете на Гарвана прехвърлиха моста над първата линия. Тези под костенурката отстъпиха назад, след това тръгнаха в строй, бързо минаха по моста и се прехвърлиха от другата страна. Щом стигнаха до втория ров, отново обърнаха костенурката към палисадата така, че да осигурят колкото може прикритие, а от гората се появи втори подвижен мост.

Тал виждаше как Гарвана подканя хората си във вечерния сумрак, макар да не можеше да чуе какво точно им казва. В укреплението запалиха факли и това му подсказа нова идея. Той се обърна и извика на сина на Джаскенел, младия Танса:

— Струпайте колкото можете запалителен материал около катапултите и бъдете готови да го запалите, когато ви подам сигнал.

Младежът не се поколеба, а затича да предаде заповедта. След няколко мига жени, деца и няколко старци вече носеха най-различни неща от постройките и ги трупяха при катапултите.

Крийд извика отдолу:

— Готови сме! — Стойте там — отвърна Тал и заслиза бързо по стълбата. — Ето какво искам от теб. Вземи десетина мъже и коне и ги задръж при източната стена. Бъдете готови за езда. Другите ти хора ги искам зад онази сграда там... — посочи първата постройка вдясно, при влизане през портата, — да са скрити, когато портата падне. Искам Гарвана да си помисли, че е пробил, и се моля да нахълта в бясна езда и да не разбере, че не го чака просто жалка сбирщина ородонски планинци.

— Ти какво ще правиш?

— Ще съм на стената с толкова ородони, колкото останат горе с мен.

— Ще изгориш, човече.

— Не и ако сляза навреме.

Крийд сви рамене.

— Добре, какъв е сигналът?

— Няма как да подам сигнал. Много шумно ще бъде. Казваш на тези, които според теб са най-годни да водят, просто да започнат да

стрелят откъм южната стена, когато повечето от бандата на Гарвана нахлуят вътре, след това ревеш на скритите зад сградата да ги ударят в тил. Когато решиш, че е моментът, препускаш насам и ги обкръжаваме.

— Капитане, това е лудост. Имаме само десетина бойци, а Гарвана е с над сто и двайсет.

— Разликата ще намалее, като ги ударите. А и той няма да знае колко конници имаш. Постарай се да вдигнеш колкото може повече шум: при целия пушек той няма да може да вижда много.

— Пушек ли?

Тал посочи селяните, които трупаха припряно около катапултите всичко, което можеше да гори. Крийд поклати глава.

— Онзи идва да изгори това село до основи, а ти се каниш да го направиш вместо него?

Тал се засмя.

— Тези хора винаги могат да го възстановят, но за тази цел трябва да са живи. — Помисли за миг. Разполагаше с тридесетима наемни бойци и още двадесет и пет възрастни воители ородони, както и с няколко момчета, които можеха да влязат в боя, и още около тридесет здрави жени, които можеха също да се бият, ако се стигнеше до това. — Ако успея да сведа силата на Гарвана под седемдесет души, когато ти препуснеш от укритието, можем да хвърлим същия брой срещу тях.

— Ще е касапница.

— Тези хора се бият за живота си, Джон. За какво се бият мъжете на Гарвана?

— За пари, но са корави, опитни мъже и... — Крийд поклати примирено глава. — Ти си капитанът и проклет да съм, ако имам подобър план, тъй че ще караме по твоя.

Вик от стената подсказа на Тал, че вторият мост е прехвърлен над втория изкоп.

— Взимай най-добрите си десетима конници, Джон, и боговете дано да са с нас.

После се обърна, изтича до стълбата, бързо се качи на стената и предаде на хората горе какво иска от тях.

Всички наемници напуснаха бойниците, едни на южната стена, други долу зад сградата, според заповедта. Тал се обърна към Джаскенел:

— Трябват ми смели мъже, които ще останат тук с мен и ще стрелят по хората на Гарвана, щом влязат в укреплението.

— Всичките ми хора ще останат, ако пожелаеш.

— Трябват ми само десет — отвърна Тал. — Пет от тази страна на портата с мен и още пет от другата страна. Избери Най-добрите си ловци. Но трябва да накарат нашествениците да помислят, че сме много повече на стените, тъй че им кажи да викат и да се движат напред-назад.

— Ще стане.

— На другите кажи да отидат при онази сграда долу. — Той посочи сградата срещу онази, зад която Крийд отвеждаше наемниците. — И да чакат зад нея. Щом видите, че моите хора атакуват иззад онази сграда, нападате врага с всички, които могат да се бият. — Замълча за миг. — И кажи на жените да почнат да пищят, все едно гледат как загиват децата им, когато запалят там. — Посочи към катапултите. — Да пищят, все едно всичко е загубено, но искам всички да са въоръжени и готови да бранят децата.

— Ще бъдат, Нокът на сребърния ястреб — отвърна Джаскенел и сведе глава. — Каквото и да се случи тази нощ, ородоните ще възпяват името ти, Последни от оросините.

Тал стисна ръката му и каза:

— Дано нашите предци ни гледат отгоре и ни се усмихват тази нощ.

— Дано — отвърна старият вожд и тръгна да предаде заповедите.

Тал погледна надолу и видя, че костенурката вече почти е допълзляла до стената. В дървото се бяха забили стрели като бодли на таралеж, други отскачаха безвредно.

— Пестете стрелите! — извика той.

Костенурката остана под портата близо половин час. Тал се зачуди какво правят, а след това мъжете долу започнаха да се изтеглят. Той надникна надолу и видя нещо струпано до портата, но в тъмното не успя да различи добре какво е. Притича през селцето до Крийд и му описа какво е видял.

— Мехове, пълни с нещо гадно, нещо, което гори — каза Крийд. — Гледайте за стрелците им, ако хвърлят горящи стрели да го запалят.

Тал кимна.

— Благодаря. Късмет.

Изтича обратно и се върна на стената тъкмо когато стрелците, стоящи пред Гарвана и другите двама капитани с него, започнаха да палят стрелите си. Зареди лъка си и се прицели. Ако бяха достатъчно близо, за да поразят портата, значи щяха да са достатъчно близо и за мишени. Веднага щом първата огнена стрела полетя, Тал пусна своята. Един от стрелците долу изкрещя, а Тал вече пак опъваше лъка. Петима от стрелците на Гарвана бяха ранени или мъртви — трудно беше да разбере кое от двете, — преди в меховете с масло в основата на портата да се забият достатъчно стрели, за да ги подпалят.

Както бе предсказал Крийд, беше нещо гадно, масло с ужасна миризма, което гореше с много силна топлина. Разнесе се черен дим и заплаши да задуши Тал и другите на стената, но те останаха по местата си.

Портата горя десетина минути. Тал се беше присвил зад горната част на палисадата. Чуваше пукота на гредите и знаеше, че напречните железни скоби, придържачи трупите, скоро ще се разпаднат и портата ще рухне.

След няколко мига гредите рухнаха и портата зейна отворена. Тал чу как някой от нападателите извика и се разнесе тропот на конски копита. Стотината конници препуснаха в галоп към първия мост.

Тал вдигна лъка си.

— Готови! — извика на хората си и зачака ездачите да се приближат достатъчно.

ГЛАВА 20

БИТКА

Тал се прицели.

Първият влязъл в обхват ездач излетя назад от седлото си след сполучлив изстрел на друг стрелец. Тал също стреля и втори от наемниците на Гарвана изрева и също падна от седлото.

Тал се обърна и извика на момчетата при катапултите:

— Стреляй!

Младежите освободиха въжетата и камъни, грънци, натрошени маси и столове, дори кухненски съдове полетяха към враговете.

— Пали!

Момчетата забиха запалени факли в залетите с масло дрипи и от катапултите се надигна черен дим. Момчетата бягаха към определените им позиции. По-големите сграбчиха лъковете, които им бяха оставили, и се изправиха, готови да поразят всеки неприятел, влязъл в селото.

Тал отново насочи вниманието си към нападателите и започна да стреля. Порази поне още двама, преди колоната да нахлуе в селото. На фона на черните валма дим от портата огънят от катапултите освети ярко нахлулия враг.

Тал извика на някаква жена долу:

— Почвайте с писъците!

Жената се подчини и миг след това въздухът се изпълни с ужасени викове, жените пищяха и плачеха, все едно колят невръстните им дечица пред очите им.

Нападателите се заоглеждаха объркано. Чуваха писъците, но не се виждаха никакви жени и не ги нападаха никакви мъже. Вместо това мъже от стените ги засипваха със стрели. Скоро от конете започнаха да падат все повече ездачи.

— Слизай! — извика някой, скочи от коня си и се присви зад шията му. — Те са горе по стените!

Тал и другите замяха стрели колкото може по-бързо, за да ги задържат приковани долу. Тал извика на ородонски:

— Стойте тук и продължавайте стрелбата!

И забравил за стълбата, скочи на покрива на една от близките сгради. После с нов скок се прехвърли на стрехите ѝ и се метна върху най-близкия ездач, останал на седлото, събори го долу и извади сабята си. Нападателят вече беше извадил своята, но издъхна, преди да е разбрал къде е противникът му.

Тал вече се намираще сред изпаднала в пълно объркване гмеж от сто души, които се мъчеха да удържат подивелите от пушека, виковете на умиращите и несекващото свистене на стрелите коне. Когато някоя стрела поразеше кон, той се изправяше на задните си крака и риташе и животните около него изпадаха в паника и се дърпаха.

Снишен под конските вратове, Тал посичаше всеки, оказал се в обхвата на сабята му. Шестима души бяха повалени на земята, издъхнали или умиращи, докато конниците разберат, че сред тях има враг. И точно когато командирите им зареваха заповеди, Джон Крийд поведе атаката си.

Мъжете на Крийд се втурнаха от сградата, зад която се бяха крили, а миг по-късно Джаскенел и неговите воители атакуваха от другата страна. Нападателят все още имаха числено превъзходство, но бяха изпаднали в пълно безредие, докато силите на Тал действаха организирано и имаха ясна цел.

За миг като че ли нещата изглеждаха в равновесие: помалобройните защитници притискаха противника, а Тал се движеше сред нападателите като самата въплътена смърт и ги избиваше с хладнокръвна методичност. Противниците го зърваха за миг, след това той изчезваше зад някой надигнал се на задните си крака кон, само за да го видят след миг скочил върху тялото на техен паднал другар.

Но враговете започнаха да се организират и скоро атаката на ородоните и наемниците бе отблъсната. Тал извика на ородонски:

— Нападай! — И повтори командата на Общата реч.

През пушеците препускаха коне, между сградите и обратно навън през портата, и изходът на сблъсъка започна да се откроява. Тал изведнъж се озова обкръжен от шестима мъже и разбра, че е обречен на смърт.

Миг след това мъжът точно пред него бе поразен от стрела в шията, а другият до него облещи очи, ударен отзад от сабята на Джон

Крийд. Тал се завъртя на място, смъкна главата на третия от раменете, продължи замаха и порази в рамото мъжа до него.

И тогава атакуваха дузината ездачи от другия край на селото.

Нападателяте се обърнаха, видяха появилите се от пушека конници, които връхлитаха срещу тях с викове, и много от тях се обърнаха и побягнаха. Последваха ги още и щурмът скоро се превърна в паническо бягство.

Онези, които успяха, се метнаха на конете си и препуснаха бясно през сечището към дърветата, други побягнаха пеша. Много от тях бяха поразени от стрелците, останали на стената въпреки опасната близост на горящата порта и задавящия дим.

— Спри! — извика Тал.

Ородоните и наемниците дръпнаха юздите и Тал извика:

— Не бива да се пръскаме в тъмното! Можем да загубим всичко, което спечелихме.

Ородоните започнаха да ликуват. Някои се разтичаха да изгасят огъня с вода от селския кладенец.

В продължение на цяла минута хората от селото празнуваха победата, тупаха се по гърбовете и викаха победоносно, макар че скоро щяха да видят случайно падналите си другари в другите части на селото или под стената. Тал тъкмо се канеше да им каже да се пръснат и да съберат ранените и загиналите, когато от стената отекна вик:

— Спряха!

Тал забърза към портата — вече само димяща купчина греди, и погледна в далечината. Огънят зад него го бе заслепил за нощния мрак, тъй че му беше нужна цяла минута, докато очите му се приспособят, за да може да види какво става отвъд сечището.

Гарвана прегрупираше силите си!

Тал не можеше да си позволи колебание.

— Всички готови за бой! — изрева той. — Връщат се. — Извика на малкото останали стрелци: — Горе на стените! И се целете внимателно. — Сложи ръка на рамото на Джаскенел. — Кажи на по-големите деца да отведат веднага малките в гората, но жените остават и се бият, ако могат.

— Твоите очи са по-добри от моите — каза Крийд до него. — Аз виждам само някакво движение.

Огънят зад тях огряваше половината разстояние между портата и края на откритото пространство и повечето мъже до Тал виждаха само смътна мъглива пелена.

— Връщат се — повтори той. — Повечето са спешени, но мисля, че има и десетина ездачи. — После извика: — Стоим и се бием тук!

— Какво пък, винаги предпочитам боя на позиция пред бягане или обсада — заяви Крийд, после попита тихо: — Колко са?

— Повече от нас — отвърна Тал.

— Е, няма да ни е за първи път.

Тал притича до останките от портата, примига да махне сълзите от лютивия дим и погледна още веднъж навън.

Щом нападателите започнаха да се открояват в сумрака, разбра, че Гарвана е успял да въведе сред хората си някакво подобие на ред. Настъпваха в три бойни реда, по двадесет мъже в редица, като онези от първия ред държаха пред себе си щитове. Втората редица беше с всевъзможни дълги оръжия — алебарди за събаряне на конници от седлата, копия и дори две пики. Третият ред бе съставен от стрелци.

Тал извика на хората по стената:

— Мъжете отпред ги оставете! Избивате стрелците, ако можете!

Крийд до него примижа и каза:

— Готви се за конна атака.

— Защото не знае, че конницата ни е само от дузина мъже, които сега стоят тук.

Край него пробягаха двадесетина деца, по-големите с по някое малко на гръб, и продължиха към гората на юг, плътно покрай дървената стена.

Наизлязоха и жените, повечето с оръжия, взети от избитите хора на Гарвана. Тал ги насочи към сградите отдясно и ляво и им нареди да ударят нападателите в гръб, щом стрелците им влязат в укреплението.

След това изтегли силите си назад, колкото може по-близо около двата горящи катапулта. Пламъците бяха намалели, но зноят все още беше достатъчно силен, за да откаже всекиго да се доближи повече. Щяха да са смътни силуети на фона на пламъците, докато светлината щеше да открие ясно хората на Гарвана, щом влезеха в укреплението.

Нападателите стигнаха до по-близкия мост, мъжете в първия ред започнаха да пробягват по него на двойки, вдигнали щитовете си над главите, за да се предпазят от стрелите. Но очакваният дъжд от стрели

не се появи: бранителите по стената изчакваха в обхвата им да влязат стрелците на Гарвана.

— Готови! — извика Тал и в този момент първият боен ред на противника атакува. — Не отстъпвай!

С бойни викове двадесетимата мъже от първия ред нахлуха през портата и боят се разгоря. Тал съжали, че не бе отделил повече време в упражнения срещу противник с щит, докато се тренираше в Саладор, защото макар да можеше лесно да надвие повечето сабълори в Двора на майсторите, да се справи с боец с щит бе доста по-трудна задача.

Плющенето на лъковете му подсказа, че стрелците и на двете страни работят усърдно. Чу някъде наблизко викове и писъци и реши, че хората на Гарвана стрелят по мъжете долу, без да обръщат внимание на неколцината с лъкове, които стреляха по тях от стената. Оставаше му да се надява, че неговите ще смаят бързо броя им.

Сечеше и забиваше по-бързо от всякога, мъчеше се да опази бойците около себе си, а и себе си. Падаха нападатели, но на тяхно място прииждаха нови и нови.

Времето сякаш застина. Тал се въртеше наляво и надясно, нанасяше удари и блокираше почти без мисъл, оставил се да го водят инстинктите на дуелист. Част от ума му се мъчеше да придаде някакъв ред на царящата наоколо суматоха, но просто като че ли не можеше да осмисли ставащото.

Някакъв едър наемник с грозен белег на лицето изрева гневно и скочи към него, замахна с щита си в лицето му. Тал залитна, падна и усети внезапна пареща болка. Превъртя се надясно: беше паднал върху една тлееща греда и си беше опърлил лявото рамо. Скочи на крака, стиснал сабята, и видя, че наемникът с белега лежи по корем, а Джон Крийд изтръгва сабята си от хълбока му.

— Джон! — извика му Тал и той се сниши и отскочи навреме, за да избегне оръжието на друг нападател.

Тал натисна напред между Крийд и един от ородоните и довърши с един удар онзи, който за малко щеше да поразии Крийд.

Шумовете на битката отново се извисиха — викове на болка и безсилие, проклетия и гневни резове. Въздухът бе натезал от вонята на кръв, изпражнения, урина, пушек и пот.

После цялото това безумие сякаш се удвои, щом жените изскочиха от скривалищата си и връхлетяха върху вражеските стрелци,

вече навлезли в укреплението. Стрелците се принудиха да хвърлят лъковете и да извадят мечовете си, и в този момент жените се възползваха от предимството си. Макар и без опит в боравенето с оръжия, се нахвърлиха върху нападателите и пометоха поне десетина: удряха с ками, кухненски ножове, ръжени и каквото още им беше попаднало в ръцете. Една свали вражески нападател, като го прободде в окото с кука за плетене. После изтръгна сабята от ръцете му и се нахвърли върху друг.

Балансът на силите се обърна. Тал отстъпи за миг и видя всичко като на картина, можеше да огледа грижливо всеки детайл. Четирима ородонски стрелци все още бяха живи горе по бойниците и се целеха в нападателите, останали най-открая. Ядрото на хората на Гарвана се заогъва, задържано от неговия боен строй, а жените нападаха бойците му в тил. Селяните вече бяха спечелили числено предимство. Зад всичко това Тал видя нещо, от което очите му се разшириха. Две от момчетата, пратени да отведат малките в гората, се бяха върнали, грабнаха два от изтърваните от стрелците лъкове и започнаха да стрелят по мъжете, вкопчени в бой с побеснелите жени.

Тал усети, че точно това е мигът, който очакваше.

— Напред! — извика и се хвърли в центъра на битката. Уби двама в странична атака и нападателите изведнъж се огънаха, готови да се разбягат.

— Избийте ги всички! — изрева той, колкото за да изплаши нашествениците, толкова и за да даде отдушник на целия гняв, който бе трупал в себе си от години.

Замахна и отсече ръката на един, който тъкмо се канеше да прободде жена, скочила върху друг от враговете. Бандитът зяпна невярващо за миг швирналата от отсечената му ръка кръв, после болката и шокът го надвиха и той се смъкна на колене. Тал го посече във врата с едно бързо извъртане на острието и мъжът рухна като мокра парцалена кукла.

Тал изрита следващия в крака и той залитна и изтърва щита си, а един от воините на ородоните го промуши смъртоносно.

За миг Тал се оказа ужасно затруднен от други трима нападатели, които се обърнаха срещу него едновременно, тъй че му се наложи да парира яростно трите удара в сляпа последователност; но след това

мъжът отляво бе поразен отзад, другият вдясно получи стрела в рамото и Тал бързо се справи с останалия в средата.

Вряза се в мелето и поразил други двама, пропусна един и се завъртя наляво, изгубил равновесие.

Засече с крайчеца на лявото си око движение и в следващия миг нещо избухна в лицето му и светът се превърна в яркожълто петно, после — в червено. А накрая всичко почерня.

Някой плисна вода в лицето му и Тал се съвзе. Примига и видя Джон Крийд — бе коленичил над него с черпак в ръка. Шумът на битката беше заглъхнал. Чуваха се викове и някакъв друг шум, но не и трясък на оръжия, писъци и ругатни.

— Какво стана? — попита той и понечи да се надигне. Главата му се замая.

— Леко — каза Крийд, докато една жена от ородоните помогна на Тал да седне. — Удари те задният замах на един меч. Тъпакът, който насмалко не ти счупи главата, замахваше срещу мен. Удари те с тъпото, иначе щеше да пируваш в палата на Лимс-Крагма.

При споменаването на носещата нещастие черна богиня жената промълви молитва, за да я умилостиви.

— Колко време бях припаднал?

— Само минути — отвърна Крийд и му помогна да стане. — Леко.

Тал кимна и опипа челото си. Усети издуващия се оток. Наистина беше извадил късмет.

— Предпочитам късмета, отколкото да съм добър — изломоти той, спомнил си Паско за първи път от месеци. Огледа се. — Свърши ли?

— Този път ги разбихме наистина. Последните хвърлиха оръжията и помолиха за милост. Някои побягнаха през портата и бяха поразени от стрелците ни. Само неколцина успяха да се доберат до дърветата и да се скрият.

— Гарвана?

— Подозирам, че препуска на юг толкова бързо, колкото може да издържи конят му.

Тал бавно се огледа и този път започнаха да се открояват подробности. Десетина врагове стояха на колене, с вързани отзад ръце.

Мъртвите нападатели бяха отнесени близо до портата и струпани като дърва за огрев.

Няколко жени бяха плунали в сълзи, намерили мъжете си мъртви. Мъже също плачеха над загиналите си жени.

Джаскенел пристъпи почтително към него.

— Ти спаси моя народ, Нокът на сребърния ястреб.

Говореше на езика на ородоните, тъй че Джон Крийд не го разбра, но долови благодарността в гласа му.

— Помогнах да бъде отмъстено за моя народ — отвърна Тал на езика на оросините. После добави на Общата реч: — Трябва ми кон.

— Веднага — каза Джаскенел и подвижна на едно от момчетата да оседлае кон и да го докара при Тал.

— Какво ще правиш? — попита Крийд.

— Тръгвам след Гарвана.

— Замаян си от удара в главата. Вече е нощ, той ще има половин час преднина, докато тръгнеш, а и вероятно води поне няколко души със себе си.

Тал кимна.

— Знам. Но мога да го проследя.

— Да го проследиш? В нощта, сред тези планини?

Джаскенел погледна Крийд.

— Щом казва, че може да го проследи, значи може.

— Да дойда ли с тебе? — попита Джон Крийд.

— Не. Само ще ме забавиш. — Тал сложи ръка на рамото на Крийд. — Благодаря ти за всичко, Крийд. Нямах да мога да помогна на тези хора без съветите ти.

— Няма защо, Тал. Имаш качества за добър капитан. Ако решиш, че можеш отново да поведеш отряд, кажи ми. Винаги съм готов да служа с човек, когото не го е страх да е в челото.

— Дните ми на наемник свършиха. Това тук беше еднократно. В товарния ми фургон ще намериш торбичка златни монети. Раздели ги между хората, както намериш за добре, и задръж и за себе си. Играеш капитан, докато момчетата се върнат в Латагор, нали?

— Това мога да го направя. — Крийд посочи към пленниците. — А какво да правим с тях?

— Какво правите обикновено, когато врагове наемници се предадат?

— Ако зависи от нас, пускаме ги срещу клетва, че няма повече да се бият срещу нас, но обикновено зависи от работодателите.

Тал се обърна към Джаскенел.

— Тези мъже избиха моя народ. Щяха да подпалят домовете ви и да избият вашите жени и деца без милост. Вие решете.

Джаскенел не се поколеба. Само погледна воините, които ги пазеха, и рече:

— Убийте ги.

Преди пленниците да понечат да станат, извиха главите им назад и им прерязаха гърлата.

Джаскенел погледна Крийд и Тал и заяви:

— Така е справедливо. Получават милост, каквато дадоха.

Крийд изглеждаше притеснен, но кимна.

— Няма място за много обич към хората на Гарвана, но на някои от момчетата ми няма да им хареса. Най-добре ще е да поемем на юг още на съмване.

Доведоха коня и Тал каза:

— Трябва ми мях с вода.

Една жена изтича до колибата си и се върна с пълен мях. Подаде му и един вързоп.

— Малко храна, за гонитбата.

Тал кимна. Нагласи оръжията си — сабята, лъка и пълния колчан, махна с ръка, после смуши коня и препусна навън през портата в нощта.

ГЛАВА 21

ГОНИТБА

Тал дръпна юздите.

Беше препуснал с все сила през цялата нощ, така че сега остави животното да си поотдъхне. Откакто напусна село Квеала, беше слизал три пъти от седлото да се увери, че не е изгубил дирята на Гарвана.

Точно както бе предположил, Гарвана бе предпочел скоростта пред прикритото бягство и яздеше на юг по най-прекия маршрут към Крайбрежен страж. Тал погледна на изток. Небето вече бе стоманеносиво. Гарвана сигурно вече бе спрял някъде на бивак и бе поставил пост, преди да продължи отново, вероятно по обед. Така поне щеше да постъпи самият той, ако мислеше, че никой не го преследва.

Реши също да отдъхне малко. След това щеше бавно да продължи по дирята, като оглежда за постове и засади. Излезе на една обрасла с тучна трева поляна, около двеста разтега на ширина и може би два пъти по-дълга, разседла коня и го върза с достатъчно място за паша. След това нагласи седлото за възглавница и легна под едно дърво.

Проследи положението на слънцето, а после затвори очи и потъна в изтощителен сън.

Събуди се след два часа, точно както възнамеряваше. Слънцето грееше неочаквано силно за това време на годината и Тал усещаше как въздухът изсмуква влагата от кожата му още преди да са се оформили капчиците пот. Дни наред щеше да е горещо и сухо, ако тези планини бяха като родните му.

Оседла коня и пое отново по пътеката. След малко се натъкна на поточе и остави коня да се напие, а той самият напълни меха. После продължи. След половин час надуши дим.

Скочи от седлото, върза коня и продължи пеш. Движението през дърветата, на няколко крачки встрани от пътя, щеше да го позабави, но знаеше, че така вероятността да го видят е много по-малка.

Запровира се тихо през дърветата, спираше се, за да се вслуша, на всеки стотина стъпки. На четвъртото спиране подуши миризмата на

конска тор и съвсем смътно долови звуци от движещи се и пасящи коне.

Запромъква се бавно напред; всяка нова предпазлива стъпка го доближаваше до враговете. Видя сред дърветата напред светлина и се досети, че Гарвана и оцелелите му конници най-вероятно също отдъхват на някоя поляна.

Придвижваше се съвсем предпазливо от дърво на дърво, стиснал лъка, готов за миг да изпълне тетивата и да стреля. Очакваше всеки момент разбойниците да го усетят. Най-сетне успя да види конете — бяха вързани до малък поток, който блъбукаше тихо в тясно каменисто корито. Конете вдигнаха глави, щом се приближи, и Тал спря и изчака, докато се успокоят и се върнат към пашата си.

Наемниците бяха оставили огъня да догори, но миризмата на пушек още тежеше във въздуха. Край огнището лежаха петима души — а пасящите коне бяха шест. Тал се огледа да открие часовия.

Промъкна се още малко напред, почти до края на дърветата, скрит между гъстите клони. Зърна смътно движение точно където пътеката излизаше на малката поляна, и замръзна.

Някой стоеше толкова плътно до едно дърво, че беше почти невидим в тъмните сенки. Тал си пое дълбоко дъх и се промъкна още няколко стъпки напред.

Часовият наблюдаваше пътеката, с гръб към Тал. Младият мъж се обърна отново към бивака и се увери, че другите петима продължават да спят.

Прецени набързо възможностите. Можеше да убие поста, но дали можеше да го направи безшумно? Бавно изпълна тетивата. Пазачът стоеше облегат на дървото, но Тал изчака.

После часовият се размърда, разкърши рамене и в същия миг Тал пусна стрелата. Върхът се заби точно в основата на тила и мъжът падна, без да издаде и звук. Но тупна върху тревата достатъчно силно, така че един от конете се подплаши и изцвили. Щом миризмата на кръв стигна до ноздрите им, другите също вдигнаха глави и запръхтяха нервно.

Сънят на двама от наемниците се оказа лек: за секунди те скочиха на крака и извадиха оръжията си.

— Гарт — извика единият. — Какво става?

Тал реши, че Гарт трябва да е името на убития, затова се изтегли по-навътре в леса. Щом изгуби бивака от погледа си, чу как един извика:

— Гарван!

Тал бързо затича между дърветата и за първи път чу ясно гласа на Гарвана:

— Развърни се! Намерете го!

Тал разбираше, че не може да остане и да се бие. Беше прекалено уморен и не можеше да мисли ясно. Пропуснал бе възможността да убие двамата събудили се и може би да довърши другите трима, преди да са успели да си намерят укритие. Направил беше грешка и тя можеше да му струва живота.

Чу движение зад себе си и разбра, че поне един от разбойниците умее да проследява. Зърна пред себе си скална издатина, ръб, продължаващ полегато напред около сто разтега, след което ставаше твърде стръмен за катерене, и скочи на него. Тръгна нагоре като по въже, колкото можеше по-бързо, и там, където скалата ставаше почти отвесна, скочи долу и се спотаи.

Извади нова стрела и зачака.

Онзи, който бе хванал дирята му, беше добър, длъжен беше да му го признае. Не се чуваше и не се виждаше нищо.

Тал продължи да чака. След като изтекоха още няколко минути, нещо се промени. Трудно беше да прецени какво точно, но в един момент шумовете в гората — вятърът, шумолящ в клоните, едва доловим като шепот, падането на листа и иглички — се промениха.

Тал знаеше, че не е важно да разбереш в какво точно е промяната, а само какво означава тя: че не си сам. Сви се зад скалната издатина и подуши въздуха, огледа за сенки, които не изглеждат на място, вслуша се за всичко, което можеше да издаде местонахождението на преследвача му.

Времето сякаш се проточи много бавно, но Тал знаеше, че онзи, който го дебне, играе същата игра, изчаква той първи да направи грешка.

До ушите му достигна едва доловим шум, тихо изскърцване на пета на ботуш в камък, и Тал бързо се надигна и се завъртя. За кратък миг лицето на преследвача изникна пред очите му. Времето сякаш замръзна, докато Тал заповядваше на пръстите си да пуснат стрелата и

междувременно успя да обхване с поглед подробности, които нямаше да може и да си представи до този момент. Мъжът беше мургав, може би с кешийско потекло, очите му бяха почти черни. Осъзнаването на ставащото за миг проблесна в тези очи: смесица от страх и примирение, щом стрелата излетя от лъка на Тал. Мускулите му започнаха да се напрягат, сякаш се канеше да извика или да се опита да скочи встрани, но в същия миг стрелата го прониза в гърлото.

Очите му се разшириха за миг, после светлината в тях угасна още преди мъжът да рухне зад скалата, извън полезрението на Тал.

Младият мъж пропълзя през каменния ръб и бързо го огледа. После взе колчана му.

Огледа се да види дали не се приближава някой от другите, но нито видя, нито чу нещо.

Остави мъртвия на лешоядите и бързо се отдалечи.

Вече оставаха само четирима.

Поспа малко в едно тясно дере, прорязано от малък поток. Щеше да е нужен ужасен късмет и изключителен следотърсач, за да го открият. Тал вярваше на късмета си: сигурен беше, че е убил най-добрия им следотърсач.

Освен това подозираше, че Гарвана ще изчака не повече от час-два, преди да събере останалите си трима спътници и да побегне на юг. За капитана на разбойниците Тал можеше да е преден съгледвач и зад него можеше да препускат поне двайсетина ородонски воители.

В торбата с храна имаше кораво сирене, хляб, корав почти колкото сиренето, и сушени плодове. Засищащо, макар и безвкусно. Той изяде всичко: знаеше, че пестенето на храна тепърва ще е грешка. Можеше да си позволи да припадне от глад едва след като убиеше Гарвана.

Беше се сврял под една скална издатина, без да обръща внимание на влагата и студа, решен да поотдъхне за няколко часа. Заспа и в съня си отново се озова на планинския връх Шатана Хиго, в очакване да го споходи видението му, изпълнен с предчувствие за предстоящата церемония за влизането му в мъжество. Когато се събуди, стана и се приготви да поднови гонитбата, макар все още да беше ужасно уморен. Студът се беше просмукал в ставите му и трябваше да се пораздвижи,

за да върне топлината в тялото си. Прецени, че остават по-малко от два часа до залез-слънце. Беше спал почти три часа.

Беше дал преднина на Гарвана, но беше сигурен, че ще може да навакса. На конниците щяха да им трябват три дни изнурителна езда, докато стигнат низините към Крайбрежен страж. Знаеше, че ще ги догони, преди да са стигнали в града.

А ако се наложеше да влезе в града и да ги издири там, щеше да го направи.

Оседла уморения кон и го подкара покрай потока, докато намери място, където да се изкачи на високия бряг и да излезе отново на пътеката. Подкара на юг в бавен тръс. Помнеше мястото на бивака на Гарвана и беше почти сигурен, че те вече няма да са там, тъй че в момента нямаше нужда да бърза. Остави коня да се позагрее няколко минути, след което подкара в лек галоп.

Щом наближи бивака на Гарвана, вкара коня в гората и слезе от седлото. Щеше да се изненада, ако завареше Гарвана още тук, но реши, че изненадата все пак е за предпочитане пред смъртта.

Бързо отиде до мястото, където бе убил часовия, и го намери да лежи непогребан. Коленичи над него и го огледа, но не можа да открие нищо, което да намеква за самоличността му. Поредният безименен войник, нает да убива срещу заплащане. Провери дали не носи нещо по себе си, но намери само останалата на колана му кама. Кесията му беше отрязана от колана — каква полза от злато за мъртвеца?

Излезе на поляната и огледа наоколо. Около огнището нямаше нищо. Бяха отвели свободните коне — съвсем логично. Гарвана нямаше да рискува да го спипат само защото някой кон е окуцал.

Погледна дирите. Наемниците дори не си бяха направили труд да скрият избора си: обратно на пътеката и на юг.

Върна се бързо при коня си, яхна го и продължи гонитбата.

Денят привършваше и околните звуци се променяха, както се променяха винаги, щом дневните обитатели на планините отстъпеха на нощните. Тал знаеше, че е така, когато двата свята се застъпят за кратко, когато нощните ловци се пробудят рано и връхлетят понякога над дневни същества, оказали се недостатъчно бързи да си намерят безопасно убежище.

Загледа се напред по пътеката и се опита да си представи какво ще направи Гарвана. След изненадата и загубата на двама души Тал се съмняваше, че ще е толкова безгрижен да вдига бивака си на открито и да поставя само един страж. Щеше да се свре някъде — в пещера или под някой скален навес, — без да пали огън, и да държи непрекъснато по двама будни за охрана.

На зазоряване Тал отново подкара по дирята им и я следва чак до мрак. Намери си колкото се може по-удобно място за нощувка; знаеше, че и на Гарвана му е също толкова тежко, колкото и на него.

Събуди се малко преди разсъмване. Вратът и гърбът му се бяха вкочанили, носът му течеше. Знаеше, че започва да се разболява от умора и глад. Не беше видял нищо годно за ядене, откакто напусна селото. Знаеше, че липсата на вода е още по-голяма заплаха от глада, така че допи каквото беше останало в меха и тръгна надолу по скалата да намери поток.

За негово щастие покрай потока растяха боровинки и той с охота се залови с тях. Повечето бяха незрели, но малкото годни му предложиха достатъчно храна, за да повдигнат духа му. За час напълни празната торба.

Все още гладен, но вече много по-добре след боровинките и водата, Тал отново се отправи след плячката си.

Някъде предобед усети, че нещо не е наред. По разстоянието между отпечатъците от копитата можеше да прецени, че Гарвана и хората му не бързат. Нещо го зачовърка, докато следеше с очи дирята.

Преди половин час беше подминал конско изпражнение, което все още не беше засъхнало, тъй че трябваше да е доста близо зад Гарвана. Но нещо в следите го обезпокои.

Спря и слезе от коня. Гарвана и тримата му спътници бяха взели със себе си свободните коне. И в този момент го осъзна. Един от конете липсваше! Закрачи бързо, за да се увери, че е прав. Да, виждаше следи от пет коня, а не шест. И само три групи отпечатъци от копита бяха достатъчно дълбоки, за да показват, че конете носят ездачи на гърбовете си.

Някой се беше измъкнал встрани от пътя.

И тъкмо пак яхна коня, една стрела изсвистя покрай него. Тал се приведе и препусна напред, после отби сред дърветата, обърна се и

зачака.

Онзи, който стреля по него, не го беше последвал. Тал остана да седи тихо, с ръка на конския гръб, мъчеше се да успокои умореното и уплашено животно.

Времето течеше бавно. Възможно беше онзи, който бе стрелял по него, да не се е задържал, за да види дали е улучил, а да е побързал, за да предупреди Гарвана. Или можеше да се крие сред дърветата от другата страна на пътя и да изчаква да види дали Тал ще се появи.

Най-сетне на Тал му омръзна да чака, слезе от коня, върза го за един храст и тръгна през дърветата успоредно на пътя. Движеше се на юг и в най-тесния участък, който успя да намери, бързо пребяга през пътя и свърна на север. Ако останалият в засада човек на Гарвана тръгнеше на юг, щеше да види следите му; но ако все още изчакваше появата му, щеше да е пред него.

Притичваше безшумно от дърво до дърво, нащрек за всеки намек за местонахождението на другия.

А после чу леко изкашляне и замръзна: звукът бе дошъл от не повече от десетина разтега напред. Тал знаеше, че кихането и кашлянето са довели до смъртта на мнозина, при подобни обстоятелства. Зачака, вслушан за всеки звук, който можеше да издаде къде точно е другият.

Движеше се бавно, предпазливо. Не искаше нито шумоленето на листа, нито пукването на счупена съчка да издадат присъствието му.

После подуши миризма. Лек вятър бе духнал от северозапад и изведнъж Тал надуши вонята на другия мъж. Не се беше къпал от седмици, а и от пушеците на битката миризмата му беше лютива.

Тал напрегна още повече слух и зрение и най-сетне успя да види мъжа.

Беше се долепил до едно дърво, плътно до ствола, с готова стрела, очите му шареха по пътя напрегнато. Тал реши, че сигурно са му заповядали да не се връща без главата му.

Тал се прицели и се приближи още малко, докато не получи възможност за безпогрешен изстрел. После каза тихо:

— Пусни лъка.

Мъжът замръзна. Не обърна тялото си, но извъртя глава, за да може да види Тал с крайчеца на окото си. Отвори ръка и лъкът тупна на земята.

— Обърни се, бавно — каза Тал.

Мъжът се подчини и застана с гръб към дървото. Тал се прицели в гърдите му.

— Къде е Гарвана?

— На юг, може би на две мили, чака да те занеса или сам да влезеш в следващия му капан.

— Как се казваш?

— Килгор.

— Откога си с Гарвана?

— От десет години.

Тетивата иззвънтя и стрелата прикова Килгор за дървото. Главата му клюмна и тялото се отпусна.

— Десет години означава, че си бил в селото ми, убиецо — каза Тал.

Остави Килгор прикован за дървото и затича към коня си.

Вече бяха останали само трима и Тал знаеше, че са на две мили надолу по пътя.

Тал изруга. Ливадата беше голяма и той веднага разбра защо Гарвана я е избрал. Беше твърде голяма, за да може да се крие в леса и да се прицели в някого от укритието си.

Гарвана и двамата останали му наемници седяха на конете си в средата на поляната, отпуснали небрежно ръце на седлата, и чакаха.

Или техният човек щеше да се появи в галоп и да препуснат отново на юг, или щеше да се появи Тал и щяха да сложат край на гонитбата, едното или другото. Тал прецени възможностите си. Можеше да се скрие между дърветата, докато Гарвана се откаже от чакането и продължи на юг, или да се върне на север, за да види какво е станало с Килгор. Но разполагаше само с боровинки и мях с вода и беше крайно изтощен. Чакането можеше само да го изтощи още повече.

Гарвана също беше уморен, несъмнено, но имаше още два меча.

Тал държеше титлата на най-добрия дуелист на света, поне до следващия турнир в Двора на майсторите, но наемниците бяха трима, а и щяха да се сражават на коне. Не хранеше илюзии, че ще се съгласят да слязат и да се дуелират с него един по един.

Пое си дълбоко дъх. Време беше да приключи с това.

Вдигна късия си лък, захапа една стрела със зъби, извади и още една и я хвана в ръката с лъка. Подкара коня напред с колене и с едната ръка на юздите.

Щом го видяха, наемниците извадиха оръжията си без излишна припряност. Изведнъж го обзе плаха надежда. Като че ли никой от тях нямаше лък.

Благодари безмълвно на боговете, че Рондар се бе оказал добър учител в бой на коне, извика и препусна право срещу тримата. Държеше под око Гарвана, който бе в средата.

Гарвана не помръдна от мястото си, но двамата му приятели пришпориха конете си в дъга така, че на Тал щеше да му се наложи да извърне гръб към някого от тях. Тал пусна юздите и стисна здраво хълбоците на коня с колене.

Изпъна първата стрела и я пусна. Ездачът вдясно от него се сниши, но Тал го очакваше, затова се бе прицелил ниско. Стрелата удари мъжа в бедрото, малко над бедрената става. Мъжът изкрещя и падна на земята. Раната не беше смъртоносна, но наемникът скоро нямаше да може да се бие.

С натиск на коленете Тал подкара коня встрани от Гарвана и другия мъж, докато зареждаше втората стрела. Ездачът, който беше свърнал вляво от него, сега беше точно зад гърба му и нападнаше отзад.

Изправен високо на стремената, Тал се завъртя надясно и подкара коня си почти в кръг. Извъртя се колкото можеше, докато лицето му почти се обърна назад. Видя изненадата в очите на втория, докато пускаше стрелата.

Стрелата го порази точно между врата и рамото, където беше незащитен от плетената ризница. Мъжът излетя от седлото, превъртя се и падна. Беше със сигурност мъртъв още преди да докосне земята.

Гарвана връхлетя.

Не можеше да позволи на Тал да посегне отново зад гърба си за друга стрела, след като бе видял на какво е способен и след като несъмнено щеше да умре, ако не го доближи моментално.

Тал хвърли лъка и извади сабята: успя да обърне коня, за да посрещне атаката, в последния момент. Конят на Гарвана блъсна неговия и той залитна. Тал за малко да падне, но конят се задържа на крака.

Тал замахна към главата на Гарвана, но закъсня с един миг — и болка прониза лявото му рамо, щом върхът на оръжието на Гарвана се вряза в плътта му и изстърга в раменната кост.

Тал изпъшка от болка, но не се поддаде на паниката. Подкара напред, като надви подтика да стисне раненото си рамо с дясната ръка, вместо да вдигне сабята над главата си, за да блокира поредния удар на Гарвана.

Примига, за да махне сълзите, и с усилие на волята накара болката в рамото да заглъхне. Беше ясно, че на конски гръб Гарвана е по-добрият дуелист. Все пак двубоят си беше двубой и Тал съзнаваше, че никога досега не е влизал в по-важна битка.

Рондал го беше учил да държи коня си под контрол с една ръка или без ръце, да разчита на краката си, за да дава указания на животното, тъй че Тал се постара да превърне коня в продължение на собственото си тяло и да мисли все едно краката на коня са негови.

Знаеше, че ако ударът на Гарвана бе попаднал на пръст по-долу, щеше да е мъртъв. Раната щеше да разкъса сухожилия или дори да отсече ръката изцяло, а загубата на кръв щеше да го обрече на гибел. Сега повърхностният удар мокреше ризата му по рамото, но той щеше да оживее, стига да успееше бързо да приключи с този бой.

Подкара коня си в полукръг, за да задържи Гарвана вдясно от себе си и да не излага повече на риск ранената вече ръка. Гарвана понечи да налети с коня си в животното на Тал, с надеждата да събори ездача му. Озова се точно до Тал и едва сега младежът можа да го види толкова отблизо, откакто бе опустошил село Кулаам.

Грижливо подрязаната тогава брада сега беше рошава и неподдържана, скулестото лице на мъжа беше измършавяло и уморено. Кожата на Гарвана бе посивяла, а тъмните му хлътнали очи бяха обкръжени с червено, с тъмночерни кръгове отдолу.

Но на лицето му се четеше желязна воля, която подсказа на Тал, че Гарвана е може би най-опасният човек, когото е срещал. Човек не можеше да се издигне до водач на такава банда убийци, без да притежава силна воля. И Тал разбра, че трябва да отвърне на тази воля със своята. Вече не беше важно дали ще остане жив: Гарвана трябваше да умре. Трябваше да бъде наказан за злото, което бе причинил на народа му.

Кръжаха един срещу друг и си разменяха удари, стомана кънтеше в стоманата, но никой от двамата не печелеше предимство. Гарвана беше по-ловък в движението на коня, но в близък обхват Тал бе по-добрият дуелист.

Още дълго яздиха така един около друг, разменяха удари и парирания, но никой от двамата не взимаше надмощие. Гарвана на три пъти се опита да го атакува, но и двата коня бяха на ръба на изтощението и третия път Гарвана отстъпи с драскотина по скулата. Кръвта потече по лицето му и този път Тал забеляза нещо ново: решимостта, изписана на лицето на Гарвана, бе изчезнала! Изведнъж се бе превърнал в човек, уплашен, че ще умре.

Тал нападна. Извика с цяло гърло, надигна се на стремената си и посече надолу с всичка сила. Годиците конен бой на врага му си казаха своето и го спасиха: това, което Тал не очакваше, бе, че вместо да свърне встрани с вдигната сабя, за да поеме удара му, Гарвана се наведе напред и увисна на лявата си ръка от седлото, за да посече десния му крак.

Острието на Гарвана се вряза дълбоко в пресеца на Тал и повлечен от инерцията от замаха надолу, той полетя с главата напред от коня.

Сблъсъкът със земята го зашемети. Изпадналият му в паника кон побягна и го остави сам и незащитен. Наемническият капитан обърна коня си и го подкара за нова атака, с намерението да го стъпче.

Младежът се превъртя, като едва избягна конските копита, и сабята на Гарвана профуча само на половин педя над него: наемническият капитан не се беше навел достатъчно, за да нанесе смъртоносния удар.

Тал успя да се изправи, отпусна тежестта си на здравия си ляв крак и отново бе готов за бой. Но вместо очакваната атака видя как Гарвана обърна на юг.

На убиеца му беше дошло до гуша и бягаше, изтощеният му кон едва успяваше да тича. Тал извика коня си, но той не реагира. Тал не можеше да докуцука до коня с ранения си крак. А трябваше да превърже раните си, иначе щеше да припадне от загуба на кръв. Бездруго вече беше замаян от падането от седлото.

Отчаяние се надигна в душата му и го заля, но изведнъж той зърна лъка и колчана си само на няколко крачки встрани. Изкуцука до

тях и вдигна лъка. Извади стрела от колчана, намести я на тетивата и опъна лъка. Прецени вятъра и разстоянието и пусна стрелата.

Знаеше, че ще има само този единствен изстрел.

Гарвана така и не чу стрелата. Препускаше леко приведен над врата на животното.

Стрелата се заби в гърба му, точно между плешките, и прониза кожената му броня.

Тал видя как Гарвана се отпусна и падна от коня. Падането бе толкова меко, че нямаше нужда да ходи до тялото, за да се увери, че Гарвана най-сетне е мъртъв.

Краката му поддадоха и той падна, все едно цялата му воля и сила се бяха изцедили. Конят му безгрижно хрупаше трева на стотина разтега встрани. След минута щеше да се опита да се добере до него. Първо обаче трябваше да си почине — съвсем малко. Просто да полежи и да си поеме дъх. След това щеше да се оправи с крака и рамото.

Последната му мисъл, преди да изпадне в несвяст, беше за най-добрия изстрел в живота му.

Събуди го миризмата на храна и кафе. Лежеше под одеяла до някакъв фургон. Някой бе превързал рамото и крака му. Беше нощ.

— Кафе?

Тал извърна глава и видя Джон Крийд. Още неколцина мъже от отряда му седяха около по-голям огън на няколко разтега встрани.

Тал се надигна и опря гръб на колелото на фургона.

— Да, благодаря.

Крийд му подаде глинена купа и докато Тал отпиваше от горчивата напитка, му каза:

— Добре, че се оказахме наблизко. Иначе щеше да ти изтече кръвта.

— Как ме намерихте?

Крийд се засмя.

— Не беше трудно. — Подаде му още топло парче месо, увито в тънка хлебна питка, и Тал осъзна, че е гладен като вълк. Задъвка лакомо, а Крийд продължи: — Беше осеял дирята си с трупове. — Посочи на север. — Селото го напуснахме призори, шест-седем часа, след като ти тръгна подир Гарвана. — Почеса се по брадичката. —

Мислех, че ще намерим и твоя труп, но си се справил добре, Тал Хокинс. Когато видях първия убит, с още две от момчетата избързахме напред да видим дали не ти трябва помощ. Не ти е трябвала. — Изсмя се късо. — Определено не ти е трябвала.

— Жалко само, че не можа да видиш изражението на Гарвана, когато го обърнах. Умрял е наистина изненадан. — Крийд се изкиска. — Стрелата ти стърчеше от него и той беше навел брадичката си все едно гледа да види какво е изникнало от гърдите му. Кучият му син така и нямаше достатъчно чувство за хумор, мен ако питаш. — Изправи се и посочи някъде напред. — Намерихме те ей там, почти свършил. Е, ще се оправиш. Можеш да се возиш във фургона, докато стигнем Крайбрежен страж. Кракът ти е много зле, но ако се опазиш да не забере, ще се оправиш.

Тал преглътна последната хапка и попита:

— Къде е другият фургон?

— Оставих го в селото. Не ни трябваха два, а и реших, че няма да имаш нищо против да го дадем на ородоните.

— Нямам.

— Те вече пеят песни за тебе около огньовете, Тал. Станал си скапан герой за тези хорица.

Тал не знаеше какво да отвърне. Помисли за своя народ и се зачуди как ли щеше да тръгне животът му, ако някоя банда като неговите наемници бе стигнала в Кулаам десет дни, преди да се появи бандата на Гарвана и хората на Оласко. Отпусна гръб на колелото и затвори очи.

— Не съм герой. Просто трябваше да уредя някои сметки.

— Е, уреди ги — каза Крийд.

— Благодаря, че си се погрижил за мен, Джон.

— Имаш качества да станеш добър капитан, Тал. Ако ти потрѣбват бойци, няма да ти е трудно да си намериш. Честен си, грижиш се за всичко и плащаш добре.

— Ако ми потрѣбва някога силна дясна ръка, Джон Крийд, ти ще си първият, когото ще потърся. — Тал остави купата на земята и се отпусна. Знаеше, че сънят отново ще го обори: тялото му се нуждаеше от отдих, за да се изцери.

— Само се обади и ще дойда — ухили се наемникът. После се загледа в нощта и попита: — А сега какво?

Тал зяпна нагоре към звездите.

— Малко отдих. После — още работа.

— Е — въздъхна Крийд. — Работата може да почака няколко дни. Почивай, докато можеш, така знам аз.

Тал затвори очи. Помисли за близките си; надяваше се, че вече са намерили покой.

След това помисли за херцог Оласко и неговия капитан, Куентин Хавревулен. Тези двамата също трябваше да последват Гарвана в смъртта, преди семейството на Нокът наистина да намери покой.

И тъкмо с тези неприятни мисли Нокът на сребърния ястреб потъна в дълбок сън.

ЕПИЛОГ СКОРПИОН

Тал отпи от виното си.

— Това, което направи, беше ефективно, но ограничено — каза Накор.

— Не и за ородоните.

Седеше в кабинета на Пъг на Острова на чародея. Магнус, Калев и Робърт седяха с него около масата. Огънят в камината прашеше весело. Пъг и Миранда ги нямаше, заминали бяха както винаги по своите загадъчни работи, според Накор.

Тал се беше добрал до Крайбрежен страж, откъдето си бе платил превоза на кораб до Саладор. Там намери някои стари познати от времето, прекарано в града с Калев, и извести Магнус, че е приключил работата си на север.

Магнус се появи и го пренесе на острова с помощта на тайнственото си изкуство. Тал често съжеляваше, че не му знае цаката — омръзнали му бяха конете, корабите и каретите.

Беше на острова само от един ден, а събитията от предния месец вече му приличаха на далечен спомен. Раните му бяха изцерени, макар рамото и кракът му да бяха останали малко изтръпнали, но лечителите го увериха, че няма да остане постоянно увреждане, само два впечатляващи белега, добавени към колекцията му.

— Добре се справи, Нокът — каза Накор.

— Тал, ако обичаш. Свикнах вече да мисля за себе си като за Тал Хокинс.

Щом държиш.

— Отбраната ти на ородонското село беше съвсем ефективна за човек без сериозна военна подготовка — каза Магнус. — Успя да се справиш с най-доброто, което ти беше подръка, макар че, признавам, не съм много сигурен защо подпали катапултите.

Тал се стресна.

— Изобщо не съм споменавал за тях.

Магнус се усмихна.

— Вярно, не си. Аз те наблюдавах.

— Откъде?

— От един хълм над селото.

— Бил си там! — Тал се наведе над масата. — Бил си там и не ми помогна? — Тонът му беше обвинителен.

— Не можеше, Тал — каза Калеп.

— Все още не знаеш много неща — добави Накор. — Но това поне би трябвало да можеш да разбереш. Магьосникът, за когото ти говорехме — Лесо Варен — трябва да остане в неведение за нашата част от нещата, които правиш. Ако един магьосник с мощта на Магнус бе дошъл и бе унищожил Гарвана, това веднага щеше да привлече вниманието му. Ти изобщо нямаше да останеш извън тази връзка в ума на Лесо Варен.

Тал кимна.

— Не ми харесва, но го разбирам.

— Което отново ни връща на въпроса: е, а сега какво? — каза Накор.

— Освен ако не искате нещо друго от мен, трябва да реша какво да правя с Каспар Оласко.

— Няма какво да се решава тук — заяви Накор. — Трябва да приемеш службата при него.

Тал се ококори.

— Не мога!

— Защо не? — попита Калеп. — Майка вече е пратила своята „лейди Роуена“ на служба при него. Двама агенти е по-добре от един.

— Не мога да изменя на клетва, така че не мога да положа клетва, която не мога да изпълня.

— Не е толкова сложно — обади се Накор.

— Не мога да служа на човек като Каспар дори да имате някакъв план, който според вас ще ме опази да не бъда разкрит от магьосника му, когато излъжа. Защото няма да лъжа и да дам лъжлива клетва — добави ядосано Тал.

— Не — каза Накор. — Погрешно си ме разбрал. Когато казах, че не е сложно, имах предвид, че не си длъжен да даваш лъжлива клетва. Трябва да дадеш клетва с цялото си сърце и да служиш на Каспар така, както се наложи, дори с риск за живота си. Ако ти бъде

заповядано да хванеш някого от нас и да ни убиеш, трябва да си готов да го направиш с цялото си сърце и ако се наложи — да убиеш някого от нас.

Тал се намръщи.

— Искате да приема предана служба при нашите врагове? — Беше съвсем объркан.

— Да — каза Накор. — Защото само така можем да те доближим достатъчно до Каспар, за да го убиеш, когато назрее моментът.

Тал се отпусна в стола си.

— Не разбирам. Как мога да му служа, без да изменям на клетвата си, и въпреки това да се каня да го убия?

— Твоята клетва е в сила само докато Каспар държи на светостта на своята — каза Накор.

— Аха — отвърна Тал и се усмихна. — Господарят е отговорен да сдържи своята част от клетвата във вярност също толкова, колкото и слугата.

— Чувал ли си баснята за скорпиона? — попита Накор.

— Не.

— Веднъж един скорпион седял на брега на река, която била твърде дълбока и бърза, за да може да я преплува. Една жаба доплувала и скорпионът ѝ извикал: „Жабо, пренеси ме на гърба си на другия бряг!“ Жабата отвърнала: „Няма, защото ще ме ужилиш и ще умра“. Скорпионът казал: „Но защо да го правя? Нали ако го направя, ще се удавя“. Жабата помислила и накрая казала: „Е добре. Ще те пренеса през реката“.

— И тъй — продължи Накор, — жабата качила скорпиона на гърба си и когато доплувала до средата на реката, скорпионът я ужил. С последния си дъх, преди да умре, жабата извикала: „Защо го направи? Сега ще загинем и двамата!“ А с последния си дъх, преди да умре, скорпионът отвърнал: „Защото такава ми е природата“.

Накор го погледна в очите.

— Рано или късно, ако оцелееш достатъчно дълго, Каспар Оласко ще те предаде, Тал. Такава е природата му. И когато го направи, ти ще си свободен от клетвата си и ще можеш да го убиеш.

Тал въздъхна. Не знаеше какво да отвърне. Дълго, много дълго премисля казаното от Накор. А накрая вдиша дълбоко и кимна.

— Ще отида в Опардум. Ще служа на херцога на Оласко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.